

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 402

Setmana del 7 al 13
de juny del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Nosaltres també
reberem l'Esperit Sant,
si estimem l'Església, si
restem units per la
caritat, si el nom i la fe
catòlica, són la nostra
joia. Creieu-ho,
germans: en la mesura
en què hom estima
l'Església, té en ell
l'Esperit Sant."*

Sant Agustí

AFINANT

La Pentecosta de Maria i la dels deixebles

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

*Si alguna pura criatura
ha viscut de l'Esperit Sant,
l'ha acollit en el seu cor,
s'ha deixat conduir per Ell
d'una manera excel·lent,
aquesta és sens dubte Ma-
ria. La plena de Gràcia
concebé Jesús, el Salvador,
per obra de l'Esperit Sant,
cantà l'Amor que Déu té als
qui creuen en Ell, n'intuí
els designis en els fets del
seu Fill i compregué en el
seu cor, meditant-les, les
paraules que anunciaven el
Regne i l'Evangeli. Al peu
de la creu i amb el Fill mort
a la falda fou l'únic reducte
de l'Amor de Déu del qual
se sentí abandonat Jesús,
l'Anyell carregat amb tot el
pecat del món. En l'Ascen-
sió Jesús ressuscitat se li
endinsà en el seu cor ence-
lat. La pregària dels deix-
ebles esperant la vinguda
del Paràclit trobà en Ma-
ria el model i el capiscol.
Els deixebles foren batejats
en l'Esperit Sant el dia de
la Pentecosta, Maria hi vis-
què submergida tota la se-
va vida.*

La maternitat de Maria revela als cristians de tots els temps la inefable tendresa de l'amor maternal de Déu envers cadascú de nosaltres i tota la Humanitat. Ella, tot vetllant sol·lícitament el naixement de l'Església, esperà en la comunió i en la pregària la gran efusió de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta.

Tant de bo que avui ens sentíssim tots desvetllats i alliberats de la nostra mediocritat i de la nostra feblesa,

i, al caliu maternal i aconhortador de Maria, l'ANY MARIÀ que, avui 7 de juny del 1987, comença en tota l'Església Universal fins el 15 d'agost del 1988, ens portés a comprometre'ns generosament en l'actualització històrica de la salvació. L'Església, sacrament universal de Salvació, fidel a l'Esperit i plena de la seva força, pot donar a llum una Humanitat més amarada d'amor, i més arrelada en la justícia i la pau.

El Rosari del Papa

MADRID.— Segons que informava el diari ABC en la seva edició del diumenge dia 31 de maig, TVE, per ordre de la seva directora Pilar Miró, no transmetrà el Rosari inaugural de l'Any Marià, dirigit pel Papa, el dissabte dia 7 de juny.

I segons el diari YA, del dimarts dia 2 de juny, aquest dia es produí una manifestació pacífica davant de Torrespaña, protestant per aquesta decisió de la directora, que hom considera arbitrària, i mancada de respecte pels milions de catòlics espanyols. També es trameten telegrams de protesta al Cap del Govern, i a l'esmentada directora.

El sorteig organitzat per CATALUNYA CRISTIANA

BARCELONA.— El propassat dia 29 de maig se celebrà el sorteig de la rifa organitzada per l'Associació d'Amics de CATALUNYA CRISTIANA per recaptar fons per ajudar la publicació del nostre setmanari.

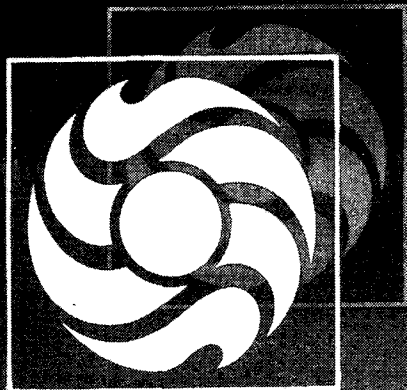
Una vegada més, els nostres lectors i amics han acollit excel·lentment la iniciativa i han demostrat l'estima que els mereix CATALUNYA CRISTIANA. Moltes gràcies a tots per la col·laboració rebuda.

Els números premiats són els següents:

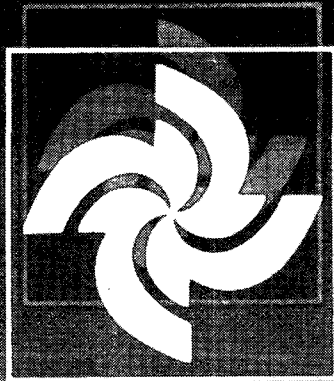
1er. 02188	4rt. 01561	7è. 25215	10è. 30014
2on. 10373	5è. 09672	8è. 17673	11è. 42598
3er. 40273	6è. 01986	9è. 36116	12è. 37026

ROCA

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E

EDITORIAL

Una nova etapa

Aquest més de juny marca una etapa important en l'existència del nostre setmanari. Aquest número 402 que teniu a les mans —imprès precisament arran de la diada de l'Ascensió que l'Església dedica als mitjans de comunicació— és el primer editat, no ja per la societat anònima Edicions Terra Nostra com els precedents, sinó per la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA. Aquest canvi en la propietat de la capçalera i de tota la infraestructura editorial que ha fet possible aquesta publicació durant vuit anys obeeix a unes raons serioses i hauria de ser ric en conseqüències.

Com molt bé sabeu, CATALUNYA CRISTIANA començà la seva aventura com una empresa "particular" sota la responsabilitat jurídica, comercial i econòmica de dos capellans, acompanyats benèvolament, és veritat, per una munió d'amics que hi aportaren, des dels inicis, consells, hores de treball i ajudes econòmiques. Aquesta fórmula, que l'experiència ha demostrat ser bona en l'etapa de llançament, no era prudent mantenir-la ara que el setmanari ha adquirit una difusió i una acceptació notables i, per tant, una consolidació "moral" que en fa l'òrgan de comunicació escrita més important de l'Església a Catalunya. Una obra d'aquesta transcendència pastoral i apostòlica no era bo que reposés sobre unes espatlles "individuals" per generoses que fossin. Després de les consultes pertinents ha semblat que la institució que podia garantir millor la continuïtat i el caràcter eclesial de la publicació era una fundació canònica. Així doncs, des del primer de juny d'enguany, la Fundació que porta el mateix nom del setmanari s'ha fet càrrec de l'edició, de la gestió i de la difusió d'aquesta publicació sense la qual, a molts, ens seria difícil de concebre la vida de l'Església a casa nostra.

Ara bé, més amunt hem parlat de consolidació "moral". L'haver creat una fundació podria donar a suposar que s'ha rebut un llegat important o que el setmanari ja dona beneficis i no és pas aquest el cas. La Fundació CC s'ha constituït amb un patrimoni simbòlic que convindria anar augmentant fins a fer-ne una base sòlida tant per a la continuïtat del setmanari, com pel seu constant millorament en tots els aspectes i, un cop aquests objectius assolits, per a iniciar noves empreses en el terreny tan urgent avui dels mitjans de comunicació d'inspiració cristiana. Des d'aquí fem, doncs, una crida a tots aquells que estiguin en disposició de fer-ho. Els cristians de Catalunya hem de demostrar que també avui som capaços de realitzar les obres apostòliques que ens exigeix el nostre temps, com els nostres avantpassats ho saberen fer en el seu temps. Totes i cada una de les diòcesis catalanes gaudeixen avui de nombroses fundacions, benèfiques, educacionals, etc. que mostren com els cristians d'altre temps foren sensibles a les necessitats d'aleshores. Avui, qui dubta que la necessitat prioritària és que l'Església pugui tenir accés i pugui disposar dels mitjans de comunicació indispensables atès que aquests constitueixen el teixit més viu i sensible de la nostra societat tecnificada?

La difusió i la venda del setmanari per altra banda, malgrat ser comparativament prou alta, encara està lluny de ser la que caldria per a no ser deficitària. La meta no està lluny, tanmateix. N'hi hauria prou venent cinc mil exemplars més per assolir-la. Mentrestant, aquest cinc mil exemplars que encara no venem suposen haver de trobar cada any de dotze a quinze milions per eixugar el dèficit. Des d'aviat farà quatre anys aquesta quantitat l'aporten les contribucions dels Amics, els resultats de la rifa anual i alguns donatius eventuais. Per això, al costat de la Fundació és indispensable l'Associació dels Amics de Catalunya Cristiana lligada estatutàriament amb aquella com a entitat dedicada a trobar els fons necessaris per a la continuïtat de la publicació i per a promoure'n la difusió. Aquesta Associació també ha estat renovada per adequar-la, com hem dit, a la Fundació i celebrarà la seva assemblea plenària a Montserrat el proper dia 27 de juny. Des d'aquestes línies hi convidem ja des d'ara a tots els lectors, actuals o futurs Amics de Catalunya Cristiana.

El vot dels catòlics

RAMON PI
Director del diari "YA"

Ens enfrontem el vinent dia 10 de juny en una triple convocatòria electoral (excepte Catalunya, País Basc, Galícia i Andalusia, on només és doble): els ajuntaments, les comunitats autònomes i la presència espanyola en el Parlament Europeu s'exposen al veredict de les urnes. I els catòlics, almenys molts catòlics, es pregunten una vegada més com a catòlics què és el que passa, o hauria de passar, amb el seu vot en aquesta oportunitat. On primerament adrecen la seva mirada és, lògicament, a la jerarquia. Què diuen els pastors?

Els bisbes, conscients de la seva responsabilitat de guia espiritual i no política, mantenen des de l'adveniment de la democràcia una actitud d'orientació dels esperits, que no és exactament el mateix que orientació del vot, encara que, evidentment ambdós conceptes estiguin en estreta relació. I allò que han fet els bisbes ha estat subministrar als fidels els materials per tal que ells, per si mateixos, construïxin el seu sil·logisme d'acord amb la seva consciència rectament formada. Diuen els bisbes: tal cosa està bé, aquella altra no. Tal actitud és defensable, l'altra és rebutjable. I tot això des de posicions de naturalesa moral i no política. Les orientacions s'han anat referint a qüestions com el sentit transcendent de l'existència, l'amor a la vida, la llibertat de la persona humana i dels grups humans, l'educació dels fills, l'atenció als més desfavorits, l'exemplaritat en els costums.

A continuació, se suposa que els catòlics han de fer seves aquestes orientacions, han d'estudiar els programes electorals i exminar els capteniments dels dirigents polítics, han de confrontar el cas concret amb la doctrina general i, finalment, treure'n les oportunes conclusions que encaminen la direcció del seu vot. Tot això suposa una actitud activa del votant catòlic. El sil·logisme ha de fer-lo cadascú; la premissa major l'ofereixen els pastors, la menor la proporcionen els partits polítics i els seus dirigents, i la conclusió, en cada cas, la determina cada votant rera un ple coneixement d'ambdós elements de judici.

Pluralisme o desorientació?

Tot això s'ha anat esdevenint des que hi ha eleccions lliures a partir del 1977. Els resultats els coneixem prou bé, i no aclareixen pas gran cosa sobre l'actitud del vot catòlic a Espanya. Tanta indefinició no sembla pas conseqüència de la poca claredat dels missat-

ges episcopals, ni a allò dubtós de les conductes d'alguns dels més caracteritzats dirigents polítics: uns marquen amb més que suficient precisió els límits morals i doctrinals, i les altres s'exhibeixen profusament, i fins i tot impúdica-ment algunes vegades.

Què passa aleshores? ¿Com explicar aquests tomballons electorals des del punt de vista que ara ens ocupa, que és el de l'emissió del vot dels catòlics espanyols? Certament, el procediment del sil·logisme al qual al·ludia abans és el que amb major escrupolositat es manté fidel tant a la doctrina com al respecte i al foment de la llibertat individual d'elecció i al pluralisme social, també entre els catòlics. Però una cosa és el pluralisme, tan ampli com es vulgui, i altra diferent és el salt mortal sense xarxa de milions d'electors de la nit al dia.

Es pot suposar, com se sol dir, que la gent no s'hi fixa, i es mou mandrosament a l'hora d'estudiar les propostes dels prelatos, que està discreta —i en certa manera anestesiada— per observar el capteniment dels polítics en el poder i en l'oposició, i que d'unes premisses tan febles acabin sortint-ne conclusions poc menys que surrealistes. Però jo crec que, fins i tot sense descartar totalment aquestes possibles explicacions (el pluralisme és veritat, la desorientació també, segons ens ensenya l'experiència, almenys fins a cert punt), és possible trobar alguns factors que fan bastant de llum sobre el que està esdevenint. I en vull destacar-ne dos de particular rellevància, en opinió meua.

Les dues esquizofrènies

El primer és la pràctica indefinició de quelcom teòricament tan definit com és ser catòlic o no ser-ho. En l'Església universal, i també entre nosaltres, cada dia és més freqüent d'observar actituds tan doctrinals com pràctiques que estan en lluita, més o menys visible, amb les directrius que emanen de la Santa Seu; directrius de singular importància, perquè l'Església és una societat jeràrquica, com ja se sap. Però com que l'actitud de la jerarquia propendeix més a l'amor i a la comprensió que al càstig i a l'anatema, el que estem vivint és una època de gran confusió, sobretot entre els esperits menys il·lustrats o menys informats, que són la majoria. L'Església, i també l'Església espanyola,

tenen davant seu un repte important i de no gens fàcil solució, que és el de fer compatibles la solidesa doctrinal i la vida pràctica conforme a la doctrina amb la comprensió vers els discòls o dissidents i l'obertura d'esperit vers noves investigacions teològiques o noves maneres de viure la fe en el món actual. És per això que tants votants catòlics viuen una mena d'esquizofrènia respecte a la seva pròpia condició de catòlics i allò que aquesta condició comporta.

El segon factor és l'extraordinària independència que en la ment dels votants espanyols, catòlics o no, hi ha entre el sentit del seu vot i el que s'esdevé en la seva vida. En qualsevol plantejament lògic hauria de ser quelcom incontrovertible que si un partit promet més de vuit-cents mil llocs d'ocupació nets en quatre anys, i després, al final d'aquest termini, el que hi ha són vuit-cents mil més obrers en atur, aquest partit seria rotundament derrotat per a molt temps. Doncs bé, això és el que ha passat a Espanya amb el PSOE, i ha repetit majoria absoluta. Els votants espanyols ¿són uns idiotes? No: el que s'esdevé és que no s'estableix entre nosaltres la relació directa entre allò que es vota i el que s'esdevé a continuació. Molts vots s'emeten d'acord amb estímuls sentimentals, o publicitaris, o fins i tot poètics, literaris o estètics. Aquí no ha ha conseqüències pràctiques electorals de l'augment del dèficit públic, o de l'augment de la pressió fiscal. Aquí es voten imatges i anuncis. El que després passa en la vida real es percep com a inexorable o poc menys, com si el fet de governar fos quelcom aliè a la vida tangible.

Aquesta segona esquizofrènia afecta, em sembla, a la condició de tals dels votants catòlics. Una cosa és el vot, i una altra independent és que l'emissor del vot sigui creient o no. Aquest error és molt estès, i temo que no és de fàcil eradicació.

He escrit aquestes reflexions quan ignoro el que faran aquesta vegada els nostres bisbes. No sé si la Conferència Episcopal emetrà un document conjunt, com altres vegades, o es remetrà a allò que es va dir aleshores, o si, senzillament, servarà silenci i s'acordarà que cada prelat, a la seva diòcesi, orienti els seus fidels. Però he volgut avançar-me perquè pretenc que aquestes línies es prenguin estrictament com el que són: les cavil·lacions d'un observador professional de la política i que a aquesta condició afegeix la de catòlic. Ni menys, ni més.

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 29 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

SABER I PARLAR

Algú amb experiència afirma que això és una constant: et passes quinze dies per un país desconegut, i et sents capaç d'escriure'n un llibre; hi passes mig any, i només tens esma de fer-ne un article; t'hi quedes més temps, i ja no et veus amb cor d'escriure'n res. Què ho deu fer? Potser dues raons ho expliquen. La primera és que a cop d'ull tot sembla fàcil; a mida, però, que penetres en les coses i en les persones, tot se't complica; quan hi ets ben bé dintre, ho veus tot tan difícil que calles. La segona rebla la primera: a mida que sents teves una persona o una cosa, les respectes i te les estimes, i l'estimació i el respecte et frenen de dir-ne res. Potser al·ludia a això aquell mestre Zen que deia: el qui sap, no parla; el qui parla, no sap.

MIQUEL ESTRADÉ

Parlar de justícia i de pau és difícil. Els que criden, els que tracten d'implantar-les tenen la seva respectiva concepció. Els qui les associen indistintament al desordre o al desenfrenament tenen un altre concepte de justícia i pau. D'algun manera, tots volem la justícia i la pau, però tenim idees diferents sobre l'home, i per tant sobre la pau i la justícia, i naturalment discrepam en els procediments per arribar a una situació de justícia i pau.

Podríem fer dos grups: els que posen l'èmfasi de la justícia i de la pau en el "fer" o en l'"actuar" i aquells altres que, més exigents, consideren la justícia i la pau com a qualitats intrínseques de l'"ésser". Els primers en tenen prou estant desempallegats d'opressions, influxos o obligacions. Pels segons, viure en justícia i pau és viure allò que cap en el seu ésser personal, segons la veritat de la pròpia persona, segons la trajectòria de la pròpia crida a realitzar-se d'acord amb el projecte diví.

Si es fes una reflexió seriosa sobre els diversos aspectes que integren la visió cristiana de la justícia i de la pau, podria fàcilment inserir-se la lectura en clau de comunicacions socials. No existeix pràcticament cap aspecte en el qual aquests mitjans moderns d'expressió i de comunicació no quedin d'una o altra manera implicats. I certament que existeix per a ells una vocació al compromís en el camí de la llibertat, la justícia i la pau que no és exclusiva dels cristians sinó de tot home de bona voluntat.

La justícia i la pau no són possibles sense diàleg. A la base de tot diàleg hi ha la confiança que té com a objecte la modificació de les actituds de l'interlocutor. No hi ha, doncs, acte comunicatiu, per aparentment neutre que sigui imaginat, que no impliqui l'expressió d'actituds i valors. Però allò que és més important és que cada acte comunicatiu pressuposa, juntament amb l'actitud que s'exhibeix, un enfocament més o menys gran d'actituds parcials, a més de les implicacions lògiques que enclou, i el conjunt de les quals suposa el "sistema" de valors del qual totes

Els "mass-media" al servei de la justícia i de la pau

ANTONIO DIAZ TORTAJADA

elles provenen.

Tot "diàleg total" tracta, en última instància, de cercar la homologia entre els que componen la interlocució. Tot acte de comunicació manipula per a l'assoliment de la identificació en el que fa referència al contingut de l'esmentat acte. La tasca educativa dels mitjans de comunicació compta, a més, amb el fet que la simetria entre emissor i receptor, a favor del primer, haurà de facilitar la mimesi identificativa del segon. Però aquesta asimetria entre emissor i receptor, la "superioritat" inicial del primer, és sostinguda sobre la laboriosa i permanent conservació de les actituds que es volen inculcar. L'emissor ha d'assumir una sèrie d'actituds que li convé transmetre fent-les seves per endavant. I com si més no es tracta d'una opció, educar per a la justícia i la pau exigeix educar-nos per a la justícia i la pau. Com sigui que les injustícies i les guerres s'inicien en les ments dels homes, és en les ments dels homes on cal començar a edificar-se la defensa de la justícia i la pau.

Així doncs, els mitjans de comunicació social han de ser un constant recordatori que mitjançant l'esforç de la llibertat profundament inserida en el cor de l'home, cal superar les arrels de la violència i de la injustícia, la llibertat de cada ésser humà i de cada comunitat humana ha de respectar les llibertats i els drets dels altres, individuals i col·lectius.

Servir a la justícia i a la pau suposa presentar, per part dels mitjans de comunicació social, la imatge veritable i completa de la persona humana. En aquest sentit, la justícia i la pau estan per damunt de qualsevol bé material, de qualsevol comoditat. En la moderna societat tecnològica, per més racional que pugui semblar, hi ha molta immaduresa, infantilitat, per dir-ho així, i en aquest sentit el fenomen pot considerar-se inserit no en una manera orgànica de pensar, racional i raonable, sinó en una necessitat imperiosa d'actuar, de realitzar, d'imposar. Aleshores no hi ha justícia ni pau. Que augmenti la possibilitat que molts facin tot allò que els sembli no sempre significa, és evident, que la justícia i la pau augmentin; potser allò que augmenta és la permissivitat, les conseqüències negatives de la qual són en molts casos ben visibles (és nihilisme, la droga, el sexe sense amor, l'afany de posseir i de tenir, etc... quelcom constructiu i desitjable? La nostra llibertat és la que ha d'evitar que la freda tècnica desbanqui la cultura, que l'home actual, davant dels moderns mitjans de comunicació —i també davant la confusió d'errors i d'immadureses— proposi la veritable jerarquia de valors evangèlics com a objectiu últim i definitiu. I d'aquesta manera tot instrument de l'home modern adquirirà el seu veritable sentit providencial.

Els moderns mitjans de comunicació social, inicialment constructors de pau i de justícia, s'han convertit en opressors. Aquests poders públics del pensament, s'han convertit en una amenaça contra la llibertat i per tant contra la pau i la justícia, i per tant contra el mateix home. L'home concret i històric no és més feliç. La preocupació per la llibertat ha desplaçat els seus fronts de lluita i ha de combatre contra enemics molt més poderosos. La pau i la justícia es veuen amenaçades precisament per manca de llibertat. La pau ha de realitzar-se en la veritat; ha de construir-se en la justícia; ha d'estar animada per l'amor; ha de fer-se en la llibertat.

"El que dona força a l'Església és el seu escepticisme", em digué un dia una dama agnòstica. Aquesta frase paradoxal inclou una veritat profunda. En efecte, els creients creiem fermament en molt poques coses, com a indispensables i, en conseqüència, relativitzem tota la resta. De tot el que no és Déu (per Jesucrist, en l'Esperit Sant) ens en podem passar si cal i no hi tenim mai adherit el cor. Recolzats en Déu tot sol, podem estar-nos de la riquesa i de la pobresa, de la salut i de la malaltia, de l'èxit i del fracàs. Tot ho considerem bo i, alhora, ho tenim per estantís, i mirem amb la mateixa cara les coses més contradictòries. Agafats a Déu tot sol, només necessitem allò que Déu ens dona a cada

instant per a restar plenament i relaxadament lliurats a ell. I, com que res no pot impedir a Déu de donar-nos el que vol, sempre tenim el necessari a mà; el necessari per a estar amb ell. Tant se val que ploquin del cel coses dolces com coses amargants: tot plou del cel. No recolzar-se, no "creure fermament" en res més que en Déu i en el que ell ens va donant per mantenir-nos en ell, comunica als creients una gran independència i una gran llibertat. La nostra fe, tan absoluta com simple i limitada, ens fa independents, joves, elàstics, subtils i, en conseqüència, forts sense rigidesa, permanents sense pesantor i indestructibles sense espessor. La nostra força no som nosaltres ni són les coses: és Déu.

Pobresa i llibertat

AGUSTI ALTISENT
monjo de l'abadia de Poblet.

Els no creients, en canvi, necessitant, com tothom, recolzar en alguna banda, han de fer absolut quelcom de fràgil i de passatger: la vida, la salut, la riquesa, l'èxit, ells mateixos... o bé el conjunt de totes aquestes coses. I, com que tot el que no és Déu és fràgil i fugisser, cauen d'esquena (per a dir-ho així) cada dos per tres, com qui va per asseure's on no hi ha cap cadira, i sempre viuen d'alguna manera en l'angoixa, que només relativament poden tapar i dissimular als seus

propis ulls. Nosaltres, en canvi, en la mesura en què som realment cristians, vivim segurs i lliures.

Ara: la nostra llibertat de creients que, en definitiva, ens ve de la nostra pobresa d'esperit, del nostre desprendrement de tot, només la tenim en la mesura en què som realment cristians i anem "esdevenint deixebles", vivint efectivament el Sermó de la Muntanya, la carta magna de la nostra llibertat. En la mesura en què idolatrem quelcom considerant-ho com a imprescindible (nosaltres mateixos, la nostra figura pública, els nostres diners, el nostre valor als nostres mateixos ulls...), en la mesura en què tenim el cor posat en algun tresor que no sigui la voluntat de Déu, en aquesta mesura per-

dem l'equilibri, la llibertat, i ens n'anem de tomballons. Si estem només suspesos a Déu, tot ens mena cap a ell, perquè tot allò que ens passa és ell que ens agafa per la poteta. Res no ens manca, aleshores; la vida és estar lliurats, a través de tot, a les mans de Déu. Res no podem tèm.

Aquesta actitud és una obra de Déu en nosaltres, una conquesta de l'Esperit Sant que ens habita secretament des del baptisme i que ens vol anar foradant interiorment per tal d'habitar-nos de ple, i al qual hem de deixar fer el que vulgui de nosaltres cada dia més. Per a dir-ho d'una manera gràfica, el nostre ideal, la nostra més gran felicitat és esdevenir flexibles com putxinellis en la mà de l'Esperit Sant.

ARA MATEIX

En aquest moment poc espectacular de la nostra vida eclesial apunten, tanmateix, línies d'acció que traspuen força evangèlica i capacitat de fer-la present en les noves realitats. N'és una de ben destacada la preocupació pels marginats o el quart món, és a dir, els pobres, de designació sempre canviant però de presència permanent.

He estat testimoni, fa pocs dies, de la inauguració d'una residència d'avis promoguda per una parròquia. La comunitat cristiana ha estat, en aquest cas, un catalitzador d'energies i la desvetlladora de les consciències d'un barri popular amb vista a l'obtenció d'un servei necessari. Tothom, sobretot la gent gran, estaven engrescats per l'obra realitzada. Un engrescament sa: la fe també s'envigoreix amb signes d'amor comunitaris, visibles. Hi ha l'acció de cada cristià en la seva vida de cada dia, testimoni discret enmig del món. Hi ha també la denúncia de la injustícia des de la fe, com ara el manifest de la JOBAC sobre l'atur, que llegíem fa un parell de setmanes en aquestes mateixes planes. I hi ha el servei concret, organitzat, a unes persones determinades, en un context històric sempre provisional i sempre definitiu per a la gent que el viu, que fan —i no només elles— les parròquies. Totes tres formes són complementàries. Seria un error contraposar-les. Sense signes visibles d'amor de la comunitat com a tal, abo-

L'atenció al quart món

J. CARRERA PLANAS

naríem una imatge d'església distreta del sofriment dels homes i entretinguda en els ritus. L'acció personal de cada cristià en el món en sortiria també perjudicada pel contratestimoni públic. Sense denúncia profètica, els serveis podrien decaure en simples muntatges per a apuntalar un statu quo, en lloc de ser, com cal, anunci dinàmic de l'home nou. Sense realitzacions comunitàries visibles, la denúncia podria semblar retòrica vana.

Ara ens arriba, dins aquest mateix camp, la convocatòria d'una trentena d'entitats eclesials a una "Pregària pel quart món". La simple lectura de la llista dels convocants ja impressiona. Almenys vuit d'ells són entitats directament orientades a l'ajut als necessitats, en diversos aspectes. L'al·lusió que fa la convocatòria al context de les eleccions municipals situa aquesta pregària en una direcció molt clara: "Durant la campanya per a les eleccions municipals,

diuen, es parla molt dels problemes de les nostres ciutats; però n'hi ha un de molt greu, que cal tenir present ara i en tot moment: el quart món, el dels pobres i marginats, que necessiten el nostre ajut responsable i solidari, la nostra pregària, la denúncia de la seva situació, i una política que els permeti de viure dignament". És realment important que fem present una veu cristiana a favor dels pobres, en una hora del nostre país potser embogida: els candidats a la gestió dels municipis semblen més interessats a mostrar-nos miralls imaginaris i, si més no, futurs, que a explicar-nos quin treball projecten fer de cara a les grans necessitats; fan la impressió com si, enduts per un zel a favor de la imatge, a l'americana, com se sol dir, s'haguessin oblidat de les idees.

Totes aquestes accions d'amor als germans, en la nostra societat desenvolupada i democràtica, són matisades per un toc de discreta saviesa que les distingeix de les que tenen lloc en alguns indrets del tercer món. Aquí ja s'han esdevingut molts dels canvis que allà tenen encara l'encís d'un futur somniat. I, tanmateix, no ens hem pas quedat sense feina... Des d'aquesta perspectiva, la lluita per l'alliberament de l'home no apareix pas menys necessària ni menys urgent, però sí més transcendent dels processos històrics.

CATALUNYA

Indignació a les Balears perquè TVE els impedeix la programació catalana de Sant Cugat

La desconexió de les emissions procedents de TVE-Sant Cugat a les Illes ha causat una gran indignació entre els telespectadors balears. Partits polítics, federacions professionals i socials i l'Obra Cultural Balear han mostrat la seva repulsa per aquesta decisió, de la qual, per altra banda, no s'ha explicat el motiu. La supressió de la recepció fa que els espectadors no puguin accedir a quinze hores setmanals de programació en la pròpia llengua.

El consell assessor de RTVE a les Balears ha demanat als representants de RTVE desplaçats a les Illes per celebrar-hi l'encontre Crytel'87, de crítiques de televisió, que fessin arribar urgentment a Pilar Miró, la directora general de l'ens públic, la petició de restabliment d'aquesta programació de TVE a Catalunya. Si bé la decisió final correspon a Pilar Miró, no es creu que aquesta petició pugui prosperar. Fonts de TVE han explicat que, en el futur, la televisió estatal a les Illes podrà desconnectar de set a nou del vespre a la segona cadena, com ja fa Catalunya, per oferir una programació pròpia en català.

Més d'un milió de cotxes circula per Barcelona

El nombre de vehicles que circulen per Barcelona s'ha incrementat ràpidament en els últims anys. Actualment, 1.100.000 cotxes realitzen diàriament viatges interns pels 1.200 quilòmetres de carrers de la ciutat, segons dades de la memòria elaborada per l'Àrea de Transports i Circulació de l'Ajuntament de Barcelona.

La longitud mitja d'un viatge intern a Barcelona és de 3 a 4 quilòmetres i el trànsit està regulat per 900 instal·lacions semafòriques, de les quals 450 són connectades al centre regulador. El con-

trol ve també determinat per 21 càmeres de televisió de circuits tancat que proporcionen imatges al centre del control.

L'Ajuntament de Granollers reclama al Ministeri de Justícia

L'Ajuntament de Granollers ha acordat en sessió plenària reclamar del Ministeri de Justícia una indemnització pel manteniment del servei del dipòsit de detinguts municipals, des del gener del 84 fins a l'aprovació de la Llei de Bases de Règim Local l'abril del 85, per un impost de 10 milions de pessetes.

Amb data 14 de novembre del 83, l'Ajuntament va prendre l'acord de tancar el dipòsit de detinguts, a partir de gener del 84 per les seves repercussions negatives en l'economia municipal i perquè no hi havia constància que existís un text legal que obligués l'Ajuntament a mantenir-lo. Encara que era un servei de suplència que s'havia realitzat durant alguns anys, ara resultava insostenible. Aquesta decisió fou impugnada per l'advocat de l'Estat davant l'Audiència Territorial de Barcelona el maig del 84. Apel·lada per l'Ajuntament, el Tribunal Suprem va emetre sentència favorable al consistori de Granollers el novembre del 86, deixant ferm l'acord municipal de clausurar el dipòsit de detinguts.

ESPANYA

Acords del Ministeri de Justícia amb les comunitats jueva i protestant

El Ministeri de Justícia y les comunitats religioses jueves i protestants, han iniciat les negociacions que conclouran en acords de cooperació i de reconeixement, tal com estableix la Constitució.

La comunitat jueva o israeliana està composta d'uns dotze mil membres, que a efectes d'interlocució davant la direcció general del Afers Religiosos són representats per la Federació de Comunitats Israelianes d'Espanya. El seu secretari general és Samuel Tolodano.

Els protestants són gairebé 70.000. En ser dividits en diverses esglésies evangèliques ha estat necessari esperar a culminar un procés de representació que ha conclòs en la Federació d'Entitats Evangèliques d'Espanya, que dirigeix Antonio Monroy i el pastor José Cardona. Aquesta Federació agrupa al 90 per cent dels protestants espanyols.

1.800 militars passen a la reserva activa

Un total de 1.792 oficials i suboficials de diferents cossos i escales dels tres exèrcits han passat a la situació de reserva activa, segons les ordres que va publicar el

butlletí oficial del ministeri de Defensa. La reserva activa és una situació creada per aconseguir la disminució d'efectius que exigeix el pla de modernització de les forces armades.

socialistes que preferiren vincular-se a la Líbia de Gaddafi.

Més possibilitats d'escollir entre escoles públiques a França

A partir del proper, i ja imminent, curs acadèmic, les limitacions en que és trobaven els pares francesos forçats a dur els seus fills a l'escola que els indicaven, desapareixeran. A partir d'ara podran escollir entre cinc o sis escoles per terme mig tan per l'ensenyament primari com pel secundari. Tot això es refereix a l'escola pública.

La demografia italiana arriba al "creixement" zero

Per primera vegada la població italiana podria disminuir l'any 1986. Segons les dades que acaba de publicar l'Institut Nacional d'Estadística, en els cinc primers mesos d'aquest any el nombre de defuncions ha superat al de naixements. La taxa de natalitat que el 1972 era de 16,3 per mil habitants, ha caigut verticalment fins al 9,5

actual. Com que la taxa de mortalitat és d'un 10,4, el saldo negatiu resulta un 0,9.

En aquesta manca de naixements s'hi reflecteixen també les conseqüències de la legalització de l'avortament. En 1985 es van registrar oficialment uns 210.192 avortaments (uns 17.000 menys que l'any anterior), la qual cosa suposà una mitjana de 365 avortaments per cada mil nascuts vius. Aquesta proporció tan alta indica ben clarament que l'avortament s'ha convertit en un mitjà de control de natalitat, contràriament a allò que estipulava la llei.

Amb una població de 57 milions d'habitants, Itàlia ingressa així en el grup de països europeus que, com l'Alemanya Federal, han arribat al "creixement zero". La caiguda de la natalitat era evident des de fa temps, anys. Però el fet que per primera vegada hi hagin més baguls que bressols, ha començat a alarmar. Entre les primeres reaccions, el portaveu de la Democràcia Cristiana, ha subratllat la necessitat d'ajudes estatals a la família. En concret, es tractaria de donar una ajuda substancial a partir del tercer fill —tal com es fa a França— endemes de preveure rebaixes fiscals de certa entitat.

Si obté molt poc de la seva llibreta.

Aconsegueixi molt més amb la nova Llibreta d'Estalvis del BANC DE SABADELL.

Confii els seus estalvis, petits o grans, al BANC DE SABADELL: obtindrà un interès del 7% i tindrà accés a tots els serveis que vostè es mereix.

7%

Ara, amb la nova Llibreta d'Estalvis del BANC DE SABADELL, pot aconseguir molt més:

- 7% d'interès a partir de les primeres 100.000 pessetes, que se li retribuïran al 2,5%.
- Targeta 4B, amb 1.000 caixers automàtics disponibles durant les 24 hores del dia.
- Targetes de crèdit VISA i MasterCard, que li permetran realitzar les seves compres i ajornar els seus pagaments.
- Autoxec 4B per pagar el carburant sense utilitzar diners en efectiu.
- Domiciliació dels seus rebuts, sense que s'hagi de preocupar de cap tipus de tràmit.
- Tots els serveis d'un Banc àgil i eficaç amb un tracte personal i especialitzat.

BANC DE SABADELL
Bon Servei

20 ANYS

al servei de la pau, la justícia i els drets humans

Demana informació - Fes-te soci - Col·labora
JP JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneira, 6. 10e 08002 Barcelona
Tel. (93) 317 01 77

A petició del Papa

La Mare Teresa obrirà un centre per a marginats dintre del Vaticà

El Vaticà comptarà dintre pocs mesos amb un nou "tesor" entre els seus murs: una casa-hospici que obrirà la Mare Teresa de Calcuta per acollir els "més pobres d'entre els pobres". La decisió de donar a la religiosa premi Nobel de la pau uns terrenys per edificar i costejar un dels seus centres d'acollits dintre de l'Estat Vaticà la prengué personalment Joan Pau II.

El proppassat 20 de maig es firmà l'ordre necessària i l'arquitecte Angelo Molletta té ordres d'accelerar al màxim els treballs, de manera que per al vinent hivern ja puguin ser acollits els captaires i necessitats que pul·lulen arreu de Roma. La primera pedra de l'edifici serà col·locada el 31 de maig. Està situat en un angle de l'Estat Vaticà, prop de l'edifici de l'ex-Sant Ofici i de la sala d'audiències construïda per Nervi segons encàrrec de Pau VI.

L'anunci d'aquesta novetat el féu la mateixa Mare Teresa a l'església de la Nativitat, de Roma, dient: "Hem d'agrair al Sant Pare que ens ha donat un lloc en la seva pròpia casa per poder acollir-hi malalts i pobres. Aquest lloc és un do de la Mare de Déu". Està previst que puguin ser-hi acollits 74 persones d'ambdós sexes i estaran a càrrec de les Missioneres de la

Caritat, la congregació religiosa fundada per la Mare Teresa, d'origen albanès i que ha poblat el món amb refugis per a moribunds, malalts de la SIDA, pobres de solemnitat i marginats de tota mena.

"Els 'barboni', com vosaltres els anomenau (la traducció catalana podria ser picaportes o captaires), podran entrar al Vaticà sense bitllet", va dir la Mare Teresa, que no amagava la seva satisfacció per aquest gest expressiu del Papa.

"Aquests pobres —afegí— són Jesús i ¿com podria Jesús ser mantingut fora, amb fred i trist, de la casa del Papa?"

Quan Joan Pau II, el febrer del 1985, va visitar a Calcuta la casa que la Mare Teresa dirigeix amb les seves germanes per acollir leprosos, malalts i moribunds, tots els presents

constataren la profunda emoció del Sant Pare davant el doble espectacle de la misèria humana i de la caritat d'aquelles dones consagrades dia i nit a atendre els malalts. Nasqué aleshores en el Papa el desig de fer quelcom semblant en la pròpia ciutat. Tanmateix era necessari trobar el lloc apte. Aquest fou localitzat en un angle de la ciutat vaticana, a cent metres de la plaça, on ara hi ha un pati entre l'ex-Sant Ofici i la sortida de la sala d'audiències. La construcció del centre d'acolliment no molestarà l'equilibri arquitectònic del Vaticà, i permetrà, a més, una certa independència de funcionament, en poder tenir-hi accés des de fora sense passar pels llocs de la guàrdia suïssa.

Aquesta idea ha germinat i el Papa ara vol realitzar-la en el més curt espai de temps possible. La col·locació de la primera pedra, l'últim dia del mes de maig i pocs dies abans que s'obri l'Any Maria, pot ser un indicatiu que aquest pogués i hagués de donar origen a iniciatives semblants en honor de la Mare dels pobres. La ciutat de Roma, com totes les grans metròpolis, segrega una capa de misèria i són, especialment, ancians i malalts les víctimes

• Hem d'agrair-li al Sant Pare que ens ha regalat un lloc en la seva pròpia casa per poder acollir malalts i pobres. Aquests pobres són Jesús i ¿com podria Jesús ser mantingut fora, fred i trist, de la casa del Papa?

Així ho va dir la Mare Teresa de Calcuta

més evidents. Segons la tradició de les cases de la Mare Teresa no s'exigirà a ningú cap mena de documentació i molt

menys que siguin o no catòlics ni creients. La caritat s'exercirà sense discriminació, amb total obertura.

El document de treball del Sínode publicat a Roma

El laïcat: un tema candent

El perfil del Sínode dels Bisbes sobre el laïcat va prenent forma. Cinc mesos abans de la seva obertura, monsenyor Jan Schotte, secretari general del Sínode, acompanyat per monsenyor Edmond Farhat, sots-secretari, ha presentat l'*Instrumentum laboris*, publicat el 28 d'abril a Roma. Aquest document vol "aplegar i ordenar de manera racional" els suggeriments i propostes sorgides de l'àmplia consulta prèvia al voltant dels "lineamenta" (avantprojecte de treball). Traduits a set idiomes, aquests "lineamenta" exposaven especialment 16 qüestions per facilitar les reaccions i la seva anàlisi. En col·laboració amb el Consell pontifici per als laics, foren tramesos el 7 de febrer del 1985 als sínodes i als organismes pontificis de les esglésies orientals, a les conferències episcopals, als dicasteris de la Cúria romana i a la Unió de superiors generals.

La convocatòria del Sínode extraordinari va fer allargar el límit de les respostes del 1er. d'octubre del 1985 al 1er. de maig del 1986. Malgrat la pròrroga, amb prou feines sis respostes arribaren a Roma en el nou termini: "Vist l'entusiasme suscitat pel tema del laïcat, aquest feble resultat pot sorprendre, explica monsenyor Schotte. De fet, els lineamenta foren rebuts poc després de l'anunci del Sínode extraordinari que va desvetllar un enorme interès durant els seus deu mesos de preparació".

Actualment, el secretariat ha rebut 80 de les 142 respostes esperades, o sigui un 56'3%. Aquesta mitjana massa baixa demostra les disparitats entre esglésies locals: les més riques en història, en diners, en mitjans de comunicació, en personal i en experts han pogut conduir bé aquesta consulta complexa en un temps record, altres Esglésies, joves o menys dotades, s'han retardat. Fins ara, Oceania ha respost un 25%, Àsia 52%, Àfrica el 61%, Amèrica del Nord el 100%, l'Amèrica del centre un 30%, l'Amèrica del

Monsenyor Jan Schotte, secretari general del Sínode dels Bisbes.

Sud el 77%, l'Europa de l'Est el 44% i l'Europa occidental el 100%.

Llevat del sínode extraordinari (pel qual les respostes s'elevaren al 75%), hom enregistra d'un sínode a l'altre una minva de participació: 50'3% de respostes el 1980 sobre el tema de la família, 42'7% el 1983 sobre la "reconciliació". Altres comunicacions "importants" han arribat a Roma preparades per les OIC (organitzacions internacionals catòliques) i 125 associacions, moviments i grups de laics, a nivell nacional, diocesà i local. Fidels aïllats han tramès directament la seva reflexió al Vaticà. "El conjunt de respostes, resumeix monsenyor Schotte, forma un quadre força complet de les situacions i de les esperan-

ces".

Assenyalat pel dia 1er. d'octubre del 1987, el Sínode sobre el laïcat haurà d'"inserir-se clarament i sense tergiversacions en les orientacions ofertes pel Concili Vaticà II, en els seus setze documents", ha recordat monsenyor Schotte. També haurà d'atresorar doctrina i pastoral dels sínodes precedents, en els quals el tema del laïcat sempre ha emergit (reforma del Codi de Dret Canònic, família, evangelització, catequesi). La coincidència amb la celebració de l'Any Maria (del 7 de juny del 1987 al 15 d'agost del 1988) enriqueix el tema del Sínode. També caldrà reflexionar sobre el paper de la dona en l'Església i en el món: "El Sínode trobarà en Maria la veu per aprofundir l'afirmació de la igual dignitat de l'home i de la dona en la diversitat de carismes i de serveis", indicà monsenyor Schotte.

El Sínode comptarà al voltant de 230 membres votants. Els laics no tindran el dret de vot (es tracta d'un Sínode de bisbes). ¿Faran ús de la paraula? En els cercles menors, és segur. Però no, en principi, durant l'assemblea general. Aquesta possibilitat està en estudi. Referent als punts que seran més discutits, l'ordre del dia no ha estat fixat encara.

Consulta a 250 seglars

Entre altres aspectes preparatius del Sínode, podem assenyalar la consulta que s'ha fet a 250 seglars, que representen els cinc continents i els organismes pastorals, associacions i moviments apostòlics. Entre ells hi ha alguns espanyols, i d'aquests, dos catalans: Jordi Bonet, membre del Consell Pontifici per als Laics i el sacerdot barceloní Salvador Pié Ninot, autor d'un recent i interessant llibre sobre el Sínode.

VATICÀ DIA A DIA

Nous bisbes d'Orense i El Ferrol

El papa Joan Pau II ha designat **José Diéguez Reboredo**, fins ara bisbe de Sòria, com a bisbe de la diòcesi d'Orense, i a **José Gea Escolano**, bisbe d'Eivissa, com a nou bisbe de la diòcesi de Mondoñedo-Ferrol.

Fins ara, el bisbe d'Orense era **Angel Temiño Saiz** al qual el Papa ha acceptat la renúncia per haver complert els 75 anys. La diòcesi de Mondoñedo-Ferrol es trobava vacant des de fa temps per haver renunciat al seu govern el bisbe **Miquel Angel Araujo** per raons de salut. El nou bisbe d'Orense **José Diéguez Reboredo**, era actualment bisbe d'Osma-Sòria. Nasqué el 25 d'abril del 1934, a San Miquel de Enquerentes (La Coruña). Fou ordenat sacerdot el 13 d'agost del 1961 i obtingué la llicenciatura en ciències exactes a la Universitat de Santiago de Compostel·la. Va ser nomenat bisbe d'Osma-Sòria el setembre de 1984.

José Gea Escolano, nou bisbe de Mondoñedo-Ferrol, era fins ara bisbe d'Eivissa. Nasqué a Real de Gandia (València) el 14 de juny del 1929. Ordenat sacerdot l'any 1953. L'any 1971 fou nomenat bisbe auxiliar de València, i pel setembre del 1976, bisbe d'Eivissa.

Nous rumors sobre la substitució de Casaroli

El secretari d'Estat del Vaticà, el cardenal **Agostino Casaroli**, de 72 anys, que recentment sofrí una operació en la qual li extirparen la melsa, podria deixar el seu càrrec pel gener del 1988, segons que afir-

ma Europa Press. Segons l'agència, corren rumors pel Vaticà que la promulgació de la reforma de la Cúria va unida al nou secretari d'Estat. Són diversos els noms que sonen —afegeix—, però la terna més segura és formada per l'espanyol **Martínez Somalo**, l'italià **Felici** i el belga **Schotte**.

Mor el president de l'Associació Luterana mundial

El bisbe hongarès **Zoltan Kaldy**, president de l'Associació Luterana Mundial, morí després d'una llarga malaltia a Budapest, segons que informà l'agència oficial MTI. **Kaldy** també era president del Consell dels Bisbes de l'Església Protestant a Hongria, diputat del Parlament i membre del Consell Nacional del Front Popular Patriòtic, organització que reuneix tots els partits polítics del país.

Els representants del laicat mundial han estat consultats

A Rocca del Papa (Itàlia) foren consultats en una reunió que durà del 21 al 25 de maig els representants del laicat mundial a la vista del proper Sínode dels Bisbes, que estudiarà el tema "la vocació dels seglars en l'Església i en el món, vint anys després del Concili Vaticà II".

El Consell pontifici per als laics, responsable d'aquesta reunió, és el directament interessant per totes les fases d'aquest important esdeveniment eclesial i compromès en la seva preparació.

Joan Pau II a Puglia

El papa Joan Pau II visità recentment la regió de Puglia (sud de la Península italiana). La primera etapa d'aquest viatge fou San Giovanni Rotondo, la fama mundial del qual es deu al pare **Pio de Pietralcina**, que duia en el seu cos els estigmes de la passió.

García Villoslada "honoris causa" per la Pontifícia de Salamanca

La Universitat Pontifícia de Salamanca ha atorgat el títol de doctor "honoris causa" al jesuïta, pare **Ricardo García Villoslada**, professor de la Universitat Gregoriana de Roma. Els mèrits que s'han tingut en compte per aquesta distinció es basen en l'abundant bibliografia que el pare Villoslada té sobre temes de filosofia i teologia.

Cridat a Roma pels professors jesuïtes, pares Leturia, Grisar i Leiva, fundadors de la Facultat d'Història de l'Església a la Universitat Gregoriana, el pare Villoslada va ser el primer a doctorar-se en l'esmentada facultat amb una tesi sobre els mestres parisencs de Francisco de Vitoria. Ha estat professor d'Història de l'Església a Bèlgica, en la Facultat de Teologia de la Pontifícia de Salamanca i en la Gregoriana de Roma des de l'any 1949 fins a la seva jubilació. El pare **García Villoslada**, mestre d'innombrables deixebles, avui catedràtic i investigadors de renom a Espanya, Itàlia, Holanda, Alemanya, Polònia i Amèrica, és considerat com un dels més profunds coneixedors de la història de l'Església i de la cultura.

Nunci a Espanya des del 1967 al 1980

El cardenal Dadaglio celebrà les bodes d'or sacerdotals

L'ex Nunci de la Santa Seu a Espanya, el cardenal **Luigi Dadaglio** celebrà les seves bodes d'or sacerdotals el propassat dia 22 de maig a la basílica de Santa Maria la Major, de Roma, de la qual fou nomenat arxiprest fa uns mesos. El papa Joan Pau II l'ha posat al front del Comitè Central de l'Any Maria.

Si exceptuem els deu pri-

mers anys de la seva vida sacerdotal, transcorreguts entre el seu Piemont nadiu i Roma, la resta de la seva vida ha estat un passeig en zig-zag pel món servint l'Església com a diplomàtic: Haití, Estats Units, Canadà, Austràlia, Nova Zelanda, Nova Guinea i les Illes del Pacífic, Colòmbia, Venècia són algunes de les etapes abans d'instal·lar-se en la

Nunciatura de Madrid per succeir al nunci Riberi.

Els tretze anys de missió del nunci **Dadaglio** a Espanya coincideixen sens dubte, amb un període crucial per a la nostra història religiosa i civil. L'aplicació de la reforma conciliar a la nostra Església i la transició del franquisme a la democràcia són les fites fonamentals de la seva activitat. Es deu a ell la transformació (que alguns qualificaren d'espectacular) de l'Episcopat espanyol, amb una equilibrada política de nomenaments encara més difícil si es tenen en compte els problemes que ocasionava el privilegi de presentació.

La reforma del Concordat fou, en efecte, una de les accions que més esforços va exigir i més trencacolls creà al nunci apostòlic. No tothom en el seu temps compregueren l'absoluta necessitat de substituir un ordenament jurídic nascut amb els condicionaments d'una època per un altre de més flexible i d'acord amb la realitat socio-política espanyola.

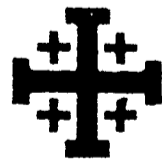
A Espanya, monsenyor **Luigi Dadaglio** ha deixat un gran nombre d'amics. El correu i les visites a la seva casa romana li demostren cada dia

que els espanyols no l'obliden. De la seva estada a Espanya que va recórrer diòcesi per diòcesi, va endur-se'n un profund coneixement de les nostres gents i paisatges.

El nunci fou, per damunt de tot, un pastor. Sempre disponible, foren innombrables els actes religiosos que va presidir: ordenacions sacerdotals, festivitats marianes pels san-

tuaris de la nostra geografia desde Tenerife a Aránzazu, des del Pilar i Montserrat a Covadonga.

L'any 1980 Joan Pau II va nomenar-lo secretari de la congregació per al Culte Diví i els Sagraments. Quatre anys després era pro-penitenciari major de l'Església i el 24 d'abril del 1985 va ser creat cardenal.

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXV Peregrinació.

del 13 al 25 de setembre. Places limitades. (Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta-cinc)

Tretze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:
Comissaria de Terra Santa. PP. Franciscans
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 Barcelona

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.- El dimecres, dia 17 de juny, a les 20 hores i a la capella del Seminari, c/. Diputació, 231, se celebrarà l'Eucaristia preparatòria de la Peregrinació a Lourdes. Demanem la major participació de tots, pelegrins, infermeres i brancadiers, per demanar, especialment en aquest Any Marià, abundoses gràcies sobre el nostre pelegrinatge.

Romeria del RAM al Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.- Any del Centenari 1887-1987. Festa de la Pentecosta. Dia 7 de juny: A les 12,15 h., Celebració de l'Eucaristia. Ofrena del tradicional RAM a l'Ermida Primitiva. A les 18 h., Sant Rosari, Vespres i Benedicció amb el Santíssim Sagrament de la Ciutat de Barcelona. Tots els barcelonins i Associacions queden fraternalment invitats.

Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia.- Països d'Amèrica Llatina. "¿Pagar o no pagar? DEUTE DEL TERCER MÓN i Ètica cristiana", presentació del QUADERN 18, escrit per Luis de Sebastián i J.I. González Faus, a càrrec de Jon Sobrino i els autors. Moderarà: Ignasi Salvat. Dia: 11 de juny. Hora: 19.30 a 21.30. Lloc: Sala "Segarra" (Col·legi Casp), c/. Casp, 25.

Santuari-Parròquia del Cor de Maria.- (Avda. Sant Antoni M.ª Claret, 47). Obertura de l'Any Marià. Diumenge, dia 7 de juny. A les 5.30 de la tarda, Exposició Major del Santíssim Sagrament. Visita. Rosari. Consagració al Cor de Maria. Benedicció i Reserva. Santa Missa concelebrada, presidida pel M. Rvd. P. Jordi Pijoan Superior Provincial dels Missioners del Cor de Maria. Homilia a càrrec del Rvd. P. Vicenç Codina, cmf.

Obertura de l'any marià a l'església de l'Assumpció de la parròquia de Valldoreix.- La comunitat parroquial de Valldoreix presidida pel seu rector aquest dissabte dia 6 de juny a 3/4 de sis de la tarda es reunirà per pregar a l'església de l'Assumpció i participar comunitàriament a l'obertura de l'Any Marià a Roma.

Amb una pantalla panoràmica de televisió situada en el presbiteri de l'església es podrà seguir el res del Rosari i tots els actes que es faran a Roma al mateix dia i a la mateixa hora presidits pel Sant Pare i que

seran transmesos per Eurovisió a tot el món.

Com a cloenda de l'acte, que s'espera que no duri més d'una hora, tots els assistents podran participar de una celebració eucarística d'acció de gràcies.

Voldríem que aquest acte fos el primer d'altres reunions culturals i espirituals que ens ajudin a fer ressaltar el valor marià de la nostra església de

l'Assumpció i d'altres valors de cultura i de fe del nostre poble a través del temps.

La situació cèntrica de l'edifici a l'Avinguda de Mn. Cinto Verdaguer creiem que és avinent per a tots els valldoretans i fins del nostre estimat entorn vallesà.

Que la Verge Maria ens hi ajudi!

Obertura de l'any marià a la diòcesi de Barcelona.

El proper dia 7 de juny, solemnitat de la Pentecosta, l'Església sencera iniciarà, per voluntat del papa Joan Pau II, un Any marià, que es perllongarà fins a la solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, el 15 d'agost del 1988. Tenint present que aquest Any Marià s'ha de celebrar segons les iniciatives pròpies de cada diòcesi, el Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, ha volgut donar un especial relleu a l'inici d'aquest Any en el si de l'Església de Barcelona, a través de la mateixa celebració Eucarística del dia de la Pentecosta, que ell presidirà a les 11 del matí, a la Santa Església Catedral Basílica de Barcelona. En aquesta celebració s'invocarà especialment Maria, pregant de forma processional, perquè ella, que ha predecit l'Església pels camins de la fe, ens ajudi maternalment a promoure en l'Església i en el món un caminar amb més decisió pels camins de la fe i a donar un testimoni més clar de la caritat que prové de la presència i de l'acció de l'Esperit Sant en la vida dels cristians. D'aquesta manera anirem vivint, en comunió amb la Mare del Redemptor, la reflexió i la pregària amb què l'Església i el món s'han de preparar espiritualment per celebrar el segon mil·lenni del naixement del Salvador Jesucrist.

Federació de Cristians de Catalunya

REFEM EL MÓN INGRAT I TRIST

Construim el futur de Catalunya

Converses orientatives

La resposta a tres interrogants que avui es plantejen a nivell personal:

- 1er. — Carles Marx, tenia raó?
- 2on. — Quin és el destí de l'home sobre la terra?
- 3er. — Quin és l'ideal que val més que la pròpia vida?

La superació dels condicionaments socials:

- 1er. — Treballem per la justícia per aconseguir l'alliberament permanent de les persones i dels pobles.
- 2on. — Fem de Catalunya una nació justa, culta i lliure.
- 3er. — La formació integral de la persona en la família catalana.
- 4ar. — Formem una organització general al servei del nostre poble.

Lloc: Residència Reparadores
Carrer Emancipació, 33 (Sant Gervasi)
Barcelona
Preu, estada i dinar: 750 ptes.

Diumenge, 14 de juny de 1987

Converses per: Malaquies Zayas, pvre., consiliari; Josep M.ª Genescà, president; Joan Martínez, vice-president; Josep Bagnunyà, secretari general; Jordi Toboso, president de la Unió Comarcal del Barcelonès, i Antoni Casas, del Grup de Sant Cugat.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX Sra. de companyia per tenir cura de malalts o infants. Sra. Mercè. Tel. 256 95 73. Referències.

VOSTÈ pot passar unes bones vacances a Poblet per 1.550 ptes. al dia. Disposarà d'una habitació doble per a dues persones, cuina equipada, accés a la piscina, pista poli-esportiva, ping-pong, TV, parc infantil i a part, amb preus reduïts, pista de tennis i billar. L'informarem als tels. 87 01 00 i 87 03 08. Balneari Vil·la Engràcia. L'Espluga de Francolí (Tarragona).

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

VENC torre a Vallromanes. 4 habitacions, piscina. Molt bona situació. Superfície terreny 25.000 pams. Tel. 555 08 86.

SOLTER de 33 anys vol casar-se amb persona aff. Apartat de Correus 995 o tel. (977) 54 00 60 Tarragona de 20 a 22 hores.

ASSISTENTA Social amb referències busca treball. Tel. 209 43 29. Tardes.

S'OFEREIX Srta. per tenir cura d'infants els matins. Tel. 256 95 73

ES LLOGA Rectoria molt gran, prop d'estació d'esquí Vallter. Interessats, tel. (972) 74 03 19. Vilallonga de Ter (Girona).

ES NECESSITA un matrimoni de mitja edat, per regentar una residència de 250 places, situada al Baix Penedès. Tel. (977) 66 00 92.

SOLTER 59 anys vol casar-se amb soltera de 50/56 anys. Tel. 256 20 12, de 20 a 22 hores.

NECESSITO postals de la Mare de Déu. Per a uns bons amics. Contestaré a tots. Joan Vilademunt. Granollers, 5-08032 Barcelona.

NOIA 26 anys desitja relació amb nois de 26 a 36 anys. Fins matrimonials. Escriuiu aficions i circumstàncies a AP. 23174 BARCELONA.

ES LLOGA apartament a Salou, lloc molt tranquil, bon preu. Tel. 318 84 42.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

100 ptas.
200 ptas.
300 ptas.
400 ptas.
500 ptas.
600 ptas.
700 ptas.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

EXCURSIONS, CONVIVENCIES, COLONIES

SERVEI AMB AUTOCARS BARCELONA DEL SERVEI COLONIES DE VACANCES

i també:
• Cases de Colònies i Assegurances
• Material de papereria i llibreria
NUMANCIA, 149-151 - Telf. 230 16 06

URGELL

Gairebé 2.000 joves han passat per aquest moviment

10 anys dels Joves Cristians d'Urgell

TÀRREGA.— Ja fa 10 anys!, deu anys que les trobades i les activitats del Moviment de Joves Cristians d'Urgell intenten donar una resposta a les inquietuds de fe dels joves del nostre bisbat. Fou el 1977 quan el Consiliari Diocesà de Joventut, mossèn Ramon Solé i un conjunt de nois i noies endagaren el que ha estat el nostre moviment, que enguany celebra el seu desè aniversari.

La Pasqua Jove d'aquest any ha estat força diferent, a part de ser la vivència personal de la base fonamental de la nostra fe, s'ha vist acompanyada per la commemoració de l'esmentat aniversari. Els dies 16, 17 i 18 d'abril ens reunirem a Salgar una bona colla de joves, per compartir, tots, les nostres inquietuds i problemes, i per a cercar una vivència autèntica de la passió i resurrecció de Jesús. Les xerrades, la pregària, els cants, els jocs i les eucaristies ens portaren, a poc a poc, a la reflexió, al

reconeixement de Jesús en el germà, al compromís en les petites coses que de mica en mica va fent les grosses.

Vetlla pasqual a Artesa

Tot vivències, vivències personals fetes en comunitat i fruit de la comunió amb els qui ens envolten. La culminació fou la Vetlla Pasqual que vam fer a Artesa de Segre amb la participació del bisbe Joan. Tothom hi era convidat. Tots els gairebé 2.000 joves que hem passat pel moviment.

Tots aquells que hem deixat una mica del nostre ésser i hem recollit l'ésser dels altres en les més de tres-centes trobades en les quals hem pogut participar. A Artesa, el dia 18, es podia visitar l'exposició dels 10 anys, plena de fotografies, diapositives, cartells, estadístiques, on hi havia recollida la petita història del nostre moviment.

Festival jove de comunicació al Pallars

TREMP.— "A LA RECERCA DELS VALORS PER MITJÀ DE LA COMUNICACIÓ" ha estat el lema de la tercera trobada anual de joves pallaresos celebrada enguany els dies 1, 2 i 3 de maig en el col·legi "Pius XII" de la ciutat. El grup de joves, de 14 a 25 anys, provinents la majoria del Pallars i alguns d'altres indrets de Catalunya, han participat en les activitats culturals i d'esbarjo programades per l'equip animador de les jornades. Mossèn Joan Escalles, rector d'Esterrí d'Aneu, és el coordinador de les trobades.

En el programa cultural cal destacar la col·laboració de Josep Sabarich, de 65 anys, pallarès fill de Llarvent i professor de relacions humanes a la Universitat de Caracas. El professor ha estat presentat com un model d'home de la terra, amb un currículum admirable i especialista en comunicació humana. La dansa, la música, etc. han completat les activitats de promoció dels pares dels joves, ha estat l'eclosió final d'unes jornades que tindran continuïtat en altres poblacions pallareses.

Organitzadors i assistents volen donar continuïtat a les seves activitats "FENT TROBADES MÉS REDUÏDES I MÉS INTENSES A LES QUALS ANOMENEN 'JOVENT', PER APROFUNDIR LA PRÒPIA IDENTITAT". Aquest curs de "Jovent" ja s'ha iniciat en la comarca per als joves de diferents nivells d'edat i és protagonitzat pels mateixos nois i noies.

Els joves pallaresos veuen el festival, del qual les dues primeres van celebrar-se a Esterrí d'Aneu, com "UNA PEDRERA D'ON SORTIRAN AQUESTS GRUPS DE NOIS I NOIES AMB GANES DE SER PROTAGONISTES DEL SEU PROPI FUTUR".

ANTONI MIRABET

ESGLÉSIA I ESCOLA

Maravall ha dit NO

A proposta del Ministre d'Educació, el Govern de l'Estat ha presentat al Congrés de Diputats un Projecte de Llei molt curiós: "Proyecto de Ley por el que se establece la gratuidad de los estudios de Bachillerato, Formación Profesional y Artes Aplicadas y Oficios Artísticos en los centros públicos..."

Segons aquest Projecte, se suprimeixen les "taxes acadèmiques" corresponents a aquests estudis. En el Batxillerat, fins ara aquestes taxes suposaven la quantitat aproximada de cinc mil pessetes al llarg dels tres cursos (exclòs el COU).

Val la pena de recordar que el cost global dels estudis de Batxillerat en un centre normal no baixa de 300.000 pessetes. I això és el que han de pagar els alumnes dels centres de l'Església no concertats, que són la majoria en aquest nivell educatiu.

Però ara, en suprimir aquestes "taxes", el Ministre Maravall assegura la "gratuitat" dels estudis dels centres públics, que ja són pràcticament gratuïts. I em sembla molt bé que ho siguin.

El curiós del cas és que els arguments que dona en la introducció al Projecte de Llei per justificar aquesta "mesura social" es basen en l'extensió de

l'escolarització fins als 16 anys i, en conseqüència, en la generalització de la gratuïtat perquè els estudis siguin assequibles a tothom (?).

Segons sembla, altres Grups Parlamentaris defensaren esmenes a la totalitat d'aquest Projecte i demanaren que la gratuïtat fos real per a tots els alumnes, vagin a l'escola que vagin, ja que tots els ciutadans són de la mateixa classe.

Però els senyors parlamentaris que obeeixen les directrius del Ministre d'Educació digueren NO a la gratuïtat generalitzada.

I aquesta és la paradoxa. En el marc de l'aplicació d'una Constitució democràtica que consagra el principi de la igualtat i la no discriminació per cap motiu (article 14), aviat els nostres representants aprovaran una Llei que estableix la gratuïtat de les escoles gratuïtes mentre la impedeix a les escoles que no ho són perquè no són de l'Estat.

Una vegada més els centres de Batxillerat de l'Església perden l'oportunitat d'obrir-se a tothom sense discriminar ningú per motius econòmics.

El Ministre Maravall ha dit que NO.

FRANCESC RIU

Eucaristia participativa

També podíem adquirir la revista que hem publicat, que és un recull de tot el que s'ha fet des del 1977, repassant la significació dels diferents tipus d'activitats que s'han dut a terme. A les 10 del vespre començava la festa, l'alegria i la creença en la resurrecció del Crist ens donava força i esperança per als anys que ens esperen. L'eucaristia fou plena de participació, de cants, de joia i de manifestacions paleses del Crist ressuscitat en cadascun dels qui hi érem. Finalment vàrem arrodonir l'aniversari amb una festa d'homenatge a tots els qui hem fet possible el Moviment de Joves Cristians d'Urgell.

XAVIER NOVELL i GOMÀ

NOVA SEU DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

(Antic Patronat)

AMB LES SEVES CORRESPONENTS ACTIVITATS: SESSIONS CULTURALS, DIVULGACIÓ TEOLÒGICA, VIATGES, RIFA, LLIBRES, ETC. QUE DONEN SUPORT A LA VIDA I DIFUSIÓ DE "CATALUNYA CRISTIANA".

Preneu-ne nota:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A 08010 - BARCELONA

Tel. 301.37.18

FINESTRAL DE LA CARITAT

S'acosten les eleccions

TARRAGONA.— Abans de les eleccions, els partits polítics diuen que donaran alternatives pel benestar dels ciutadans. Però, sovint, tot queda en unes promeses que no es fan realitat i continuen essent molts els ciutadans mancats del més indispensable per a sobreviure ells i llurs famílies. No ens enganyem, la pobresa exigeix també una resposta política, però, mentrestant necessitem la solidaritat de tots vosaltres per donar resposta a aquestes necessitats vitals.

13.87.- Matrimoni en atur amb tres fills grans sense feina. No cobren res i viuen d'unes hores de feina que fa la mare. Han quedat molt endarrerits en el pagament de lloguers i tenen el desnonament. Necessiten 48.000 ptes.

14.87.- Matrimoni amb 5 fills en edat escolar. No tenen feina ni cobren subsidi d'atur. Deuen 4 mesos de lloguer, rebuts de llum i aigua. Necessiten 32.500 ptes.

15.87.- Senyor sol de 58 anys. Està malalt, no cobra cap prestació. Subsisteix de petites ajudes que li donen. Per pagar la pensió de dos mesos necessita 21.000 ptes.

16.87.- Esposa separada amb 4 fills a càrrec seu. Només fa unes hores de feina de neteja a la setmana. Per deutes de llum i 3 mesos de lloguer del pis, necessita 23.800 ptes.

17.87.- Matrimoni amb 5 fills, un d'ells paralític per un accident. El pare està malalt i no pot treballar. No tenen cap ingrés. Per pagar deutes de llum i aliments, necessiten 32.000 ptes.

18.87.- Esposa separada amb 5 fills a càrrec seu. Tots en edat escolar. No té feina ni mitjans de vida. Per a pagar deutes del lloguer del pis, llum i aliments, necessita 38.000 ptes.

19.87.- Matrimoni gran. El marit cobra l'ajut de 15.120 ptes. L'esposa està malalta. Tenen deutes de lloguer i llum que puguen 26.380 ptes.

Els donatius podeu enviar-los a: Caritas Interparroquial de Tarragona - Avda. Prat de la Riba, nº 35 - 43001 Tarragona.

FETS I CRITERIS

Peregrinem amb esperança

L'any Marià que Joan Pau II ha proclamat des de la Pentecosta d'enguany fins a la festa de l'Assumpció de l'any vinent ha de ser un any fortament marcat per l'esperança cristiana.

Als països d'occident vivim uns anys en què predominen el color gris, la desil·lusió, el desencís i la desesperança.

Algunes crides a un cert "optimisme" o a un nou engrescament per al progrés més aviat semblen un recurs psicològic per camuflar la realitat d'un manca d'esperança en l'home i en el futur.

Quan el Papa proclama l'Any Marià en la perspectiva del Jubileu del bimil·lenari del naixement de Jesucrist, orienta la nostra mirada vers la Verge Maria, com a signe (senyera) d'esperança certa per a la peregrinació del Poble de Déu.

"L'Església —diu Joan Pau II— confortada per la presència del Crist (Mt 28, 20), camina en el temps vers la consumació dels segles i va a l'encontre del Senyor que ve. Però en aquest camí, precedeix recorrent de nou l'itinerari realitzat per la Verge Maria que **avança en el pelegrinatge de la fe i mantingué fidelment la unió amb el seu Fill fins a la Creu**" (n. 2).

L'esperança cristiana rep la seva força de la fe en Déu que és Amor i que ens ha estimat tant que ens ha donat el seu Fill per salvar-nos.

Maria, en l'Anunciació, cregué les paraules de l'Àngel i pronuncià el seu SI amb l'obediència de la fe. Per això la seva cosina Elisabet la proclamà "Benaurada perquè ha cregut."

"L'obediència de la fe" de Maria és comparada, pel Papa, a la fe d'Abraham, ja que també ella, "esperant contra tota esperança, va creure."

Tots som exhortats, durant l'Any Marià, a imitar l'exemplaritat de Maria i, com l'Església, hem d'intentar assemblar-nos-hi: "Imitant la Mare del seu Senyor que per la força de l'Esperit Sant conserva la fe íntegra, la sòlida esperança, la sincera caritat" (n. 44).

La fe i l'esperança ens han de portar a la caritat i a l'amor als germans. El Sant Pare ens en parla de manera incisiva en el comentari que fa del Magníficat: "L'Església... renova en ella cada vegada millor la consciència que **no es pot separar la veritat sobre Déu que salva, sobre Déu que és font de tot do, de la manifestació del seu amor preferencial pels pobres, pels humils**" (n. 37).

L'Any Marià ha de ser un any d'esperança, d'aquella esperança que neix de la fe i que ens empeny a treballar pel Regne de Déu, que és Regne de pau, de justícia i d'amor.

Siguem fidels a allò que l'Esperit Sant vol "dir a l'Església" que peregrina amb esperança vers el final del segon mil·lenni.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

TARRAGONA

Celebrat a Tarragona el Dia de la Missió de Bibwe

Tot cristià ha de ser missioner

TARRAGONA.— Amb esforç i coratge la presència de la diòcesi de Tarragona va prenent cos a Bibwe. Amb l'arribada a la missió de mossèn Josep M. Mitjans i Figueres, com a responsable de l'obra del dispensari de la missió i de la Montserrat Estradé, com a A.T.S.; s'ha donat el relleu a Montserrat Pellicer i a Fidel Font que un cop acabat el seu contracte van arribar a casa nostra, plens de joia per la tasca feta.

Des de Tarragona, s'anà preparant el "DIA DE LA MISSIÓ DE BIBWE"; amb aquest motiu es va convocar una reunió de representants de parròquies i religiosos i religioses, per al dia 16 de maig al Col·legi de l'Ensenyança, perquè el dia 31 de maig, dia escollit per a la celebració del dia de la missió, tots haguessin pres consciència cada cop més que tot cristià ha de ser missioner.

Monsenyor Torrella: "Tots som missioners"

Amb aquest motiu l'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella, va glossar la significació de la jornada amb aquestes paraules:

Tota l'Església es missionera. Tots som Església. Tots som, doncs, missioners.

Quan llegim a l'Evangeli les paraules de Jesús als apòstols: "Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar el que jo us he

Un poble que necessita del manà de l'Evangeli.

manat" (Mt. 28, 19), la nostra reacció ha d'ésser la disponibilitat missionera.

Pel baptisme, l'Esperit Sant ha infós en cadascú de nosaltres el mateix esperit missioner que va animar Crist quan fou enviat pel Pare.

Fa pocs dies, conversant amb un grup de nois i noies, abans de la Confirmació, una noia em va fer aquesta pregunta: "¿un bisbe pot ser missioner?". Jo vaig respondre de seguida: "No, perquè, per exemple, jo sóc bisbe de l'Església de Tarragona i no puc anar-me'n a una Església de l'Àfrica".

Vaig respondre massa de pressa i no em vaig explicar bé, perquè **tots en som de missioners, tots ens hem de preocupar de la 'missió sense fronteres', tots hem de col·laborar amb la pregària, amb l'ajuda generosa, i**

amb el testimoniatge de la nostra vida cristiana.

El Sant Pare Pius XI va proclamar Santa Teresa de l'Infant Jesús patrona de les Missions, i era una monja carmelita de clausura; però estimava i vivia amb tot el cor "la missió sense fronteres".

Al fons del fons

En un fulletó on es dona a conèixer les activitats missioneres de l'església tarragonina, s'hi publica un text que ve a ser el substracte d'allò que significa ser missioner, avui.

Estem cridats a fer el que Déu fa: **NO POSAR LÍMITS** a la seva acció.

No hi ha fronteres: amor, perdó, Bona Nova, acolliment, sol, benaurança... per a tothom.

Compte! quan a un li dius: "a tu ara no, potser després... estàs retardant l'obra de Déu!"

Si vols ser coherent fins al final, si vols ser església, també cal que siguis missioner **AQUÍ!** al treball, a casa, o al carrer... si som part del mateix... allò que és preocupació d'uns, no pot deixar de ser-ho de cada un dels cristians del nostre bisbat.

No et sembla que el món no estarà ben acabat fins que totes les preguntes que ens fem no estiguin completament respostes? Es d'aquesta manera que els qui volem avançar i fer avançar el nostre món també volem respondre a les qüestions que el ser missioner suposa. Us en proposem tres:

- ON ETS TU MISSIONER?
- COM OBRES FINESTRES AL MÓN?
- FAS TEVES LES NECESITATS DE LES MISSIONS?

Trobada de cristians a Santes Creus

SANTES CREUS.— Amb la joia del temps pasqual, tingué lloc fa poc a Santes Creus la II **trobada de cristians** de les parròquies dels arxiprestats de Valls i de Bràfim.

Començà amb una **assemblea**, en què es va posar en comú el treball que s'havia fet a les parròquies sobre el tema de la comunitat i el Baptisme. Una bona assemblea —comentaven en sortir.

A continuació, com a centre de la jornada, se celebrà la **Missa**, ben participada i festiva, reunits entorn del nostre Arquebisbe, que pronuncià l'homilia adient a la festa. Les pregàries foren fetes per representants de les diverses parròquies, sense oblidar les que formularen els més xics. La col·lecta fou per la lluita contra l'atur, com en tot l'Arquebisbat.

Després, en grups, es va dinar a l'albereda i, acabat, allí mateix hi hagué una bona gresca, compartida pels assistents.

Tot plegat, una trobada alegre per a celebrar junts el dia del Senyor i sentir-nos germans en la gran família de Déu.

Premis Nacionals de Teatre i Dansa 1987

- PREMI IGNASI IGLESIAS
(textos teatrals)
- PREMI JOSEP M.ª DE SAGARRA
(traduccions teatrals)
- PREMI ADRIÀ GUAL
(projectes de muntatge)
- PREMI XAVIER FABREGAS
(investigacions i assaig)
- PREMI AURELI CAPMANY
(dansa catalana)
- PREMI RICARD MORAGAS
(coreografies)

Generalitat de Catalunya

Demaneu les Bases a:
INSTITUT DEL TEATRE
Carrer de Sant Pere Més Baix, 7
08003 Barcelona

Diputació de Barcelona

Moments espirituals

Nodrits amb el Cos de Crist, rentats i esbandits amb la seva Sang podem caminar en bon terreny, passar pel desert del món i assolir la terra promesa: la llar del Pare.

Crist combaté el pecat, el condemnà, però el puni solament en ell mateix; per a nosaltres, el perdó.

La llibertat de l'home és una besllum de la llibertat de Déu.

Com més amor, més lliure. Llibertat és amor.

La paraula del Crist és la llibertat absoluta i única veritat. "Jo sóc la veritat" (Joan 14:6). La veritat ens fa lliures.

Crist conquesta la humanitat a través de la creu (Joan 12:32).

Per sentir i apregonar-se i viure en el misteri de Crist cal endinsar-se en el propi no res.

Sense el do de la gràcia hom resta en l'esterilitat de la mort.

El misteri pasqual de Crist és un trenat de sofriment i de joia, de mort i de resurrecció. La vida de fe brolla, com d'una font inestroncable, d'aquest misteri. En darrer terme, de l'alegria del misteri.

L'Església és la tresorera dels misteris de la fe: tot passa per ella ho i recolzada en l'Esperit.

Pasqua, plenitud i festa de la fe.

L'Eucaristia és la presència vivent del Crist resuscitat.

Ressuscito en Crist i Crist en mi.

Mai no ens convertirem del tot, de renéixer de bell nou, sempre ressuscitar.

La resurrecció del Crist és el gran sentit del cristianisme. Damunt d'aquesta realitat recolza, arrela la nostra fe, la vida.

A través del do de l'Esperit coneixem Déu d'una manera nova, l'altre, l'Únic.

És l'aigua fresca de la gràcia del pou de Jacob que dona gust i benaurança contemplativa a la nostra sensibilitat de fe.

Del misteri pasqual del Crist neix l'Església. Damunt d'aquesta realitat arrela la fe, el pern de la fe.

Conversió i baptisme abismen l'home en el misteri pasqual del Crist.

Maria és el sagrari vivent i roent del Verb en les seves entranyes.

PERE RIBOT

GIRONA

"La vida de l'home és a les mans de Déu", recorda

Monsenyor Camprodon reclama el dret a morir amb dignitat

GIRONA.— Monsenyor Jaume Camprodon bisbe de Girona reclama el dret a morir amb dignitat en un dels seus articles habituals al Full Parroquial. Diu així:

Ignorem molts dels secrets de la pròpia vida. Deu voler dir que no en som els senyors absoluts. Escric això pensant en una afirmació que avui surt amb una certa freqüència i que ha entrat en la formulació dels "Drets del malalt". Em refereixo al "dret a morir amb dignitat".

"Dret a morir amb dignitat". L'expressió és ambigua; amb ella es poden defensar i de fet es defensen postures ben diferents, per no dir contràries: com és el dret de tot malalt que el deixin morir dignament, i l'oposada: dret a fer-se causar la mort en situacions irreversibles.

Causar la mort a un pacient per pietat i amb la seva anuència pot aparèixer, en situacions terminals irreversibles, com un acte humanitari. I, tanmateix, denota un desconeixement o la desvaloració d'una de les dimensions essencials de la vida, com és la seva relació amb Déu, que n'és el Senyor.

Déu ha posat la creació a les mans de l'home, però la vida de l'home és a les mans de Déu. Déu es dol que Caïn hagi donat mort al seu germà Abel. Tota la vida humana és a les mans de Déu. Els homes l'hem rebuda en do, en som administradors i hem d'ésser-ne administradors responsables, però no podem erigir-nos en Senyors. Ni en el seu instant primer ni en el darrer ni en l'entremig.

La ciència mèdica fa autèntiques maravelles a favor del malalt. És lícit alleujar el seu dolor amb analgèsics, però tampoc no ha d'extremar amb mitjans extraordinaris la situació irreversible d'una persona clínicament morta. Aquesta té dret que la deixin morir dignament, però no el de fer-se causar la mort.

Pot donar-se el cas extrem d'un moribund amb vida constatable purament vegetativa. Ara bé, la vida d'aquesta persona no és la vida d'una planta, és la vida d'un home o d'una dona, d'en Pere o de la Mercè. Una vida que posseeix un sentit amagat que se'n escapa. Que escapa a nosaltres, però no a Déu.

Ens trobem en ple misteri. Un misteri que hem de respectar, malgrat que ens pugui costar d'acceptar. És una hora de confiança plena a Déu-Pare. És el misteri del dolor, amagat als humans però obert —que no vol dir volgut— a Déu. El misteri del dolor que Ell mateix ha volgut compartir en Jesús de Natzaret, el seu fill.

Aquí es troba el moll de la qüestió. Pots fer per no tenir-lo present ens deixem influenciar per altres corrents de pensament que no compten amb Déu, però que tampoc no troben camins de sortida als interrogants més pregons que tot home porta a sobre.

"Dret a morir amb dignitat". Aler-ta amb les paraules ambigües. Dret que ens deixin morir dignament, sí. Dret a causar la mort o a fer-se-la causar és constituir-se en amo i senyor de la vida. I la vida és de Déu.

Trobada dels grups d'oració i amistat

El diumenge, dia 24 de maig, tingué lloc la trobada diocesana anual dels grups de Pregària i Amistat a la casa d'Espiritualitat de Banyoles. La trobada fou presidida per monsenyor Josep M^a. Cases, actual bisbe de Sogorb-Castelló, que els va fundar a meitat dels anys seixanta, essent director espiritual del seminari de Girona. Els grups de Pregària s'han estès per bona part d'Espanya.

Al matí se celebrà un recés espiritual i una conferència i a la tarda, després de dinar, es resaren vespres comunitàriament. Aquestes foren presidides pel bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon.

Benedicció d'una imatge de sant Josep Obrer a la Canya

La parròquia garrotxina de la Canya ha celebrat una gran festa amb motiu de la benedicció d'una imatge de sant Josep Obrer que des d'ara presidirà l'altar major de l'església. La imatge fou beneïda pel bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, qui va recordar la proximitat de la ciutat d'Olot on hi visqué a principis d'aquest segle la noia obrera, Lliberata Ferrarons, que ja té iniciat el procés de canonització.

Monsenyor Camprodon presidí una missa concelebrada en la qual participaren tots els sacerdots que han exercit el ministeri en aquesta parròquia des de la seva fundació fa una trentena d'anys i també els dels pobles veïns.

M. CABALLE

IMPROMPTU

Mossèn Tarrés, altra vegada

ORIOL CAMPS

Hem commemorat, aquests dies, el quaranta-cinquè aniversari de la primera missa de mossèn Pere Tarrés. Ben aviat ho seran el trenta-setè de la seva mort, el dotzè del trasllat de les seves restes mortals a Sarrià, el cinquè de l'inici del seu procés de beatificació. I, ¿per què no dir-ho?, cada vegada som menys els qui anem proclamant les seves virtuts heroiques, el seu total lliurament al Senyor, al servei dels seus germans, nosaltres, en cada un dels camps on es deixà sentir la seva acció.

També és veritat que cada vegada som menys els supervivents d'aquella època de la qual Tarrés fou excepcional testimoni.

L'altre dia, commemorant la seva primera missa, erem només gent ja entrada en anys... I em pregunto si els joves d'ara saben qui era en Pere Tarrés, i també temo que la resposta seria una mica decebedora.

Potser nosaltres ens hem entotsolat en una íntima contemplació, i no hem sabut transmetre, tal com ara es diu, el seu missatge. Nosaltres, els qui vàrem viure'l de prop, ens hem limitat anant repetint "era un sant... era un sant"... i no n'hi ha prou.

Cal fer un pas endavant, i fer que els joves sàpiguen qui era el doctor Tarrés, que puguin sentir-lo, que el sentin per nosaltres, testimonis de la seva vida i de la seva acció a favor dels joves.

Tarrés, un jove, un amarat de Crist, un heroi de Crist. Si el volem veure glorificat, cal que els joves d'ara també puguin proclamar-ho i que el seu clam arribi fins a Roma, on a vegades sembla que tenen posada l'oïda a altres sin-tonies.

GLOSSES DOMINICALS

L'església missionera

La responsabilitat de l'Església està marcada per les paraules que Jesús digué als apòstols: "Aneu i feu-me deixebles d'entre tots els pobles". Heus aquí la "missió", que constitueix un dels trets més característics de l'Església, la manifestació més autèntica de la seva identitat. És la seva presència dinàmica enmig dels homes. Per això ella no pot deixar d'evangelitzar i donar a conèixer Jesucrist. El dia que, per un impossible, no ho fes, ja no seria la veritable Església que el Redemptor fundà: s'hauria convertit en una societat tancada en si mateixa i totalment esclerotitzada.

De fet l'Església sempre ha predicat i ha procurat fer deixebles de Jesucrist. L'expressió conegudíssima de Sant Pau: "Ai de mi si no evangelitzo" ho diu prou clar. Però és que els mateixos apòstols, després de la vinguda de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta, no pogueren deixar de predicar. Ni que els ho prohibissin els membres del Sinedri! Ells "cap dia, al temple i per les cases, no paraven d'ensenyar i d'anunciar la bona nova del Messies Jesús". I tot això de tal manera que omplien Jerusalem de la seva doctrina i l'escampaven arreu. Ben aviat no foren solament els apòstols els qui predicaven i ensenyaven la paraula del Senyor, sinó que ho feien "amb molts d'altres".

Certament la doctrina de l'Evangelí ha estat predicada arreu del món; però els veritables creients —en el sentit més estricte de la paraula— segueixen essent un petit grup. És el "pusillus grex" de l'Evangelí. Això ha estat sempre així i seguirà essent així en el futur. La doctrina de Jesucrist és massa "totalitzant", pel que fa a la vida dels creients, perquè pugui ser acceptada i seguida per tothom. Però cal evitar un perill: gloriar-se de voler romandre un petit grup, deixant de banda tota acció missionera. Una cosa és acceptar el fet, i una altra ben diferent "glorificar-lo", dogmatitzant, com si es tractés de bandejar tot esforç evangelitzador. Anunciar i ensenyar la paraula de Déu, tant si es

tracta de sacerdots com de laics, és una "actitud de fe"; no un càlcul humà. Perquè l'obra de l'evangelització —afirma el Concili— "és l'obligació fonamental del Poble de Déu".

El problema bàsic però resta sempre el mateix: ¿com cal evangelitzar? ¿Com s'ha de fer avui en un món fortament secularitzat? És impossible donar una resposta exhaustiva ara i aquí. És convenient subratllar un fet certament esperançador: avui existeix un gran esforç pel que fa a la "catequesi" en la qual hi participa un gran nombre de laics, homes i dones. Es tracta de l'ensenyament sistemàtic de les veritats de la religió catòlica, per tal que creixi, en el nivell del coneixement i de la vida, la llavor de la fe.

Però ¿és que no existeix avui la urgència de fer "el primer anunci de l'Evangelí" a molts dels nostres batejats? Pau VI deia que aquesta necessitat és cada dia més palesa, a causa de les situacions de descristianització en què es troben molts cristians "que van rebre el baptisme però viuen al marge de la fe cristiana". El cardenal Danneels, arquebisbe de Brussel·les, en una conferència pronunciada durant el VI simposi de bisbes d'Europa, accentuà la necessitat de crear nous mètodes, nous mitjans i noves maneres de fer el "primer" anunci de l'Evangelí als homes i dones d'avui, per arribar a la massa de la gent, suscitar conversions i retornar els cristians a la pràctica religiosa.

¿No seria bo que tots els agents de pastoral reflexionessin seriósament sobre el contingut d'aquesta recomanació? ¿No és veritat que bona part del nostre poble —fins i tot alguns dels que van a les esglésies— necessita i espera el "kèrigma", és a dir, el primer anunci de l'Evangelí?

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

BARCELONA

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona va dur a terme el seu 41è. pelegrinatge a Montserrat

Tots som servidors els uns dels altres

BARCELONA.— Durant els dies 16, 17 i 18 del present mes de maig, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, va pujar al Santuari de Nostra Senyora de Montserrat portant a terme el seu 41è. romiatge amb 69 malalts que s'hi van aplegar dels diferents pobles del nostre bisbat, per honorar la nostra Reina Bruna, per oferir-li el nostre filial amor i, per què no, a demanar-li la seva ajuda en els treballs i vicissituds de cada un dels seus membres.

En la recepció del pelegrinatge, el P. Castanyer, va dirigir-nos unes paraules de benvinguda i ens féu avinent que "uns no serveixen els altres, sino que tots som servidors els uns dels altres"... tots hem d'ajudar-nos en els treballs i pregàries i saber conformar-nos en la posició en què hem estat col·locats.

"L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona acut a Vós, Senyora, la Verge Bruna que tots els catalans portem dins del cor, i us demanem que en aquest Any Marià que ha convocat el Sant Pare, us honorem i estimem més cada dia."

(Paraules de salutació del president de l'Hospitalitat)

El Pare Abat presidí l'Eucaristia Conventual i en l'homilia es dirigí d'una manera especial a l'Hospitalitat, en la qual hi ha gran nombre de deixebles de Jesús que s'esforcen a complir el missatge que el Mestre en el darrer sopar va donar als seus deixebles, això és, "que tinguem Jesús pel veritable Camí, Veritat i Vida..." Després de les ofrenes, el nostre President, saludà la Ma-

re de Déu, amb les paraules que segueixen:

"L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, acut a Vós, Senyora, la Verge Bruna que tots els catalans portem dins del cor i us demanem que en aquest Any Marià que ha convocat el Sant Pare pels propers temps, us honorem i estimem més cada dia..."

Malalts i pelegrins ací pre-

sents, us ofereixen els seus sofriments i els seus treballs per tal d'aconseguir del Vostre Fill la gràcia de la renovada conversió...

El P. Abat contestà demanant que els nostres desitjos siguin beneïts per la Mare i el Fill.

Durant la tarda i a l'hora prevista, tingué lloc l'acte eucarístic, durant el qual el P. Abat beneí a tots els presents i

d'una manera especial als malalts amb el Santíssim en la Custòdia.

I després de les Vespres, l'Escolania féu ofrena als pelegrins d'un selecte i escollit concert que va ser seguit amb gran emoció per part de tots els assistents del romiatge i dels fidels que omplenaven la Basílica.

L'Hospitalitat té un nou President

En aquest romiatge s'ha estrenat i ha actuat com a President de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'Arxidiòcesi de Barcelona, la Srta. Maria Rosa Badell i Arañó, que recentment ha estat nomenada pel Sr. Cardenal per substituir el Sr. Eugeni Roca, que presentà la seva dimissió per causes que el Sr. Cardenal considerà justificades.

Un brancardier

6è ANIVERSARI
DEL 19 AL 26
DE JUNY

ÚNIC VIATGE

**PELEGRINATGE "AERI" A
MEDJUGORJE**

- Visites turó de les aparicions, als vidents projecció vídeo, assistència a l'església parroquial.
- Acompanyant-guia durant tot el viatge, traductor.
- Hotel, esmorzars, desplaçaments.
- 1 dia lliure a la ciutat de MOSTAR.

— PLACES LIMITADES - 49.500 ptes.
Informació i reserves:
CENTRE MEDJUGORJE BARCELONA
Joaquim Tous - Tel. 301 96 03 - 259 02 39.

TARRAGONA

II Trobada al Vendrell

La família, primer lloc de trobada amb el Crist

EL VENDRELL.— Diumenge 17 de maig al Col·legi del Sagrat Cor de les germanes Carmelites del Vendrell va tenir lloc la II Trobada de Cristians a la comarca del Baix Penedès. Presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, la diada tingué un caire festiu on els feligresos aplegats des de les 10 del matí desenvoluparen per grups el tema de la jornada: la família, avui. Com molt bé assenyala Josep M. Barenys, vicari episcopal d'aquesta contrada, que aplega els pobles d'Albinyana, la Bisbal del Penedès, Llorenç del Penedès, Santa Oliva, Sant Jaume dels Domenys, Calafell i Sant Vicenç de Calders, "és hora que els cristians siguin responsables i adults i sàpiguen aparcar llurs pors i presentar Jesucrist als altres com a germà de tots i a ca-

dascun dels creients en particular i en col·lectiu."

Després de desenvolupar la temàtica per grups, el senyor Arquebisbe oficià una Eucaristia concelebrada amb els altres preveres i rectors de la comarca. En acabar la cerimònia un refrigeri posà punt i final a una trobada de germanor entre tots els catequistes i parroquians que, preocupats en sentir-se Església, malden per a una societat més identificada amb el missatge de l'Evangeli. Per damunt de la festa i malgrat la pluja que queia constant per darrera de les finestres, hi va haver un neguit per trobar resposta al sentit de la "família" com a lloc de trobada del camí que Jesús ens ha ensenyat. Els infants a casa és on primer descobreixen el tarannà de la fe cristiana, és també el lloc on apre-

nen les primeres pregàries i fins i tot és on poden observar per mitjà de les actituds dels pares com es viu l'Evangeli que no és res més que el camí que Jesús ens va ensenyar. Sense una presència de Jesús dins la vida de família, difícilment podran aconseguir una identificació amb la seva parròquia. Catequesis no en faltaran per a una educació en els valors i la fe en Jesucrist, com tampoc els puntuals sacraments en els moments claus de llurs vides, però el caliu d'una família, que segueix el missatge i els continguts cristians, és el factor primordial per bastir una societat més justa i més creient.

Esperem que la III Trobada de cristians de l'Arxiprestat del Vendrell sigui tan esperonadora com la d'enguany.

M.N.T.

BARCELONA

El bisbat de Barcelona és ple de vitalitat

Ordenats deu diaques i set preveres nous

BARCELONA.— Deixant de banda aquelles activitats que ja són habituals al bisbat de Barcelona, aquest curs escolar que aviat es deixarà enrera ha estat força intens en ordenacions de diaques i preveres. El Sant Pare Joan Pau II, l'arquebisbe, Dr. Narcís Jubany i Arnau i el bisbe auxiliar Dr. Ramon Daumal i Serra, hauran ordenat un total de 10 diaques i 7 preveres, i conferit els ministeris de lector i acòlit a 9 seminaristes. Tanmateix es dona la coincidència que tots els nous diaques i preveres, varen començar a estudiar teologia al Seminari de Barcelona en iniciar-se aquesta dècada dels vuitanta. L'Església de Barcelona deixava enrera d'aquesta manera un període difícil per raó de la manca de vocacions sacerdotals. També per això, tots aquests seminaristes o diaques, ara ordenats de diaca o prevere, respectivament, són coneguts com la "generació dels vuitanta".

La primera ordenació va ser la del nou prevere mossèn Joan Villegas, el 31 de gener d'enguany a la parròquia de Sant Joan de Badalona.

El dia 21 de febrer varen ser ordenats de diaques Josep Francesc Folqué i Nicolau, Joaquim Messguer i García, Miquel Planas i Buñuel i Xavier Sotil i Baylos. Aquesta ordenació diaconal, important sobretot pel nombre d'ordenats, tingué lloc al mateix Seminari de Barcelona, la capella del qual va quedar petita per acollir els familiars i amics que hi assistiren.

El mes de març varen ser ordenats de diaca i prevere, respectivament, Jordi d'Arquer i Terrasa i Joaquim Iglesias i Aranda. L'ordenació del primer ho va ser el dia 19, festa de Sant Josep i Dia del Seminari, en una celebració plena d'emoció a la parròquia del Sagrat Cor, al Poblenou, on és molt estimat. També plena d'emoció va ser l'ordenació de prevere de mossèn Joaquim Iglesias, el dia 7 del ma-

Un dels claustres del Seminari de Barcelona.

teix mes. El nou prevere desenvolupa la seva tasca a la parròquia de Sant Isidor, en la qual va ser ordenat i on ha contribuït molt per crear un caliu entre els joves.

Mossèn Antoni Babra i Blanco va ser ordenat el proppassat 26 d'abril, capvuitada de Pasqua, a la parròquia de Sant Josep a la Llagosta. El Concili Vaticà II, en el seu document Vida i Ministeri dels Preveres, assenyala la condició dels preveres en el món, dient que "els preveres presos d'entre els homes i constituïts en pro dels homes en les coses que són de Déu, per oferir dons i sacrificis pels pecats, viuen amb els altres homes

com a germans. El seu ministeri els exigeix molt, especialment que no es conformin a aquest món; però els demana també que visquin en aquest món (3).

El tercer diumenge de Pasqua i a la parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat, va ser ordenat també de prevere, mossèn Jordi Carreter i Cambra. L'Evangeli d'aquell diumenge, prou significatiu, corresponia al relat dels deixebles d'Emaús: "Llavors se'ls obriren els ulls i el reconegueren. (...) ¿No és veritat que teníem el cor ardent, quan ens parlava pel camí i ens explicava el sentit de les escriptures?", (Lluc 24, 31-32).

Tres preveres i cinc diaques, aquest mes de juny

Aquest mes de juny seran ordenats tres nous preveres i cinc diaques. El primer nou prevere, en Josep Maria Romaguera i Bach, ho serà el dia 14, festa de la Santíssima Trinitat, a la parròquia de Sant Andreu de Sant Andreu de la Barca. Al nou prevere li agrada molt la música i és de Capellades. En la tarja d'invitació a l'ordenació sacerdotal hi ha una frase que resumeix aquelles del Concili Vaticà II: Per vosaltres i per tots els homes. El segon, en Jesús Vilar i

Vilar, que serà ordenat també de prevere el dia 20 a la parròquia de Sant Sebastià de les Roquetes, ha fet reproduir el següent text en la seva tarja d'invitació: "Joies i esperances, tristesses i angoixes dels homes d'avui, dels pobres sobretot i de tots els qui sofreixen, són també les joies i les esperances, les tristesses i les angoixes dels deixebles del Crist", (Concili Vaticà II, Gaudium et Spes, 1). El nou prevere és fill d'Artana (Castelló). I el tercer nou prevere, serà ordenat a la basílica de Sant Joan del Laterà de Roma, el dia següent 21 de juny, pel Sant Pare Joan Pau II.

També el mes de juny, concretament el dia 24, tindrà lloc a la parròquia de la Verge de Gràcia i Sant Josep, l'ordenació diaconal de Xavier Orpinell. I el dia 29, a la parròquia de Santa Maria de Badalona, seran ordenats de diaques, quatre seminaristes més: Pere Cané, Jesús Navarro, Albert Salvans i Lluís Bultó.

Es important d'esmentar, pel que significa de primer pas en el camí cap al presbiterat, haver conferit els ministeris de lector (7 d'abril) i acòlit (12 de maig), als seminaristes següents: Pere Carulla, Jaume Casas, Fidel Cataián, Emili Feliu, Jordi Herrero, Julià Illera, Àlvar Pérez, Antoni Roman i Josep Maria Vendrell. Les dues celebracions varen tenir lloc a la Capella del Seminari.

Si tenim en compte que en cinc mesos (31 de gener, la primera i 29 de juny, la darrera), han donat una passa endavant (lector i acòlit, diaca o prevere) 26 joves, és a dir, una mitjana almenys d'un jove per setmana, i que el curs que ve el Seminari de Barcelona acollirà un total aproximat de 120 joves en tres residències, fem que aquest cant esdevingui pregària, lloança i acció de gràcies pels seminaristes i per a tots els cristians que formem part d'aquest Bisbat de Barcelona i de la resta de Bisbats de Catalunya, respectivament.

JOAN D'ARQUER I TERRASA

BARCELONA

El cardenal Jubany els va dir: "L'Església no pot tancar-se en si mateixa"

Més de 2.000 persones, a la clausura de "Fem camí"

El dia 17 de maig, a la parròquia de Sant Andreu del Palomar tingué lloc la conclusió del treball realitzat durant dos anys pels grups de totes les parròquies de la zona pastoral Nord i Est de Barcelona, amb el lema "FEM CAMÍ".

En aquesta cloenda que presidí el cardenal Jubany tingué un caràcter festiu i s'hi donaren a conèixer les conclusions que havien sorgit de la reflexió dels més de 200 grups.

El Cardenal, en la seva homília insistí, en primer lloc, en el fet que l'Església no pot de cap manera tancar-se en si mateixa, sinó que ha d'obrir-se a les necessitats dels més pobres i marginats dels nostres barris. Demanà un estil de vida més evangèlic i lloà l'alta valoració que els catòlics d'aquests barris han fet sobre l'espiritualitat. Digué també que els cristians han de viure en comunitat en les parròquies, en els moviments d'apostolat, en les petites comunitats de base. Avui els cristians no poden viure sols per la vida. Cal més que mai una comunitat viva i unida.

Durant la cerimònia hi hagué moments de molta participació per part dels assistents. Els infants de la Catequesi dels diferents arxiprestats oferiren els signes propis de fer camí: una cantimplora, un fanal, cordes i senyals de trànsit com a signe del seu camí de fe. En l'altar, juntament amb el Cardenal i els concelebrants, que a més del Vicari episcopal, hi

havia els arxiprestos, s'hi col·locaren diferents persones representatives del món del treball, AA.VV., món sindical, família, Tercera edat, Joves de Moviments, Consells parroquials, etc. A l'Ofertori, un grup de famílies oferiren el pa i el vi i en el moment de la Pau, un grup de joves enarborant una gran tela blanca feren el seu manifest sobre la Pau.

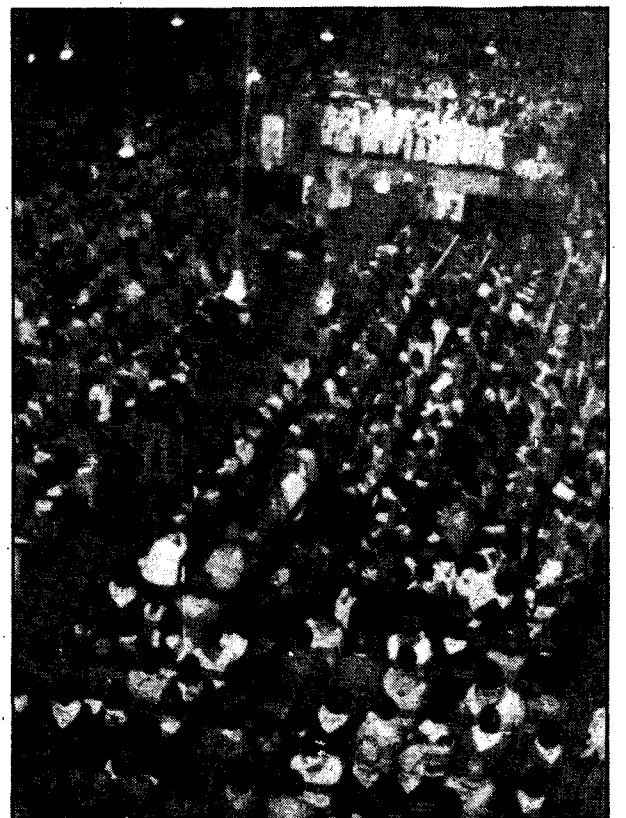
En acabar l'Eucaristia es llegiren les adhesions rebudes, especialment de sacerdots que havien treballat a la zona i ara realitzen la seva missió a Amèrica llatina.

Una nota de color que fou sempre present en tota la cerimònia varen ser els "foulards" de colors que representaven els diferents arxiprestats i que en repetides ocasions serviren per acompanyar els cants i manifestar la joia dels congregats.

La festa acabà a la Plaça de l'Església amb la participació dels CASTELLERS de Terrassa, ball de gegants i caps-grossos, focs artificials per "Els diables" de Poblenou i amb una gran xocolatada per als infants i grans.

Esperem que com a fruit de tot això en les diferents comunitats parroquials, es durà a la pràctica les conclusions del treball realitzat en aquests dos anys de "FEM CAMÍ".

ORIOL OLIVERAS

L'església plena de gom a gom.

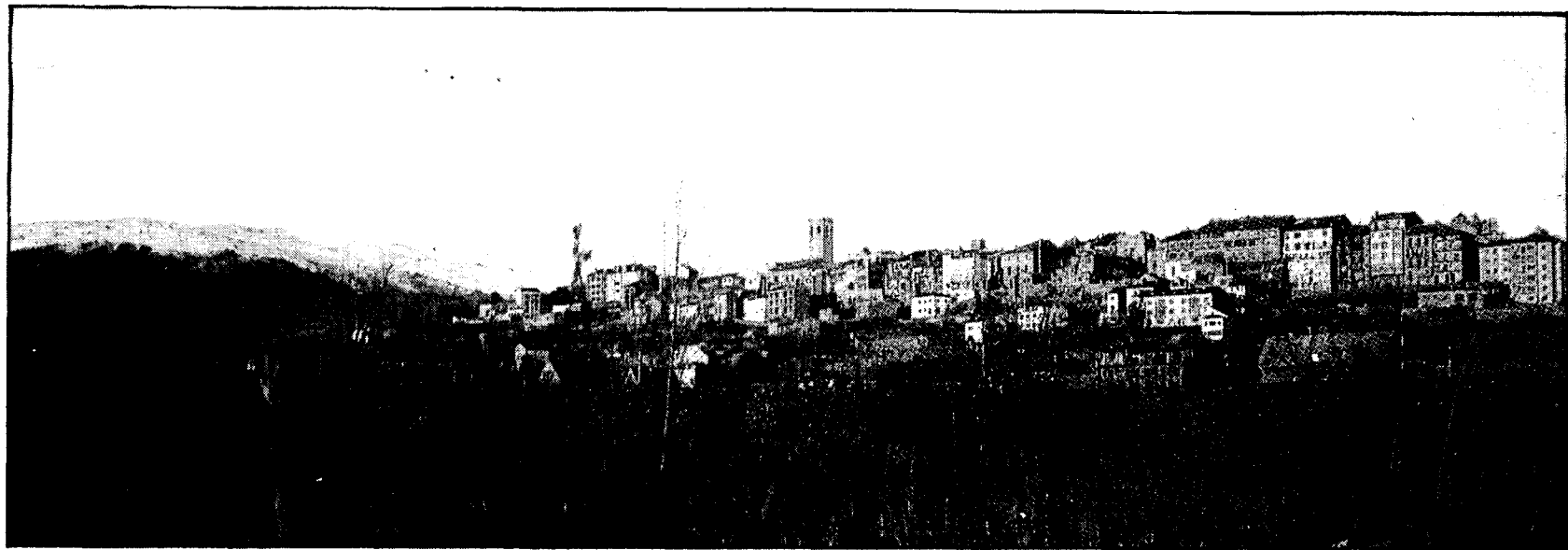

XLVII VIATGE CULTURAL

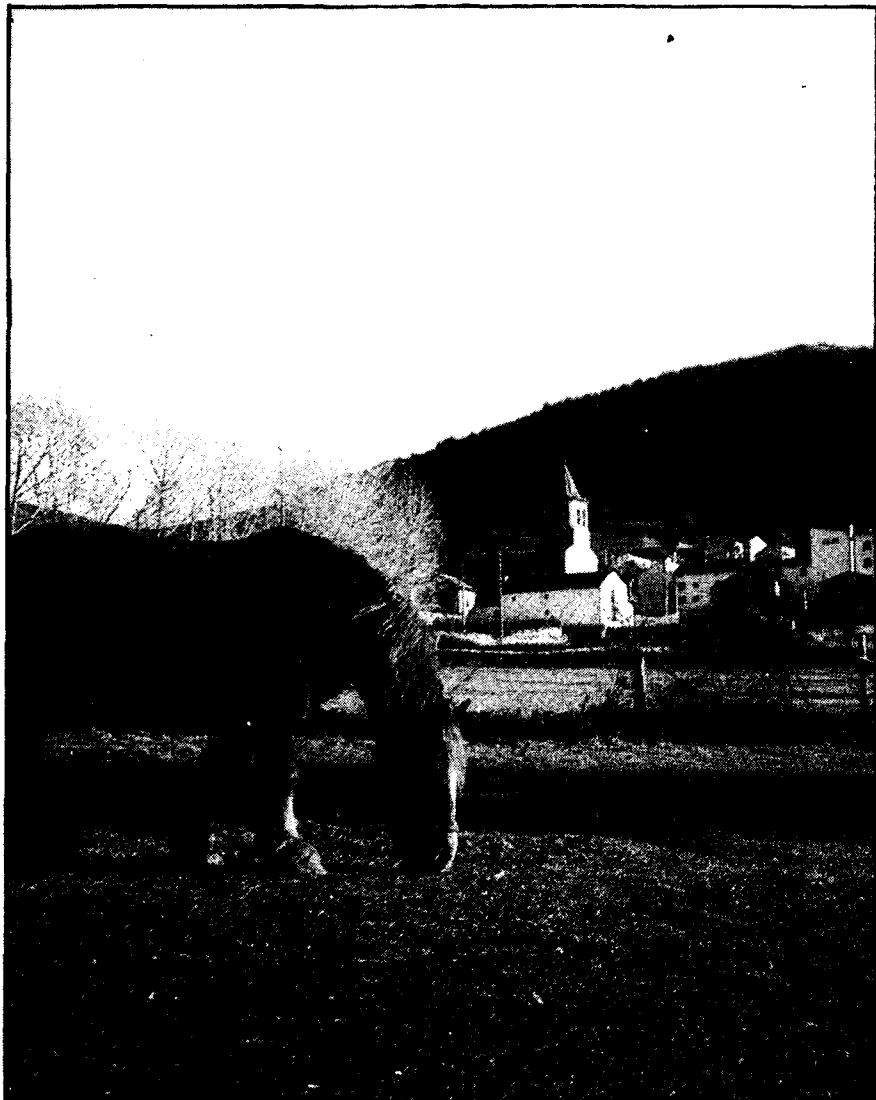
28 de juny del 1987

LA CERDANYA

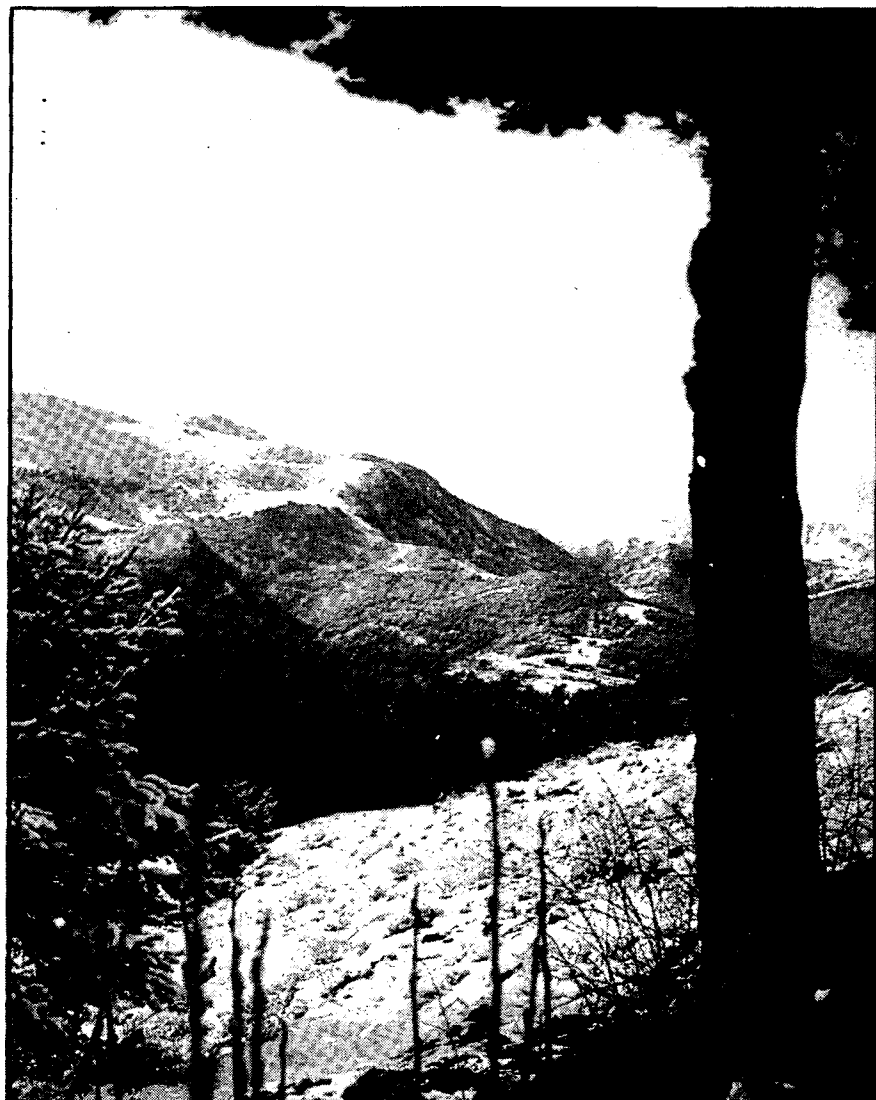
RUTA: Barcelona, Ribes de Freser, Collada de Toses, Puigcerdà, Alp, Bellver-Talló, Tunel del Cadí, Barcelona.

Puigcerdà

Curiosa vista d'Alp, poble cerdà que va adquirint cada vegada més importància turística i esportiva.

Visió de les pistes de La Molina des de la Collada de Toses.

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.
Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 7.30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM

A ca L'EUDALT

Passeig Genis Fabra, 4
ALP
Tel. 89 00 33

Preuem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

LLEIDA

Monsenyor Tagliaferri, a la inauguració del nou convent del Sagrat Cor de Jesús

“Elles són veritablement la joia de l'Església”

LLEIDA.— El dissabte dia 16 de maig la ciutat de Lleida rebia el Sr. Nunci monsenyor Mario Tagliaferri, emmarcant la seva visita dues jornades ben significatives de caire eclesial, com són la celebració de les noces d'or i argent sacerdotals i la inauguració, benedicció i dedicació del nou convent del Sagrat Cor de Jesús de les carmelites descalces.

El matí fou dedicat en un marc més íntim al Col·legi Episcopal pels preveres que enguany celebren els 50 o 25 anys d'ordenació presbiteral. Els actes que configuraren aquest homenatge foren l'eucaristia concelebrada, una xerrada del Sr. Nunci entorn a l'Any Marià i el dinar de germanor.

500 persones

A la tarda, a la partida La Caparrella, eren més de 500 les persones assistents a la inauguració i dedicació del nou convent que el Sr. Nunci beneiria juntament amb el Sr. Bisbe de la diòcesi, monsenyor Ramon Malla.

Aquest nou convent substitueix el que tenien al carrer de Sant Anastasi i que durant 300 anys ha estat la seva casa des que santa Teresa de Jesús el fundà. D'aquell en sorgiren i en fou casa fundadora pels convents de Tarragona i Mollerussa.

La Mare Priora féu donació simbòlica al Sr. Nunci del nou convent alhora que donava “gràcies a Déu per aquest nou monestir aixecat amb la col·laboració de molts”. A l'homilia el Sr. Nunci es referí a la necessitat que avui té l'Església i el món de les persones consagrades amb aquestes paraules: “Elles aquí resen per nosaltres i lloen Déu. Són veritablement la glòria de l'Església, que us necessita, com també el món d'avui”. I en finalitzar la santa missa el senyor Bisbe li encomanava a monsenyor Tagliaferri que fes “arribar el nostre agraïment i profund amor al papa Joan Pau II; us ho demano en nom de tots”.

Remarquem també que al llarg de tot el dissabte el nou convent fou visitat per nombroses persones en les seves dependències, signe de l'amor que elles tenen envers la diòcesi i del que les persones tenim envers les germanes Carmelites.

El Nunci i el bisbe de Lleida procedint a la benedicció del nou convent de les Carmelites Descalces.

VIC

Pastoral de Joventut: oferir espais de reflexió als joves

ARTÉS.— Fa poc, una seixantena de joves d'entre 15 i 17 anys, clogueren a la vila d'Artés, al Bages, el que s'ha anomenat “Campanya 86-87”, de la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut.

Aquesta campanya es va organitzar mirant d'aplegar joves de 15 a 17 anys que no pertanyessin en associacions juvenils eclesials, per invitar-los a treballar sobre la seva pertinença en l'Església i sobre la seva possible incorporació a algun dels moviments i serveis eclesials de joves que hi ha al bisbat de Vic.

Per aquest motiu, al llarg del curs, els han estat oferts materials, recursos i aquesta mateixa trobada, en la qual els moviments juvenils es presentaren com a opcions possibles i concretes d'acció i reflexió cristianes.

La Delegació diocesana de Pastoral de Joventut del bisbat de Vic valora positivament tant el desenvolupament d'aquesta Campanya com la trobada final d'Artés, perquè han obert horitzons als 113 participants i perquè s'ha vist, una vegada més, que és possible oferir espais d'acció i de reflexió als joves d'avui, en tasques i grups eclesials.

LOURDES 1987

ANY MARIÀ

PELEGRINATGES DE L'HOSPITALITAT ARXI-DIOCESANA DE BARCELONA, AMB MALALTS. Presidida pel cardenal Dr. Narcís Jubany i Arnau.

102è Del 19 al 24 de juny
103è Del 16 al 21 de setembre

Peregrinar amb les hospitalitats, es fer-ho en nom de tota la diòcesi, que hi porta els seus malalts, amb la presència i guiatge del seu pastor.

INFORMACIÓ i INSCRIPCIONS:
HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES

Diputació, 235 1er. 1a. Tel. 317 91 39 - 08007 BARCELONA
De dilluns a divendres de 5 a 9 de la tarda.

DIRECCIÓ TÈCNICA: GAT 48.

Les religioses desenvolupen una tasca sanitària rellevant.

Set de cada deu nens nascuts als països menys desenvolupats mai no són atesos per un especialista en salut.

Salut per a tots, utopia de l'any 2000?

“La vacunació, un dret de cada nen” va ser el lema de la Diada Mundial de la Salut. La prevenció de 6 malalties evitables —tuberculosi, tètan, poliomièlitis, xarampió, tos ferina, diftèria— que cada dia treuen la vida a desenes de milers de nens al món, és una prioritat entre tot allò que resta per fer en l'àmbit de la salut mundial, especialment al Tercer Món.

El setembre de 1978, els representants de 134 països van reunir-se a Alma-Ata (Unió Soviètica) convocats per l'Organització Mundial de la Salut (OMS). La comunitat internacional es va comprometre aleshores formalment a prendre mesures urgents per tal de protegir i promoure la salut de tots els ciutadans del món.

I la salut, què tal?

Aquesta pregunta tòpica, que tot sovint fem servir a la conversa familiar, és de cabdal importància quan es tracta de la situació sanitària de tota la humanitat. En aquest sentit, aportem algunes dades:

- Només la meitat de la població mundial té accés a una assistència mèdica qualificada.
- El proppassat any van néixer al món prop de 125 milions de nens. D'ells, 12 milions, aproximadament, han mort fins al present i 5 mi-

lions més moriran abans de fer els 5 anys.

- UNICEF calcula que 7 de cada 10 nens nascuts als països menys desenvolupats, mai no són atesos per un especialista en salut; ni tan sols per un treballador sanitari de base.
- Un quart de la població mundial consumeix les tres quartes parts dels medicaments produïts al món. Tres mil cinc-cents (3500) milions de persones —la resta de la humanitat— consumeixen menys de 10 dòlars USA per persona i any en medicines. Entre aquests, més de mil milions consumeixen només 1 dòlar l'any.

La “malaltia” no és el principal agent de mort

Tot i que les malalties són agents directes de mort, cal tenir molt present que el 80% de totes les malalties del món són degudes a la manca d'aigua potable i de sanejament adequat. Parlar de salut mundial, no és parlar només de metges, hospitals i medicaments. Les arrels de la salut neixen, en especial, de les condicions de vida. I les que han de suportar la major part dels habitants del planeta són molt difícils. Als països del Tercer Món, la malaltia forma part del cercle vi-

ció de la pobresa, de la desnutrició (o de la malnutrició), de l'absència absoluta o relativa d'higiene i de la constant degradació del medi ambient.

D'altra banda, cal assenyalar que el sistema de salut que impera a la majoria de països del Tercer Món, és una còpia del sistema dels països industrialitzats. El sistema de salut del món ric es fonamenta principalment en la medicina curativa... —estàs malalt i t'atenc. Se centra en la figura del metge col·legiat i el marc d'actuació és una estructura hospitalària altament tecnificada. A l'Amèrica Llatina, en el decurs dels propers 6 anys, aconseguiran el seu títol 200.000 metges, la formació dels quals

haurà resultat caríssima. Mentrestant, a les zones rurals caldran un milió d'agents de salut per a una població que probablement mai no arribarà a veure ni un d'aquests nou llicenciats.

Aquí les xifres són eloqüents: als països industrialitzats, per cada 650 persones hi ha 1 metge que les atén. Als països de renda més baixa, la mitjana és d'un metge per cada 21.185 persones.

S'ha de sumar la flagrant desigualtat quant a consum de medicaments entre països rics i països pobres, i els preus que aquests últims n'han de pagar. En aquest terreny, les multinacionals farmacèutiques que dominen el mercat internacio-

nal de medicaments tenen molt de què culpar-se. Una enquesta del Congrés dels Estats Units ha revelat, per exemple, que els preus assenyalats per les multinacionals farmacèutiques a l'Índia eren 4 cops més elevats que els preus europeus.

Les multinacionals de la salut tampoc no tenen escrúpols pel que fa a la utilitat i àdhuc la nocivitat de llurs productes. Productes que no són vendibles al mercat nord-americà o europeu per raons de qualitat, són enviats tot sovint a les filials del Tercer Món a fi de ser posats a la venda. Fins i tot hi ha medicaments retirats dels països industrialitzats per llurs efectes nocius que es venen lliurement a l'àrea del subdesenvolupament.

De camí cap al 2000

Assolir la fita d'una atenció sanitària bàsica per a tothom l'any 2000 pot ser o no una utopia. Les dificultats no provenen del camp científic: se sap que s'ha de fer i com fer-ho. Allò que resulta més difícil d'aconseguir és la voluntat política imprescindible per a una cooperació internacional sincera i eficaç.

L'“atenció primària de salut” (APS) hauria de ser la clau de l'èxit de la revolució preconitzada a Alma-Ata. A la dita conferència de l'OMS, es

Declaració d'Alma-Ata

“És possible assolir un nivell acceptable de salut per a tota la humanitat l'any 2000 mitjançant un millor i més complet ús dels recursos mundials, dels quals una bona part es destina actualment a armament i conflictes militars. Una veritable política d'independència, pau, distensió i desarmament podria i hauria d'alliberar recursos addicionals els quals podrien perfectament ser emprats amb finalitats pacífiques i en particular per accelerar el desenvolupament social i econòmic, assignant una proporció adequada a l'atenció primària de salut en tant que element essencial d'aquest desenvolupament”.

Només la meitat de la població mundial té dret a una assistència mèdica qualificada.

va arribar a la conclusió que alguns dels problemes de salut més greus del món podrien abordar-se, no ja donant formació a un major nombre de metges o equipant més hospitals, sinó aplicant senzills mètodes de prevenció i fent servir una llista selecta de medicaments essencials bàsics. 48 països del Tercer Món han formulat ja una política d'atenció primària de salut, fent particular esment de les zones rurals, les més "tercermundistes" del Tercer Món. Però, això sí, la "salut per a tothom" suposa milions d'aixetes i fonts públiques, latrines i clavegueres, milers de milions de dosis de vacunes i profilaxis antipalúdiques; una munió de sals per a rehidratació oral i un veritable exercit d'agents de salut primària. En definitiva molts diners.

Modificar els hàbits de la gent pot ser una altra manera eficaç de fomentar la salut mundial. Un cas simple: en una regió de l'Índia ja no es pateix la parasitosi perquè els hàbits de la població han canviat pel que fa a la forma de realitzar les necessitats fisiològiques. Així doncs, les campanyes d'educació sanitària hauran de jugar un paper cabdal durant els propers anys.

No fa gaire, els professionals de la salut es consideraven en guerra permanent contra les creences tradicionals dels curanderos o "bruixots"

locals. Avui, els coneixements i l'experiència d'aquestes persones s'aprofiten i perfeccionen en lloc de combatre'ls.

Pel que fa a la indústria farmacèutica, els països del Tercer Món que encara no la posseeixen, haurien de començar a produir, de forma progressiva, medicaments essencials fent servir una tecnologia adaptada a llurs condicions econòmiques i socials.

La gran majoria de les institucions sanitàries i dels metges de tot el món es troben centrats encara en l'atenció curativa o en l'eliminació de símptomes. Tanmateix, l'Organització Mundial de la Salut no es cansa de repetir que una bona salut pública entranya la participació, a més del sector sanitari, de tots els sectors i camps d'activitat connectats amb el desenvolupament comunitari, particularment l'agricultura, la zootècnia, l'alimentació, la indústria, la venda, l'educació, les obres públiques, les comunicacions, etc. —i exigeix els esforços coordinats de tots aquests sectors.

L'atenció primària de salut (APS) consisteix a facilitar els mínims bàsics a tothom. I això no és una utopia impossible, tot i que certament exigeix de la comunitat internacional un canvi radical de prioritats.

INTERMÓN

L'Arca de Lanza del Vasto

40 anys d'ecumenisme allunyat del sincretisme

"L'Arca de Lanza del Vasto és un orde no violent, que no pertany a cap obediència religiosa", explica Marie-Pierre Bovy, actual presidenta de la branca francesa del Moviment Internacional de Reconciliació (MIR), i "companya de l'Arca", des de fa més de 13 anys. Viu actualment en una de les vuit comunitats de l'Arca de Lanza del Vasto que hi ha a França (també n'hi ha dues a Espanya i una al Canadà i una altra a Itàlia), i que és ubicada a l'antiga abadia cirtercenca de Bonnecombe a la diòcesi de Rodez.

Filla d'una família reformada, Marie-Pierre Bovy ha conegut la militància política dins les comunitats estudiantils de la ciutat, i després "el retorn a la naturalesa" en una comunitat rural. Als seus 37 anys, és casada amb un belga de confessió catòlica i mare de família. Aquesta militant no-violenta ha "trobat, gràcies a l'Arca, la fe; una fe més adulta que exigeix actes de coherència de vida", després d'un període de refús de la seva herència religiosa familiar. Marie-Pierre provenia d'una família de tradició reformada, molt practicant.

A l'abadia de Bonnecombe —cedida durant trenta anys renovables pel bisbe de Rodez, monsenyor Robert Bourrat—, hi viuen un centenar de persones, de les quals més de la meitat són infants. Els membres de la comunitat viuen de manera austera del seu treball artesanal i agrícola: hi ha una granja, un forn de pa, una formatgeria, una farga... És una economia de subsistència, que permet als companys —tal com s'anomenen entre ells els membres de l'Arca— deslliurar-se una mica dels maldecaps de la societat de consum. Així mateix, la televisió encara no ha entrat a la comunitat, tret del magnetoscopi, utilitzat per fins pedagògics.

Una capella neutra

La vida dels companys de Bonnecombe discorre al ritme de la pregària, en la temptativa de retrobar una unitat de vida. La jornada s'obre amb una pregària no-confessional a les 7 del matí. Després d'esmorzar en família, comença el treball en comú, especialment preparar el dinar, pres en comunitat. Després d'aquesta feina, hi ha mitja hora de meditació silenciosa en un lloc que no s'anomena capella per no ofendre els membres de les altres confessions.

Efectivament, a l'Arca hi podem trobar dues classes de membres: els buscadors de Déu, que no professen cap creença concreta, i creients de diverses religions. La capella de l'abadia és utilitzada successivament per totes les obediències representades a Bonnecombe, però, per no ofendre ningú, el seu aspecte és "neutre". Amb tot, aquells que desitgen fer l'ofici amb les icones corresponents a la seva religió, poden descobrir les icones quan els qui no participen en aquest tipus de culte han marxat. "No és fàcil, però és molt enriquidor viure entre cristians de diverses confessions, i amb companys de tradicions més allunyades", diu Marie-Pierre Bovy. I subratlla que més que sincretisme hi ha ecumenisme: "És amb aquesta inquietud que nosaltres som ecumènics, en el fet de saber rebre de l'altre la seva diferència, allò que té de positiu; això és el que ens enriqueix i ens permet ser menys intransigents i menys sectaris. Hem fet de la capella un lloc de silenci "neutre", per tal de no caure en el sincretisme. Després de cada ofici particular, hom retira les imatges i els símbols perquè qui ve després i només és

buscador de Déu, sense pertànyer a cap religió, pugui simplement fer silenci".

Militància política

"El que ha passat a Àsia, per nosaltres, és important, és un signe d'esperança; que l'Església catòlica faci un pas semblant, és important per nosaltres: és extraordinari respectar l'altre en la seva forma i en la seva tradició, no intentar atreure'l cap a la teva creença és la primera no-violència", continua dient Marie-Pierre. Per ella, les relacions amb l'Església catòlica són actualment bones: en 40 anys d'existència de l'Arca (va ser fundada el 1948 per Lanza del Vasto, un catòlic que s'havia inspirat en Gandhi), ha passat per diferents fases. L'Arca va ser acusada en un principi de ser una secta, que podia ser perillosa pel cristianisme, que podia ser sincretista, hinduista... explica la presidenta francesa del MIR.

"En 40 anys hi ha hagut diversos acostaments interreligiosos, l'ecumenisme ha progressat: hom veu ara que som gent profundament religiosa i creients, cadascú dins la seva tradició. La gent ha vist que ens dirigim a l'Església amb respecte, sense voler-li imposar en absolut la nostra veritat, subratllant que els membres de l'Arca intentem no tallar amb l'Església, sinó participar a la vida de l'Església, en les paròquies: no intentem fer la missa a casa nostra, sinó que hi anem a la ciutat i tenim unes excel·lents relacions amb el bisbe, i ell ens ha donat un marge de confiança enorme cedint-nos aquesta abadia. Va dubtar molt de temps, però va dir-se finalment que potser havíem trobat una nova manera de portar el missatge evangèlic al món", acaba dient la nostra interlocutora.

Però la coherència i la unitat de vida —jornada basada en al pregària i el treball manual— es tradueixen també en un pla de militància política: la lluita no-violenta i la fe porten els companys de l'Arca a comprometre's per causes com la lluita dels pagesos de Larzac contra l'extensió de la zona militar sobre les seves terres, o contra l'actual projecte de codi de nacionalitat: es tracta de ser coherents fins al final.

C. C.

Més de la meitat dels membres de l'Arca de Lanza del Vasto són nens. Tots els membres basen la seva jornada en la pregària.

CALENDARI

Diumenge, 7 de juny. PASQUA DE PENTECOSTA. Sant Robert, abad; sant Pere, prevere i sant Licarió, màrtir. El sol surt a les 6,17 i es pon a les 19,22 (hora solar).
Dilluns, 8 de juny. Sant Guillem i Maximí, bisbes i santa Caliope, màrtir.
Dimarts, 9 de juny. Sant Efrén, doctor; sant Primeus i sant Felícia, màrtirs i santa Pelàgia, verge màrtir.
Dimercres, 10 de juny. Sant Maurici, abat màrtir; sant Crispul i Restitut, màrtirs.
Dijous, 11 de juny. Sant Bernabé, apòstol i santa Aleidis (o Alícia), verge.
Divendres, 12 de juny. Sant Joan de Sahagún, confessor; sant Onofre, anacoreta i sant Nabor, màrtir.
Dissabte, 13 de juny. Sant Antoni de Pàdua, franciscà doctor i santa Aquilina, verge màrtir.
 Festa major a Bellver de Cerdanya.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

7 de juny. DIUMENGE DE PENTECOSTA. Missa de la vigília. Lectures: Gn 11,1-9. O bé: Ex 19,3-8a 16-20b. O bé: Ez 37,1-14. O bé: Jl 2,28-32, S 103, Rm 8,22-27, Jo 7,37-39. Missa del dia: Lectures: Primera, Fets 2,1-11, S 103, segona 1C 12,3b-7.12-13, tercera Jo 20,19-23.
8 de juny. Dilluns. Comença la setmana X de durant l'any. Lectures: 2C 1,1-7, S 33, segona Mt 5,1-12.
9 de juny. Dimarts de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 1,18-22, S 118, segona Mt 5,13-16.
10 de juny. Dimercres de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 3,4-11, S 98, segona Mt 5,17-19.
11 de juny. Dijous. Jesucrist, etern sacerdot. Primera, Is 52,13-53,12. O bé: Primera, He 10,12-23, S 39, segona Lc 22,14-20. (2C 3,15-4,1.3-6, S 84, Mt 5,20-26).
12 de juny. Divendres de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera: 2C 4,7, S 115, segona Mt 5,27-32.
13 de juny. Dissabte de la setmana X de durant l'any. Lectures: Primera 2C 5,14-21, S 102, segona Mt 5,33-37.
Litúrgia de les hores: Setmana II

D'ACÍ I D'ALLÀ

PENTECOSTA, que sigui sempre

Si la poesia ens fa sentir emoció davant d'un paratge bosquetà, com la música dona llum a un text prosaic, els cristians hem de saber que cada dia podem fer un pas més vers aquella riquesa profunda de la persona de Jesucrist. Al jardí de la meua ànima pot haver-hi delicioses veus de rossinyol adormides esperant que altres veus que rellin les despertin amb llurs passades. Per a mi, l'estímul, són, sobretot, els llibres actuals. Sobretot, sant Pau el qual comunica a allò que escriu la vida entusiasmada de la seva ànima cristiàficada, amb el seu geni literari únic entre els creients. Un dia feliç vaig adonar-me que, ni que sigui prevere, el meu concepte de Déu podia ser ampliat, enriquit, a la manera que el cant pla d'una missa popular pot ser transformat en missa polifònica, com ho feren Haydn, Mozart, Beethoven. Missa en do menor. Missa en si. Missa en re. Continuaré escrivint, amics, mentre dintre meu sigui cada dia, pentecosta. Sense l'obra de Picasso, potser no es reviria tant el bombardeig de Guernica. Un teòleg és un artista.

PERE CAMPAS BONAY
 Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

En el santuari de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona

Noces d'Or sacerdotals del pare Josep Pijoan i Cluet

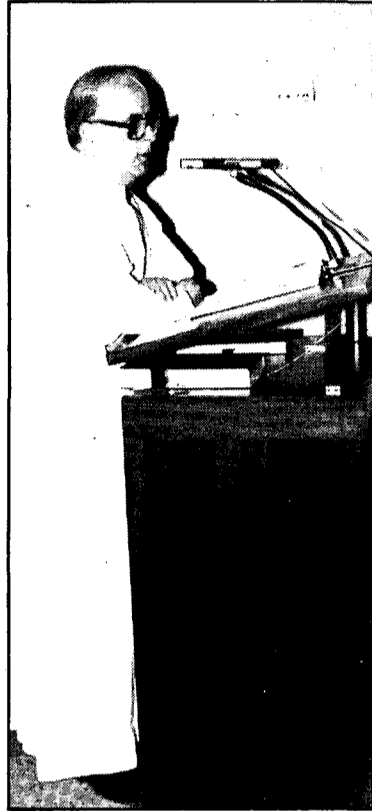
El dia 24 de maig, diumenge, i en el santuari de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona celebrà les Noces d'Or sacerdotals el pare Josep Pijoan i Cluet. L'Eucaristia, presidida per ell, fou concelebrada pel pare provincial dels franciscans, fra Jaume Codinachs i cinc sacerdots més d'aquest orde, al qual pertany també el pare Pijoan. El temple estava ple de gom a gom de fidels.

El pare Josep Pijoan nasqué a Seró (la Noguera) el 24 de novembre de 1913. Acabats els estudis eclesiàstics fou ordenat sacerdot a Roma el 22 de maig de 1937, i en aquesta mateixa ciutat i en el Pontifici Ateneu "Antoniano" obtingué el doctorat en teologia.

Insigne mariòleg

Professor de teologia una pila d'anys, seguint l'escola escotista, en unes èpoques en què alguns identificaven, amb un reduccionisme total, la doctrina oficial de l'Església amb la de sant Tomàs d'Aquino. Més tard, el papa Pau VI manifestaria públicament que el pensament del beat Joan Duns Escot és una aportació molt rica que neix dins l'Església i de gran vàlua pels temps moderns.

El pare Pijoan domina distints idiomes i ha viatjat arreu del món, sempre amb l'afany d'investigació teològica, especialment referent a la mariologia, que és la seva especialitat. És membre de la Pontificia Acadèmia Mariana Internacional i ha assistit gairebé a tots els Congressos Mariològics, iniciats i dirigits pel cèlebre pare Carles Balic i que encara continuen amb alt prestigi. Precisament en el proper, que tindrà lloc a Colònia, el pare Pijoan hi té una penoncia.

L'àmplia cultura que posseeix l'ha palesat també en diverses col·laboracions a diverses revistes i enciclopèdies, publicant últimament un treball d'investigació històrica, "La litúrgia del Bautismo en el siglo" que ha merescut elogi unànime de la crítica.

Ministeri de la paraula i consell espiritual

Graduat en periodisme, el pare Pijoan fundà a Barcelona l'Institut Franciscà d'Apostolat i Cultura (IFAC), en el qual s'iniciaren, per primera vegada a la ciutat, curssets de preparació matrimo-

nial; també en aquest institut tingueren molt ressò les exposicions internacionals d'art religiós per la llar. Per altra banda, ell ha estat el fundador del col·legi, "Sant Bonaventura" de Vilanova i la Geltrú, que aplega avui més de 500 alumnes.

El ministeri de la paraula i el consell espiritual han estat dues vessants més de les seves activitats apostòliques. Durant molts anys era un dels conferencians més sol·licitats en les comarques de l'Alt Llobregat, en èpoques difícils en què calia defensar els drets dels humils contra certs abusos dels poders fàctics. Més tard, destinat a Barcelona, esmerçaria bona part de la seva vida en el ministeri de la direcció espiritual. L'anonimat confidencial de milers de joves i matrimonis que s'han aconsellat amb el pare Pijoan escapa al control de l'estadística. Caldria afegir-hi l'assistència als malalts que ha estat un objectiu puntual del seu apostolat.

Encara avui, però, el que més l'atreu i entusiasma és tot allò que fa referència a la Mare de Déu, tant en el camp de la història, de la teologia o del sentit popular. Ens comenta aquesta anècdota.

—El Concili Vaticà II no fou tot flors i violes, però Déu n'hi do! En la Constitució dogmàtica "Lumen Gentium" no figura Maria com a Mare de l'Església, però ho declara solemnement el papa Pau VI en el Breu pontifici de clausura del mateix Concili.

Dóna gust recordar, ni que sigui en resum, els trets principals d'una vida així. Si evangèlicament els homes valen pels seus fruits, no cal pas dir res més d'aquest il·lustre i ensems humil franciscà.

FRANCESC GAMISSANS

ADULTS EN LA FE

Grandesa de la llibertat

JOAN GUITERAS I VILANOVA

És cert que la llibertat suposa unes condicions ambientals. Però aquestes, sense les disposicions personals, tampoc no tindrien sentit. Cal, doncs, que cada individu s'esforci per assolir la llibertat. Per això ha de superar la pura instintivitat. En definitiva, és necessari que hom forgi veritables personalitats. Tot procés educatiu s'ha d'entendre sota aquesta perspectiva. Fer homes lliures interiorment i capaços d'organitzar la vida social amb un gran apassionament per la llibertat.

El cristià sap que la fe és quelcom eminentment lliure i també la realitat que fa més lliure. Jesucrist i el seu evangeli són el més ampli camí de llibertat. La seva vocació és la més pregona llibertat. En el seguiment de l'Evangeli hom s'allibera de molts llasts impediants del bé i troba el goig de la llibertat. Aquí es posa en joc la relació directa amb Déu, l'orientació d'una vida que esdevé plena per la unió amb el Creador i el Redemptor. Només la llibertat salva la dignitat humana.

Esforç d'alliberament

S'ha dit que "l'home és lliure, però no és llibertat. S'allibera, però no des del no-res, ni des d'un absolut domini, sinó des de la seva pròpia naturalesa amb la qual es troba i a la qual depassa, en el tracte amb les coses, els altres i la seva pròpia realitat". Nosaltres afegiríem que també la fe allibera.

Per aquestes raons s'afirma la necessitat essencial d'un esforç d'alliberament, cosa que comporta: lucidesa

(una opció aclarida, conscient i vertadera), domini de si mateix (davant les passions i les contrarietats), do de si mateix (desenganxar-se de l'egoisme i ser constant en el fi escollit), capacitat d'inventiva i de compromís en l'elecció dels mitjans...

Cal recordar que la llibertat no és mai una realitat adquirida o donada per sempre. Per això mateix, a l'interior de l'Església, hi ha sempre una crida a la conversió. Perquè tenir clar l'objectiu del bé veritable demana una clarificació constant. I perquè la divisió interior, esquizofrènia espiritual, ens barra el pas de la voluntat cap al bé. Àdhuc, de vegades, ens imposa la seva tirania i ens aboca a obrar el mal.

El do de Déu

Els creients sabem, doncs, que la llibertat és ferida pel pecat. L'antropologia cristiana no viu pas de miratges, sinó que és molt realista. El bé se li apareix amb una certa dificultat. El mateix mal, sovint, sembla disfressat de bé. La dictadura de les passions és crua. Prou que ho veiem i experimentem! Les ànsies de tenir, de poder, de valer... ens fan unes males passades impressionants. Els pecats arrel o capitals no són pas una quimera. La supèrbia, la ira, l'enveja, la luxúria, la peresa, l'avarícia i la gula són molt a prop nostre quan menys ens ho esperem. I malmeten la nostra llibertat, fins a convertir-nos en éssers enormement ridículs i perversos.

El pelegrinatge vers la llibertat —en definitiva cap a l'única llibertat, que és Déu— requereix un combat permanent. No el podem sostenir només amb les nostres pròpies forces. Per això necessitem la gràcia de Déu. Sense aquest ajut l'home no pot assolir cap espurna de llibertat vertadera.

Poso punt i final amb la bella expressió de sant Agustí: "Que Déu et fascini, i ja ets lliure!".

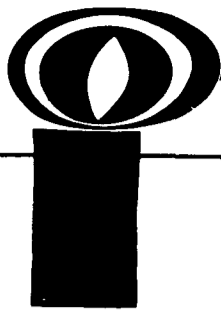
Es homes i els pobles sempre han sospirat per la llibertat. Anhel inscrit en la pregonesa humana. Constantment apareix amb tota la seva puixança. La persona és essencialment llibertat. Un do i una tasca. Un dret i una responsabilitat.

És tan fort el desig de llibertat que, moltes vegades, l'home, amb l'esforç d'assolir-la, posa en perill altres seguretats més o menys elementals. S'acompleix l'expressió de Turgenev: "Encara que donis menjar al llop, ell sempre mirarà cap al bosc". Una frase ben expressiva. Perquè els humans hem nascut per ser lliures. És des d'aquesta certesa que el cristianisme s'ha autocomprès com a camí de llibertat. La salvació, precisament, radica en la reconquesta, per Crist, de la llibertat. Ja l'apòstol Pau recordava als fidels de Galàcia: "Vosaltres, germans, heu estat cridats a la llibertat". En això hom s'adona que el cristianisme esdevé element vivificador.

Amb tot, la llibertat és una agonia o lluita. Esdevenir lliure té les seves dificultats. Creure en la llibertat dels altres i respectar-la també demana una gran virtut. No obstant, els pares i els educadors han de saber que la fita de la seva tasca és educar per a la llibertat. Els ciutadans han de forjar, amb l'ús de la llibertat pròpia i amb el respecte de la dels altres, una sana i joiosa convivència. I els poders públics han d'evitar la temptació de l'ofrena d'una falsa llibertat que permet distreure la clientela per tal que ells puguin assolir els seus interessos interessats.

Lliures per al bé

L'home no pot donar-se al bé, si no és lliurement. Això ho recorda el número 17 de la constitució pastoral, del darrer concili, "Gaudium et Spes". La moral catòlica sempre ha reclamat la llibertat per tal que un acte sigui imputable al seu subjecte agent. Hom només és responsable del que fa lliurement.

MISSA DEL DIA

"TOTS QUEDAREN PLENS DE L'ESPERIT SANT I COMENÇAREN A PARLAR"

Fou cinquanta dies després de la Pasqua, com explica Lluç, que els Apòstols reberen la força promesa pel Ressuscitat: l'Esperit Sant. Cada any, escoltar aquesta narració en el dia cinquantè (=Pentecosta) és per a l'Església un memorial de la plenitud de l'experiència cristiana. Perquè cadascú de nosaltres, sobretot pel sagrament de la confirmació, hem rebut en l'Església el Do de l'Esperit Sant que ens impulsa a proclamar "en les nostres pròpies llengües" el misteri pasqual de Crist, del nostre Salvador.

Lectura dels Fets dels Apòstols (2:1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es troben tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se senti venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i ompli tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se senti aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: "¿No són galileos, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües."

"QUAN ENVIEU EL VOSTRE ALÈ, SENYOR, RENOVEU LA VIDA SOBRE LA TERRA"

L'alè vol dir l'esperit. Contemplar la creació en tota la seva amplitud porta a la convicció de fe cantada en el salm: la vida no pot ésser vista només com un desencadenament de forces materials; hi ha quelcom que hi respira, i li dona l'ésser: l'Esperit de Déu. Les coses no són l'absolut, i tampoc l'home; viuen i són gràcies a Aquell que no és un més com nosaltres, sinó el que "omple la terra de les seves criatures."

Salm 103: 1ab i 2ac, 29bc-30, 31 i 34
(R.: 30)

Beneeix el Senyor, ànima meua.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, la terra és plena de les vostres criatures.

R. Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Pentecosta, des de la llei i els profetes

• Babel

"La ciutat porta el nom de Babel: allà el Senyor posà la confusió en el llenguatge de tot el món".

Lectura del llibre del Gènesi 11,1-9.

La tradició bíblica i litúrgica ha vist constantment la narració de la Pentecosta, als Fets dels Apòstols, com la superació de la confusió de Babel. De la supèrbia i l'autosatisfacció dels homes que volen construir la ciutat de l'home, arrogant i desafiant, en sorgeix la dispersió. El salm ho dirà després: "Si el Senyor no construeix la casa, ... si el Senyor no guarda la ciutat... és inútil l'afany dels constructors!" Per la humilitat de Jesucrist, obedient fins a la mort de creu, sorgeix la ciutat de Déu on habita l'Esperit, que és el que uneix el Pare i el Fill i nosaltres amb ells. La confusió es converteix en instrument de difusió d'una sola notícia: Crist és el Senyor i el Salvador! L'Evangelí.

• Sinai

"El Senyor baixà a la muntanya del Sinai davant de tot el poble".

Lectura del llibre de l'Èxode 19, 3-8a.16-20b.

Quan el Deuteronomi parla del fet que narra aquest text l'anomena globalment "el dia de l'església". És que "església" vol dir assemblea convocada, i, en el Sinai, el Senyor va convocar realment el seu poble a la seva presència. Déu i el seu poble es van trobar! Això és encara més real per a l'Església de Crist. Per la predicació apostòlica, els homes estem convocats per Déu no sols per estar a la seva presència, sinó per viure la seva mateixa vida, per estar units en el mateix Esperit. Aquesta és la nova i eterna aliança, segellada amb la Sang de Jesucrist.

• Resurrecció

"Ossos descarnats, faré entrar dins vostre l'Esperit, i recobrareu la vida."

Lectura del llibre del profeta Ezequiel 37, 1-14.

Les imatges profètiques tenen una força extraordinària: un poble que s'aixeca de la pols, per la força de la Paraula i de l'Esperit. Aquesta és la realitat que, arreu del món, es va actualitzant. Quan els homes acullen la fe, quan es converteixen al Senyor de la vida i són enfortits amb l'Esperit, succeeix exactament això que el profeta significa. Més encara: tota la humanitat espera aquell dia en què els sepulcres han de quedar buits, tal com hi quedà el de Crist. "Si l'Esperit d'aquell que ressuscità Jesús d'entre els morts habita en nosaltres, també, gràcies al seu Esperit que habita en nosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als nostres cossos mortals!" (Romans 8, 11).

• Profetisme

"Abocaré el meu esperit sobre els meus servents".

Lectura del llibre del profeta Joel 2, 28-32.

Moisés digué un dia als que s'engelosien: Tant de bo que tots fossin profetes a Israel! Això és precisament el que Joel anuncia per als últims dies, i el que sant Pere, al matí de la Pentecosta, declara que ja s'ha acomplert: l'Esperit envaeix tothom! Després el mateix sant Pere dirà, a la seva carta, que l'Església és el poble que proclama les meravelles d'aquell que ens ha tret de les tenebres, i ens ha portat a la seva llum admirable. Un poble de profetes, vol dir un poble de persones que professen la fe sense temença, i que es deixen guiar per l'Esperit de Déu.

SOBRE LA DATA DE LA CELEBRACIÓ DEL CORPUS

La proximitat de la solemnitat del Corpus torna a plantejar entre nosaltres algunes incerteses: ¿és o no és festa de precepte el Corpus? ¿quan el celebrem? ¿per què a un lloc se celebra externament el dijous i a altres llocs el diumenge...?

La nota publicada per mossèn Pere Farnes en el seu "Calendari de l'any litúrgic" és prou clara i precisa per explicar tot això. Per això la reproduïm aquí:

1. La solemnitat del Cos i la Sang de Crist se celebra el dijous després de la Santíssima Trinitat (aquest any, el dia 18 de juny) i és festa de precepte a l'Església universal (cf. Codi de dret canònic, càn. 1246, 1).

2. La facultat de suprimir el precepte (i el consegüent trasllat de la solemnitat al diumenge següent) és de competència exclusiva de la Conferència Episcopal y no de les autoritats civils; l'única cosa que les esmentades autoritats poden fer és declarar que aquest dia es laborable a efectes civils, però no tenen cap competència per dispensar el precepte eclesial.

3. En aquells llocs on l'autoritat civil hagi declarat laborable el dia de Corpus, el bisbe diocesà, si bé no pot suprimir el precepte, pot, en canvi, dispensar de la participació en la missa festiva (cf. Codi de dret canònic, càn. 87, 1).

4. Aquesta dispensa del precepte no comporta, com ho comportaria la seva supressió, el trasllat de les solemnitats al diumenge següent. A Espanya, per tant, com que la Conferència Episcopal no ha decretat la supressió del precepte del dia de Corpus, aquesta solemnitat ha de celebrar-se obligatòriament a totes les diòcesis, fins i tot en aquelles que aquest dia, per decret de l'autoritat civil, sigui laborable, el dijous dia 18 de juny (altra cosa seria si la Conferència Episcopal decretés la supressió del precepte).

5. En aquells llocs en els quals, per coincidir Corpus en un dia laborable, sigui difícil celebrar degudament amb el poble la solemnitat, el bisbe diocesà pot permetre que el diumenge següent (en aquest cas, el dia 21 de juny) les misses amb participació del poble tornin a celebrar-se amb els formularis de la solemnitat del Corpus (cf. Normes universals sobre l'any litúrgic, núm. 58; Missal romà, p. 73; Misal romano, p. 111).

6. La Litúrgia de les Hores del dia 21, en canvi, ha de ser la del diumenge. D'altra banda, no convé que les comunitats, sobretot les contemplatives, que hagin pogut celebrar el dia de Corpus de manera convenient tornin a repetir aquest diumenge la missa de l'Eucaristia que ja van celebrar al seu dia propi.

"TOTS NOSALTRES HEM ESTAT BATEJATS EN UN SOL ESPERIT PER FORMAR UN SOL COS"

L'Esperit Sant, factor de la unitat de l'Església, forjador de la comunitat dels creients amb Jesucrist. La fe, els sagraments, els dons que enriqueixen la comunitat, són l'activitat de l'Esperit.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12:3b-7,12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascun són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que sigin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

"COM EL PARE M'HA ENVIAT A MI, JO US ENVIO A VOSALTRES. REBEU L'ESPERIT SANT"

Una part del text de l'evangelí de Joan llegit el diumenge segon de Pasqua retorna en aquesta jornada conclusiva de la cinquantena. No hi llegim però la referència als "vuit dies després", ni a la fe de Tomàs. L'escena queda ben clara: el Ressuscitat és el qui dona l'Esperit i envia els Apòstols a actualitzar, a través de la història, la missió que personalment ha acomplert. La lluita pasqual contra el pecat ha reeixit: els Apòstols seran els proclamadors i els ministres del perdó dels pecats, que és l'Esperit.

Evangelí segons sant Joan (20: 19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: "La pau sigui amb vosaltres". Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: "La pau sigui amb vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres". Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó."

Saber contemplar

De veure, veiem moltes coses. Totes passen davant de la nostra vista, però hi deixen sols una imatge fugaç. O potser ni arriben a fixar cap mena d'imatge en la nostra retina. Passen i desapareixen. Hi ha ocasions, però, que a més de veure allò que se'ns posa al davant, ho mirem. Ho fem objecte de la nostra atenció. Ens hi fixem, solem dir. Volent significar que aquella imatge, a més de ser captada, és retinguda, "fixada", en la nostra memòria, en la nostra intel·ligència. A partir d'aquesta actitud pot sorgir l'estudi, la investigació de la cosa mirada. L'artista i el místic, a més de mirar, saben contemplar. Penetren tan endins de la cosa visualitzada, que arriben fins a descobrir-ne l'ànima. Allò que fa —siguin o no coses animades— que als ulls del contemplatiu es presentin amb vida i amb llum pròpies. La contemplació és fruit d'un cop d'ala de l'esperit. Per això moltes vegades, a més d'una forta emoció, ens porta l'alè de la inspiració. Que després potser sabrem expressar adequadament amb la paraula, amb el so, o través de la matèria. O potser serem incapaços de comunicar-la, i ens quedarem amb l'emoció dins nostre, i prou. Les obres d'art són filles de la contemplació inspirada de l'artista i del seu bon ofici, la capacitat de "dir-nos" aquesta contemplació. L'artista veu en la contemplació inspirada allò que el comú dels mortals no sabem veure, per això passem davant de les coses, les persones o els esdeveniments, sense sentir cap emoció especial. Hi passem de llarg. L'artista, en certa manera, s'hi queda, o s'enduu amb ell la imatge emocionada de la cosa contemplada. N'ha captat l'ànima i hi entra en comunió. Una comunió d'esperits. Però no és únicament l'artista el qui és capaç de contemplació. De fet tots hi estem oberts i convidats. En-

Càntic de les criatures

(Salm 103 -H. 104-:1-2a.24 i 35c.27-28.29 bc-30 R.: 30)

JOSEP M. ARAGONÈS

cara que després potser siguem incapaços de comunicar-ho a ningú. I és en aquesta línia que els creients, hauríem de saber contemplar la creació, l'obra de Déu, fins a captar-ne l'ànima. L'ànima de la creació, que no és altra cosa que l'Esperit de Déu que hi bateja. És el que sabien fer els sants, com sant Francesc d'Assís i tants d'altres. A través de les coses creades eren enduts cap al Creador. És el que fa l'autor del nostre salm responsorial. **Senyor, Déu meu,** —diu contemplant la creació—, **que en sou de gran.** I veu tot el món com si fos un riquíssim vestit de gala d'aquest personatge únic i excels que és Déu: **Aneu vestit d'esplendor i de majestat, us embolcalla la llum com un mantell** (vv. 1-2a).

El segell de l'Esperit

L'home religiós, en contemplar l'obra de la creació, sap veure-hi arreu el segell de Déu, el seu autor. Totes les coses es deuen a la iniciativa de Déu. Ell ho ha fet tot amb saviesa (v. 24b). No és gens estrany, doncs, que, vist als ulls de la fe, tot el món acabi mostrant-nos el Creador. No com si Déu es trobés fos en la matèria del món, sinó tal com l'obra d'art, a través de la seva configuració ens fa descobrir l'estil

de l'artista que l'ha creada, i ens descobreix la seva personalitat. És en aquest sentit que podem parlar de l'Esperit Sant com del segell, la firma, que ens revela l'autor de l'obra d'art de la creació. Perquè tal com dirà l'introit de la missa de Pentecosta amb paraules de la Saviesa: **L'Esperit del Senyor ha omplert tota la terra, i ell, que té l'univers a les mans, entén el llenguatge** (1:7). És l'Esperit, el qui dóna consistència a tot l'univers, i el qui li fa modular al seu aire la grandesa de Déu, fins al punt de convertir tot el cosmos en un magnífic coral a honor i lloança del Creador. Així totes les criatures depenen de l'Esperit del Senyor, de la seva providència. **Quan envieu el vostre alè** —canta el salmista—, **reneix la creació, i renoueu la vida sobre la terra** (v. 30). I a la inversa: **Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir** (v. 29). I amb l'Esperit, no sols subsisteixen, sinó que troben el que necessiten per complir la missió que els ha estat assignada en el conjunt de la creació (vv. 27-28).

Pietat ecològica

Déu ens parla de moltes maneres i amb llenguatges diversos (Cf. He 1:1). I el seu llenguatge sempre és revelació del qui

és ell respecte a nosaltres i ahora invitació a anar cap a ell. Som nosaltres els qui ens entestem a no sentir-lo. De vegades, fent el sord, volem persuadir-nos que Déu no parla. Altres vegades, intentem ofegar el seu parlar engegant entorn nostre tot l'enrenou i el soroll del nostre pecat. Però Déu continua parlant-nos. El modern moviment ecologista podria ser una d'aquestes modalitats del llenguatge de Déu? Certament que sí. La llum de la fe ens ajudarà a entendre'l i a discernir allò que en aquest moviment hi hagi de net i de ressò de la veu de Déu, d'allò altre que la insuficiència i fins i tot la misèria humana hi posi de confusió. De moment, podem escoltar amb oïdes creients, aquest crit angunós que ens convida a mirar la naturalesa i a adoptar actituds de respecte envers aquest medi natural on es desenrotlla la nostra existència. És un crit d'alerta que no ens diu únicament que, per un egoisme ben entès, hem d'usar correctament de la naturalesa, sinó que, potsar sense pretendre'ho, acaba fent-nos descobrir que de cap manera no ens podem atribuir el paper de Déu. Ni estem per damunt del bé i del mal, ni tenim a les nostres mans els destins del món, ni moltes vegades som capaços d'arreglar allò que hem espatllat. No som déus, vet aquí. Es hora que ens adonem que hi ha una "pietat" ecològica, que pot constituir una vertadera espècie d'espiritualitat cristiana, i que també hi ha un pecat ecològic, del qual ens hauríem de confessar amb humilitat, penediment i propòsit d'esmena. El nostre salmista, després de dir-nos que tota la creació és una gran simfonia en honor del Creador (v. 24), i que el que ens escau és beneir Déu (vv. 1a i 35c), proclama, aïrat, que cessin les notes discordants que fan malbé aquesta simfonia: **Que desapareguin de la terra els injustos, i no hi hagi més pecadors** (v. 35ab).

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia (1)
Un precedent: el bisbe Díaz Valdés

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres. Sav 13,1

El canonge Almera no va sorgir per generació espontània, sinó que trobà qui l'estimulà, en un ambient més aviat favorable. Cal que comencem, doncs, per explicar la part que correspon a aquells que contribuïren a formar l'ambient adequat per a la recerca científica a l'interior de l'Església de Catalunya, dins del qual ambient es desenvolupà aquell professor d'Història Natural del Seminari Conciliar de Barcelona, que ben aviat arribà a convertir-se en un preclar investigador de la ciència geològica. I un dels primers precedents que tingueren part en la formació d'un ambient propici envers les ciències va ser un bisbe de Barcelona, que es mereix amb justícia no ser oblidat en aquesta història.

Pedro Díaz Valdés o Díaz de Valdés, com també hom troba escrit de vegades, va néixer a Gijón (Astúries), on visqué els primers anys de la seva vida. Hi estudià tres anys de filosofia i cinc de lleis, i arribà a exercir d'advocat. Després a la universitat del Burgo d'Osona es graduà en dret canònic. Durant dos anys va assistir a Madrid a l'Estudi particular de Campomanes, fiscal del tribunal suprem de Castella. Campomanes era asturià com ell i això, juntament amb els dos anys de convivència, feren que esdevinguessin amics per tota la vida.

Ordenat de sacerdot, el 1765 el trobem a la diòcesi de la Seu d'Urgell. Aquí és rector prebendat d'Agramunt, i després vicari general, canonge i provi-

sor. Essent home de lleis com era s'ocupà de molts assumptes relatius al dret.

Del bisbat de la Seu d'Urgell passà al de Barcelona el 1779, en què fou nomenat fiscal i després Inquisidor d'aquesta diòcesi. Dinou anys més tard, el 1798, n'era nomenat bisbe. Morí el 1807. Es conserven dotze documents episcopals seus, entre sermons, edictes i comentaris de fets, dels quals un, que és sobre les processons, està redactat en català. Però la cosa més interessant per a la nostra història és que va fer la reedició a Barcelona, el 1806, d'una "Memoria" que havia escrit quan encara era un jove sacerdot i que li havia premiada el 1793 la "Real Sociedad Bascongada", titulada "El Padre de los Pueblos ó medios para hacer temporalmente felices a los pueblos con el auxilio de los señores curas párrocos". Aquesta Memòria fou publicada juntament amb uns "Tratados sobre la Física del Clero y otros puntos útiles y provechosos de las Ciencias Naturales". Aquí és on trobem detalls interessants:

Els "Tratados" eren quatre treballs publicats ja en la revista "Memorial Literario" de Madrid, els anys 1787, 1789, 1790 i 1793, i s'hi afegeix encara un cinquè treball titulat "Discursos sobre la Historia Natural con respecto á Cataluña", escrit el 1791. Els títols dels "Tratados" són: "Discurso sobre la necesidad de una Física provechosa con que el Clero, y particularmente los Curas Párrocos, ha-

rían un gran bien a la Nación", "Carta sobre los Hongos y remedio de los venenosos; y sobre dos especies de aceytes que pueden suplir el de aceytunas para alumbrar", "Historia Natural. Sobre algunas raras petrificaciones, y sobre la importancia de la Historia Natural", i "Materia Médica. Carta sobre si la Escabiosa es un específico para curar la mordedura de la vívora; y sobre algunos remedios contra su veneno".

La idea dominant en tots aquests escrits és que el clergat farà un gran bé al poble fidel si progressa en el coneixement de les ciències naturals. En el "Discurso sobre la H.N. con respecto a Cataluña" diu: "Las demás ciencias procuran uno ú otro bien, una ú otra utilidad: pero la Historia natural acarrea innumerables provechos, convenientes a toda clase de personas. El rico y el pobre, el caballero y el artesano, el militar y el eclesiástico; todos en general necesitan más o menos algún conocimiento de esta ciencia; y nadie hay, que ya desde la niñez no desea saber algo de tantas producciones; como la naturaleza presenta de continuo a sus ojos". (P. 6)

I en el "Discurso sobre la necesidad de una Física provechosa con que el Clero..." fa una apologia de l'ensenyament de les ciències naturals als aspirants al sacerdoti, i entre moltes altres coses diu que la Física que s'ensenyi als Seminaris "seria infinitamente más fructuosa, si cada Seminario Conciliar tuviese una coleccioncita de mine-

rales, donde se enseñase a los ojos lo que se estudiase en los cuadernos; pues jamás se debería discurrir, ni tratar de producción alguna natural, sin tenerla presente, y enterarse bien de lo que es". (P. 123) I també és partidari de l'existència d'un jardí on es cultivessin almenys les 250 plantes de virtuts conegudes; sosté que no seria impossible trobar un professor de ciències naturals per cada Seminari, i diu: "El corazón se me llena de alegría, cuando considero las utilidades inmensas que tendrá la Nación, si se hace común este estudio entre los Eclesiásticos. En la Provincia Tarraconense, por ejemplo, habrá más de mil Curas..." (p. 130). També és interessant l'explicació que en "Historia Natural. Sobre algunas raras petrificaciones..." fa d'alguns fòssils trobats al terme d'Agramunt i d'altres. Descarta l'opinió que allò siguin restes d'animals marins deixades allí pel Diluvi Universal que ens explica la Bíblia, i s'inclina per la conjectura que tot aquell terreny hagués estat cobert pel mar.

És difícil de mesurar la influència que ens els ambients eclesiàstics pogueren tenir aquestes idees del bisbe Díaz Valdés. Tanmateix no és pas desatinat suposar que molts sacerdots les llegiren, essent com eren coses dites pel bisbe de la diòcesi, i, per consegüent, l'estima de les ciències naturals és versemblant que augmentés en els ambients eclesiàstics gràcies al llibre del prelat barceloní. De fet es pot comprovar que en

el clergat de Barcelona, al llarg del segle XIX, més aviat creix l'apreci per aquests estudis.

Una mostra d'això es fa palesa en el fet de la fundació al Seminari Conciliar d'una espècie de Museu d'Història Natural, al cap d'onze anys només de la mort de Díaz Valdés, el 1818, en temps del seu successor, el bisbe Pau de Sitjar. La iniciativa va ser del primer bibliotecari de la biblioteca episcopal, D. Ignasi Torres Amat, però qui va portar-ho a cap va ser el seu germà Fel·lix, el qui més tard seria nomenat bisbe d'Astorga. Al costat de la biblioteca, en una nova sala, s'hi erigí una doble secció: la "Biblioteca d'Escriptors de Catalunya" i el "Museu de coses antigues i precioses de la mateixa Província". En realitat la secció de "Museu" era un petit monetari i una col·lecció de mineralogia i botànica de Catalunya.

Quan el Dr. Almera funda el seu "Museu de Geognòsia i de Paleontologia", el 1874, no parteix de zero. Al mateix Seminari on ell comença a donar classe ja hi ha un petit dipòsit de minerals, fòssils i mostres de botànica, i potser alguna cosa més, materials que ja han servit per a l'ensenyament, com pertanyents a un "gabinet" d'història natural, que es col·leccionaren molt probablement gràcies a les recomanacions d'un bisbe de Barcelona, que estimava de debò les ciències naturals.

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

L'atur creix a l'Amèrica Llatina

A l'Amèrica Llatina la desocupació afectava el 1984 i 1985 una mitjana de l'11% de la població. Aquesta xifra representa un augment de la taxa d'atur de l'ordre del 48% en relació a 1980, segons es desprèn d'un estudi realitzat pel PREALC (Programa en favor de l'ocupació a Amèrica Llatina i el Carib), preparat i realitzat en el marc d'una convenció entre l'Organització Internacional del Treball (OIT) i el Banc Interamericà de Desenvolupament (BID).

Amb la crisi econòmica, observa el PREALC, la gravetat de la situació s'accentua notòriament alhora que augmenta, entre els aturats, la proporció de treballadors disponibles, caps de família i homes en edat productiva. Així mateix, l'estudi en qüestió també destaca que s'observa un successiu creixement de l'atur entre grups socials que s'han pogut beneficiar d'un cert nivell d'educació, inclosos els universitaris, cosa impensable fins fa ben poc. El PREALC precisa que els aturats tenen el dret de beneficiar-se en cas d'atur d'una protecció social. Protecció social que no existeix en molts països, ja que només Xile, Brasil, Uruguai i Equador tenen una assegurança d'atur i algunes proteccions en la matèria.

Manquen programes de política social

També cal demanar-nos, continua dient l'informe, quins són els mitjans

L'augment de l'atur a Llatinoamèrica ha fet créixer els índex de pobresa a tot el continent.

reals dels quals disposa Amèrica Llatina per socórrer els aturats i les seves famílies. En aquest sentit, és important distingir que, si bé les taxes d'atur en nombrosos països d'Europa Occidental són comparables als que s'enregistren a Amèrica Llatina, les diferències de tractament socials, traduïdes per la capacitat dels països industrialitzats europeus a aportar durant períodes més o menys prolongats un suport econòmic als aturats (assegurança d'atur...), no tenen res en comú amb la realitat llatinoamericana, ja que tret d'algunes assegurances d'atur o altres subsidis de poquíssima transcendència econòmica i aplicats

en molts pocs països, a Amèrica Llatina no hi ha un programa de política social específicament orientat cap al problema de l'atur.

De fet, remarca el PREALC, els programes de despeses socials són principalment destinades a les classes més marginades, però amb l'exclusió sempre dels aturats afectats per la crisi actual, tot i que aquests també es beneficien de tant en tant d'alguns dels pocs programes d'ajut. Així, a la seva condició d'aturat s'hi afegeix o superposa la pobresa, un altre dels mals de Llatinoamèrica.

C.C.

La UCIP dóna importància a la llibertat d'informació

La ciutat finlandesa de Tampere serà seu del 26 al 28 de juny propers d'una conferència encarregada d'examinar els efectes de la declaració de la UNESCO de 1978 sobre els òrgans d'informació. Aquesta declaració es referia a la contribució que poden fer els mass-media a favor de la pau i de la comprensió internacional, en la promoció dels drets humans i en la lluita contra el racisme, l'apartheid i la incitació a la guerra. El consell de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP), destaca l'article segon de la declaració, que afirma que "l'exercici de la llibertat d'opinió, de la llibertat d'expressió i de la llibertat d'informació, reconegut com a part integrant dels drets humans i de les llibertats fonamentals, és un factor essencial del reforçament de la pau i de la comprensió internacional."

Tanmateix, el consell de la UCIP es demana com pot fer-se la conferència de Tampere, reunida per parlar d'aquest text, sense incloure en l'ordre del dia l'examen de la manera que són respectats, actualment, aquests principis essencials, especialment per part dels que van signar la declaració de 1978. La UCIP estima que no abordar lucidament aquest problema "seria perfectament incoherent amb l'esperit de la declaració". El Consell de la UCIP també observa que els països on encara no hi ha llibertat religiosa, o no hi ha llibertat d'expressió, el dret a la informació no és respectat segons la definició que es dóna de "llibertat d'expressió" en l'esmentada declaració de la UNESCO.

Pla Triennal 1987-1990 (III)

Tercer objectiu: Promoure un laïcat participant i apostòlic

INICIATIVES DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL	RESPONSABLE I TERMINI
Celebració d'una Assemblea Plenària de la Conferència dedicada al tema dels laïcs, després que se celebri el Sinode dels Bisbes. Estudi i discerniment de les associacions i moviments existents per superar les possibles deficiències i estimular tot el que hi hagi de positiu. Donar suport als que semblin més útils i necessaris. Elaborar un pla general sobre apostolat dels laïcs i sobre l'organització del laïcat a Espanya.	Assemblea Plenària (1988) C.E. Apostolat Seglar. (1988 i següents)
2. Elaboració d'un projecte de pastoral juvenil i d'adolescents que continuï el catecumenat de Confirmació amb els moviments i associacions apostòliques.	C.E. Pastoral C.E. Apostolat Seglar. (1989)
3. Potenciació del Consell General de Laïcs i establiment de trobades entre moviments i associacions de seglars.	C.E. Apostolat Seglar. C.E. Missions. (1987-1990)
4. Rellançament de la Doctrina Social de l'Església amb estudis, publicats i reunions adequades.	C.E. Pastoral Social. (1989)
5. Trobada de laïcs sobre Els Catòlics en la vida pública.	C.E. Apostolat Seglar. (1988)
6. Instrucció sobre la vida familiar cristiana i directrius pastorals.	C.E. Apostolat Seglar. (1989)
7. Estudi pastoral dels problemes específics de la dona en l'Església i societat del nostre temps.	C.E. Pastoral. C.E. Apostolat Seglar. (1988)

SERVEI DE LA CONFERÈNCIA A LA DIÒCESIS	SUGGERIMENTS PER ALS PLANS DIOCESANS
Segons el que s'acordi en l'Assemblea Plenària.	
Elaboració d'un Directori de pastoral juvenil diocesana i parroquial.	
Elaboració d'un guió de Directori per als Consells Diocesans de Laïcs. (1988)	Creació dels Consells diocesans i parroquials de laïcs.
Fundació d'una Escola Catòlica de formació de líders.	Promoció de Centres diocesans per a la formació de líders socials cristians.
	Jornades diocesanes d'estudi sobre el document Els catòlics en la vida pública.
Directori de Pastoral Familiar, Cursos de formació per a dirigents de Centres d'Orientació Familiar.	Promoció de Centres d'Orientació Familiar diocesans.
Oferiment dels resultats de l'estudi.	

En tercer lloc apareix la necessitat d'intensificar la formació i promoció del laïcat. No es tracta solament de promocionar les associacions apostòliques dels seglars, sinó també la corresponsabilitat i participació dels seglars dins la vida i la missió de l'Església, de conformitat amb els seus caràcters específics d'existència cristiana i social.

Aquest és un objectiu que es deriva de les ensenyances i orientacions del Concili, per la condició de l'Església i dels laïcs com a membres de ple dret i de plena obligació dins d'ella. Una Església en actitud evangelitzadora ha de comptar amb un laïcat evangelitzat i evangelitzador (24).

Als deu anys de la seva fundació

Posa l'accent en la Paraula de Déu escoltada, pensada i assimilada

El camí pensat per Déu des de sempre i proposat a l'home és fer-se trobar i descobrir a través de la Paraula escoltada, pensada i assimilada. La Paraula ha de ressonar dintre del nostre ésser i per això és necessari fer estones de silenci perquè la Paraula pugui fer-se copsar i fer-nos descobrir el seu missatge.

Aquesta frase treu d'un full periòdic del "Centre d'Espiritualitat Verge de la Pau" de Barcelona resumeix en certa manera els objectius d'aquest moviment, fundat fa deu anys i dirigit per mossèn Josep Cortina i Puig.

Últimament en les nostres diòcesis han nascut diverses institucions d'espiritualitat, que apleguen gent creient de tota mena i edat, àdhuc jovent, els objectius de les quals és viure intensament els compromisos de l'evangeli enmig d'un món secularitzat. Entre altres funciona exuberant l'esmentat centre de la Verge de la Pau. Amb motiu dels deu anys de la seva fundació, he visitat el centre i he mantingut una conversa amb el director, mossèn Cortina i amb el president i vice-president Albert Manic i Josep Mª Suñer, respectivament. Mossèn Cortina comença explicant l'inici fundacional del centre d'espiritualitat.

—Fou un moment de l'audiència amb el papa Pau VI el qual en manifestar-li el nostre intent i objectius, digué: "Vull que l'Església vagi per aquest camí. Els objectius són tres: viure abundantment l'evangeli, anunciar-lo i estimar tothom, com Jesús ens ha estimat.

Amb aquests objectius el centre ha dut a terme realitats molt positives. El seu testimoni vivent s'ha palesat, per exemple, en l'organització d'un grup escolta, que avui radica a la parròquia de la Bonanova. Amb tot la missió del centre és específica: descobrir en el cristià la summa importància que té la Paraula de Déu, continguda en la Bíblia, degudament escoltada, pensada i assumida. D'aquí que la vida de pregària és fonamental. Ho concreta el president de la institució.

—Fem pregària individual, pausada i llarga que dura una hora diària. Sempre d'acord amb els textos bíblics de la litúrgia del diumenge vinent. Es fa

cilita un full ciclostylat amb unes pautes que ajuden a interpretar i assumir el text. Cal dir que un cop a la setmana la pregària individual o meditació es fa sobre la Passió i Mort de Jesucrist.

Manic diu també que l'oració privada es pot fer a l'hora que es vulgui i allà on es vulgui; no hi ha res establert en aquest sentit. El Centre de la Verge de la Pau respecte les devocions populars i tradicionals, com és ara, el Rosari, el mes de Maria, etc., però no són suggerides ni practicades pels seus afiliats. Tant el president com el vice-president són dos joves enamorats de la Paraula de Déu, viva, penetrant, que a voltes interpel·la i que sempre és llum i guia per resoldre els problemes familiars, professionals i socials. Mossèn Josep Cortina aclareix que en l'Església catòlica la revelació no s'esgota en la Bíblia —visió protestant— sinó que cal també la Tradició i el Magisteri eclesial, que en la seva més alta instància és la veu i autoritat del Papa.

José Mª Suñer, vice-president del centre, fa una relació resumida dels moments de pregària comunitària.

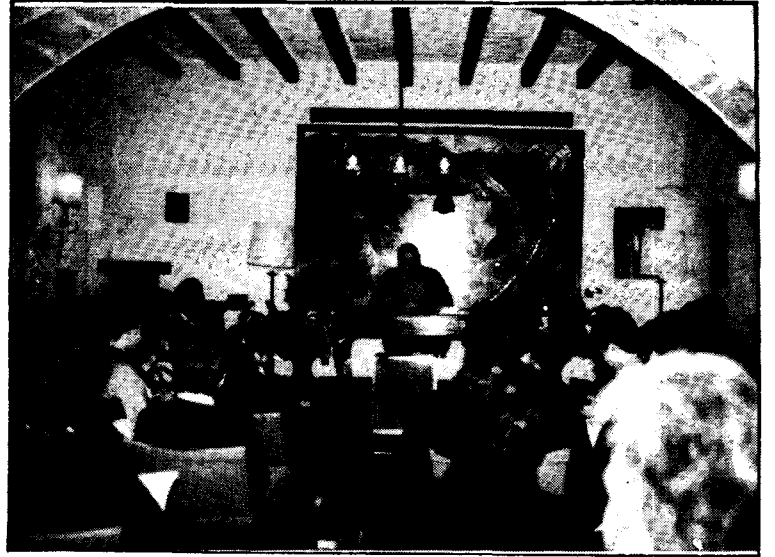
—Cada dimecres a les 9 del matí hi ha en el nostre centre la celebració de Laudes i Eucaristia. Cada diumenge, també al matí, Laudes, i a la tarda, a les 8, Vespres. Un cop al mes recés, fora de Barcelona i un cop a l'any, Exercicis espirituals.

El Centre d'Espiritualitat Verge de la Pau té les seves reunions mensuals per comentar en grups la Paraula de Déu, i la seva irradiació s'estén a Sant Boi, a Mataró, a Santa Coloma i altres llocs.

Deu anys de perseverància i expansió són una demostració que aquest centre és obra de Déu. Tanmateix, però, no a tothom es pot exigir el mateix patró o model d'espiritualitat. En certes capes socials de minsa cultura i formació religiosa no sempre resulta en-

tenedora i colpidora la Bíblia, perquè aquesta exigeix una certa cultura. De fet abans que l'Antic Testament existia el poble israelita, i abans que l'evangeli, existien les comunitats vives que trasmetien la paraula i els gestos de Jesús, oralment. De tot això en són conscients els directors del Centre d'espiritualitat Verge de la Pau.

FRANCESC GAMISSANS

Mossèn Josep Cortina presideix una trobada en el Centre d'Espiritualitat Verge de la Pau.

Un grup de joves del Centre d'Espiritualitat reunits a l'aire lliure.

Luis Patiño, missioner a Colòmbia

La riquesa està mal repartida

Fa uns dies va passar per Barcelona el missioner franciscà Luis Patiño Santacoloma. El colombià Luis Patiño és doctor en psicologia a la Universitat de Lovaina i fou l'animador de l'últim Capítol General del seu orde a Roma. Membre de diverses organitzacions eclesials de Colòmbia, és missioner al sud de Colòmbia, en sectors camperols i de molta marginació.

—En quina situació viu actualment Colòmbia?

—Més o menys com la resta de Llatinoamèrica, la seva situació és força homogènia a la resta. Tenim un govern civil sortit de les eleccions, però la situació socio-econòmica és greu. La riquesa està molt mal distribuïda, ja que el 85% de la població viu a un nivell que no arriba al mínim de tota persona humana.

—Com influeix tot això en la població?

—A mesura que s'adonen que la seva pobresa és una decisió política i no fruit de la casualitat, presa de la desesperació, prenen les armes i se'n van amb la guerrilla o bé inicien un procés d'organització i conscienciació popular, ja que comprenen que allò normal és que els homes

comparteixin els béns de la terra que ens ha donat Déu.

—I quin paper hi juga l'Església?

—En tant que es fidel a la doctrina exposada i aprovada en els Sínodes de Medellín i Puebla, es preocupa per l'organització del poble. L'Església ha entès que la pastoral ha de ser política i, tal com diu la teologia de l'alliberament, cal alliberar el pobre en nom de Déu. D'aquí neix l'Església popular que porta a terme una pastoral d'anunci i denúncia alhora. Hem d'inculturitzar, ja que tenim una formació massa occidental i a vegades tenim dificultats per comprendre el poble llatinoamericà. Ara per ara, tenim por de l'Església impopular, la que no assumeix les inquietuds del poble.

—Es nombrós el clergat nadiu?

—Sí, la majoria del clergat és nadiu. I va en augment, ja que tot i haver tingut una petita davallada, hem guanyat en profunditat.

—Quins aspectes religiosos impacten més en el poble colombià?

—Que els parlin clar i els obrin els ulls. Ells volen que el clergat denunciï l'opressió i promogui l'organització. És un poble de molta religiositat i, a vegades, sembla una contradicció veure un poble tan cristià i tan oprimit alhora.

—Cap on evoluciona la societat colombiana?

—Evolucionem cap a compartir els béns de manera igualitària, perquè la riquesa natural i cultural de Llatinoamèrica és molt gran. Cal socialitzar la propietat privada i compartir els béns de producció. Ja que estem saturats de capitalisme i no volem entrar en les urpes del col·lectivisme marxista.

JOSEP COMAJUAN

PELEGRINATGE

"GEOGRAFIA DE LA FE"

(Santuaris de Lourdes - FÀTIMA - Guadalupe recorrent el Nord d'Espanya, Galícia, Portugal i Extremadura).

De l'1 a l'11 de juliol coincidint amb el 70 Aniversari de les Aparicions de Fàtima i Any Marià. Viatge presidit pel P. Juan José Cumin i amb la col·laboració i assistència de la "Casa Espanyola de Fàtima" i GAT 191.

Més informació i inscripcions: Tel. 241 44 64 de 18 a 19,30 hores. Urgeix reservar plaça.

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

L'Aplec de la Tramuntana aplegava una gernació a Santa Maria de Requesens

L'antiga església fou convertida en un mas dit l'Església vella, ara deshabitada. Era un temple de tres naus. En resta la nau central i la nord dividides en dos pisos; l'absidiola nord i l'absis. Desapareguda la nau sud i la seva absidiola. (V. Burón)

En aquesta malmesa ermita empordanesa es va celebrar durant centúries un aplec singular i multitudinari, conegut per "l'aplec de la tramuntana". Aquesta festa era una trobada popular d'acció de gràcies vers la Mare de Déu de Requesens, i aplegava una nombrosa representació de la gent d'aquella comarca. Aquest aplec, però, va desaparèixer de les nostres tradicions farà un centenar d'anys, i malgrat alguns intents, mai més no ha tornat a celebrar-se.

El primer que ens crida l'atenció d'aquest romiatge és que portés el curiós nom d'un vent; no és gaire corrent una dedicació meteorològica a un fet religiós, però és que la tramuntana pels empordanesos es més que un fort vent del nord; la tramuntana és un element cabdal pels habitants d'aquella comarca, tant es així que no es pot parlar de l'Empordà sense que ens vingui als llavis o al pensament aquell vent que fins i tot ha conformat el tarannà d'aquella comunitat del nord del Principat.

Hom diu que la tramuntana surt d'un forat perdut enmig del bosc. Un forat que abans era tan petit que es podia tapar amb un tap de suro, però va anar-se fent gran, tant, que sols el tapava un barret de capellà; avui s'ha engrandit tant, que no bastaria una pell de bou.

Els efectes benefactors del vent

Però feta aquesta introducció anem a parlar del tema que ha de centrar aquest treball i que ve referit a l'esmentat "aplec de la tramuntana": Conta la tradició, que l'any 1612 fou un any tràgic per la comarca de l'Empordà. S'iniciaren les dissorts amb una gran pesta, que feia de la mort un fet habitual a gairebé totes les llars empordaneses, aquesta tragèdia augmentà amb una forta i persistent secada que deixà els conreus totalment perduts i tot el bestiar exterminat; semblava que el món s'acabava per tota la gent d'aquelles terres.

Fou en aquells moments tràgics que els habitants de Figueres i de les rodalies decidiren demanar al cel la intercessió de la Mare de Déu de Requesens perquè els salvés de tanta dissort, i heus aquí que als pocs dies s'inicià per aquelles muntanyes del Pirineu l'entrada de la tramuntana, aquell fort vent del nord bufà intensament durant tres dies seguits. Aquella bufarada d'aire fresc, netejà els mals aires, i la tràgica pesta s'allunyà d'aquells indrets, portant en el seu lloc una benefactora pluja que féu despertar la terra resseca i que la convertí en fèrtil i amorosa.

Fou, doncs, per aquest fet prodigiós atribuït a la Mare de Déu de

Requesens, que els figuerencs celebraven cada any pel maig "l'aplec de la tramuntana" en acció de gràcies, i per demanar que no faltés mai a les terres empordaneses, el benefici d'aquell estimat vent del nord.

Tenia cura de l'organització de l'aplec la confraria de la Puríssima Sang de Figueres, una confraria que havia de treballar de valent, ja que aquell romiatge durava tres dies, en record dels tres dies que durà aquella salvadora tramuntana.

A la vigília de la sortida, en distints indrets de la població de Figueres s'encenien unes grans fogueres, per anunciar a tots els habitants de la capital i dels pobles veïns que anessin preparant-se, tant espiritualment com materialment, per la llarga caminata del dia vinent.

A punta de dia totes les campanes de la ciutat repicaven en un esclat de joia i alegria, anunciant l'inici del gran aplec. Un cop celebrada la missa, la clerecia iniciava la marxa, seguida per les autoritats, la confraria de la Sang i per tots els habitants de la capital empordanesa. Per tots els pobles que passaven, els veïns sortien a rebre aquella processó de fe i esperança vers la Mare de Déu, i s'afegien

Aquesta ermita és a la Jonquera, a la comarca de l'Alt Empordà. (Foto: Arxiu Gavín.)

molts d'ells a la comitiva.

En arribar a dalt del Santuari a última hora de la tarda, els confreres encenien una gran foguera; era tan gran que es podia atalaiar des de gairebé tots els indrets de l'Empordà. Era un aquell moment, que en tots els poblets s'encenien també llurs fogueres per donar suport i adhesió a aquella gran festa d'acció de gràcies.

El segon dia d'estada al santuari marià, se celebrava una solemne funció religiosa davant la imatge de la Mare de Déu de Requesens, cantant-se en finalitzar la missa, els goigs en honor de la celestial patrona. La resta del dia s'omplia amb un àpat de germanor i amb jocs, cànctics i danses populars.

L'últim dia, era el comiat i, en finir la missa, s'iniciava el retorn fins a Figueres, una marxa que durava gairebé tot el dia. Abans, però, dels adéus, es demanava a la Verge de Requesens que fes el miracle que no manqués mai en aquella comarca, el benefici del vent, i que la tramuntana bufés

sempre en ajut d'aquelles terres empordaneses.

Avui l'ermita de la Mare de Déu de Requesens té molt poca companyia, sols l'alterós castell la beneficia amb la seva ombra; aquells romeus feren l'últim viatge l'any 1868, d'això ja fa un grapat d'anys i des d'aleshores l'església ha anat enrunant-se a poc a poc. La imatge de la Verge fa ja anys que no hi fa estada, i ningú d'aquelles terres no es recorda d'aquell vot del poble. Malgrat això, els afeccionats al romànic sempre esperem que el miracle serà un fet, i el patrimoni mil·lenari tornarà a lluir com en els millors temps, i la nostra fantasia incontenible ens dibuixa aquell famós aplec empordanès, mentre la tramuntana, estadana habitual d'aquelles terres, ens acompanya sempre que visitem l'Empordà, per protegir-nos de tots els mals, com aquell mantell celestial que, sota l'advocació de la Mare de Déu de Requesens, protegia els nostres avantpassats.

JOSEP M. BROTO I TWOSE

Conclusions del "I Congrés Català d'Educació per la Pau i el desenvolupament"

Els participants en el "I Congrés Català d'Educació per la Pau, el Desenvolupament i els Drets Humans" —organitzat per "Justícia i Pau" i celebrat recentment a Barcelona— formularen algunes propostes operatives a la sessió de cloenda.

Els assistents constataren la necessitat de donar continuïtat a les tasques d'aquest primer congrés, tot impulsant iniciatives específiques —i no solament dins l'escola, per tal com el procés educatiu per la pau, la cooperació i la solidaritat internacionals, és tant un compromís personal com una responsabilitat social.

Entre les propostes formulades destaquen:

- Treballar per construir a les escoles, universitats, etc. un clima de pau, participació i tolerància.
- Incidir en els equips que elaboren els programes educatius perquè contemplin aquestes qüestions, tant a nivell d'informació com de tècniques.
- Fomentar —dins tots els nivells del sistema educatiu— experiències de treball interdisciplinari, orientades a l'anàlisi i reflexió a l'entorn de la realitat del món quant a la pau, la cooperació i la solidaritat internacionals.
- Potenciar la revisió dels llibres de text per tal de corregir visions tendencioses, racistes, bel·licistes, etc.
- Emprendre accions de solidaritat amb sectors marginats i minories ètniques que viuen a l'entorn del medi educatiu.
- Desaconsellar a les escoles —i centres educatius en general— la participació en activitats pro-bel·licistes: celebració de la Diada de les Forces Armades, visites a casernes i fàbriques d'armes, etc.
- Afavorir i impulsar iniciatives diverses en el camp de la formació i reciclatge del professorat entorn d'aquestes qüestions.
- Demanar a l'Administració la seva participació i col·laboració en el treball educatiu per la pau, el desenvolupament i els drets humans.
- Establir canals de cooperació amb els mitjans de comunicació, el paper social dels quals és d'una importància decisiva.

EGB

editorial Cruïlla

Per a un ensenyament digne i rigorós de la religió cristiana a les escoles de Catalunya.

C

BUP

Parlo de Déu 1 (1r)
Miquel Gallart

Parlo de Déu 2 (2n)
Miquel Gallart

Parlo d'Esperança (3r)
Miquel Gallart

Parlo de Salvació (4t)
Miquel Gallart

Parlo de Jesús (5è)
Miquel Gallart

El Déu de la promesa (6è)
Joan Vernet

Jesús de Natzaret (7è)
Montserrat Camps

L'Esperit del Senyor (8è)
Sebastià Taltavull

Jesucrist (1r)
Els Cristians (2n)
Món contemporani i fe (3r)
Amigó, Barrio, Cortés,
Delkàder, Isasa,
Otaño, Tolsada

Traducció i adaptació:
Josep Ruaix

Distribuïdor exclusiu: CESMA, S.A.
T. 383 10 11/Badalona

L'Església actua per aturar la progressiva degradació del nivell de vida del poble

La difícil renaixença d'Haití, la Calcuta del Carib

Haití és una de les repúbliques més maleïdes de Llatinoamèrica. L'1 per cent de la població té el 50 per cent de la riquesa nacional, mentre el 85 per cent viu en la pobresa absoluta. Amb un 90% de població negra i mulata, 540.000 dels seus habitants resideixen a les ciutats, de les quals només Port-au-Prince, la capital, supera els 100.000 habitants. El 77% de la població activa s'ocupa en l'agricultura, i la indústria té molt poca importància, tret d'algunes refineries de sucre i algunes fàbriques de ciment.

Des del 1915, Haití vivia immersa en la dictadura personalista dels Duvalier, primer en mans del pare, François Duvalier, i des del 1971 del fill Jean-Claude. El 7 de febrer de l'any passat el dictador abandonava el país i s'obria un procés de democratització al país, enmig de lluites pels carrers entre els partidaris del canvi i els de l'antic règim dictatorial. Amb tot, en els darrers mesos, sectors conscienciats majoritàriament procedents de l'Església, han engegat una campanya de formació del poble sobre com organitzar-se i com utilitzar la seva veu i el seu vot en el nou sistema democràtic. Jacques Champagne, sacerdot del barri més pobre de Port-au-Prince recorda com "les manifestacions al carrer acabaven malament i només s'aconseguia que la gent fos apallissada per la policia".

"Cal que les coses canviïn"

Monsenyor François Gayot, bisbe de Cap Haitien i president de la Conferència Episcopal d'Haití, acaba d'efectuar una visita d'una setmana a Suïssa. Allà, monsenyor Gayot, després de recordar la lluita del poble haitià per treure el dictador Jean-Claude Duvalier, va descriure el compromís de l'Església d'Haití en la promoció dels drets humans i la

El retorn dels exiliats, després de la marxa de Jean-Claude Duvalier, és saludat per la població de Port-au-Prince. Amb tot, la misèria encara no ha desaparegut dels carrers d'Haití.

seva "opció preferencial pels pobres". Monsenyor Gayot va afirmar que els drets humans "permeten avui dia provar alhora la grandesa i la decadència, així com el progrés o el retrocés de la humanitat".

Si l'Església intervé en el camp dels drets humans, afirma el prelat haitià, no és pas en virtut d'un líder polític, sinó com a testimoni de l'Evangeli, en nom de la seva missió d'anunciar als homes la bona nova de l'alliberament i de la salvació de Jesucrist. Des dels anys 80, l'Església ha estat particularment activa en la defensa dels drets humans a Haití, i la publicació el 8 de desembre de 1983 de la "Carta de

l'Església d'Haití per la promoció humana" ha estat un veritable catalitzador en aquest camp, amb la rúbrica de la vinguda de Joan Pau II al país el març del mateix any, amb la cèlebre frase que va donar la volta al món "Cal que les coses canviïn".

Tortures a les comissaries

"Pel que fa als drets humans avui dia a Haití —subratllà monsenyor Gayot—, no hi ha punt de comparació amb l'època de Duvalier: amb Duvalier, els drets de l'home eren violats quotidianament i sovint d'amagat de la resta del món... però ara, hi ha tal vigilància del poble,

que no és tan fàcil violar els drets de l'home fora de les comissaries. Abans, hom podia arrestar i apallissar algú a la via pública". Sobre aquest aspecte, va precisar que "les coses han millorat força, però els homes no han canviat, els policies i els militars són els mateixos que amb Duvalier... potser encara hi ha tortures a les comissaries o a les casernes". En favor del govern provisional del general Henry Namphy, va destacar una millora sensible de les llibertats i el respecte del calendari democràtic, amb el vot de la constitució el diumenge 29 de març, les eleccions aquest estiu i l'elecció del nou president de la república, el mandat i els poders del qual seran fortament restringits, que està previst que comenci el 7 de febrer de 1988.

Sorgit del camp de les llibertats polítiques, el govern provisional —considerat com un govern de transició— no ha fet absolutament res pel poble. "En el pla econòmic, és un desastre —precisà monsenyor Gayot a Suïssa— ja que no ha fet res en el terreny de l'atur ni en el les infraestructures de carreteres, escolar o sanitària". L'Església fa, doncs, pressió —sense èxit pel moment— perquè el govern faci una reforma agrària, i retorni les seves terres, sovint sense cultivar, als nombrosos camperols petits sense terres o que treballen com a jornalers en les terres dels grans propietaris absentistes.

Els porcs criolls i els porcs americans

Davant aquesta inèrcia de l'estat, és l'Església qui intervé per fer front a la degradació ràpida del nivell de vida del poble haitià, que s'enfonsa en la misèria: a les ciutats només el 22% de la població activa urbana té una feina assalariada. Els que tenen feina són pagats sovint amb el salari mínim, o sigui, tres dòlars per dia de feina.

Monsenyor François Gayot es mostra optimista amb el nou govern haitià.

La situació de la pagesia no és millor, sobretot després que els Estats Units fessin sacrificar, amb el pretext que tenien la pesta porcina, tots els porcs criolls d'Haití (un milió de pàgesos tenien 1.200.000 porcs). Van ser sacrificats i reemplaçats per una espècie importada dels Estats Units. Segons monsenyor Gayot, els porcs constituïen pel pagès haitià la seva "caixa d'estalvis", que no li costaven res, ja que s'alimentaven tots sols. Amb els porcs americans, hom assisteix a una transferència de propietat, ja que aquesta raça inadaptada al clima necessita importació del blat (procedent dels Estats Units), construcció de corts sòlides, conducció d'aigua, etc. L'Església s'esforça, doncs, malgrat les pressions de departament americà d'agricultura, per importar porcs negres de Jamaica per reconstruir una raça criolla.

La intervenció dels Estats Units a Haití, qualificada de "neocolonial", per certs sectors de l'Església haitiana, no es limita a la imposició d'un model agrícola i industrial (neo-liberalisme i divisió internacional del treball), sinó que també pertoca al camp militar. Els Estats Units volen construir des de fa més d'un segle una base per la seva marina de guerra a l'escollera de Sant Nicolau per reemplaçar la seva base naval de Guantanamo, a Cuba, on l'arrendament s'acaba aviat. "Però —afirma monsenyor Gayot, que ha anat a Washington a protestar contra el lliurament d'armes americanes a l'exèrcit haitià— aquest projecte no hauria de portar-se a terme, ja que el poble haitià hi és visceralment oposat".

Una altra mostra de la penetració nord-americana a Haití es el desenvolupament de les sectes, "que són un element de confusió suplementària, ja que no aporten un evangeli alliberador, sinó que la majoria són portadors d'ideologies polítiques... sobretot quan hom sap que alguns pastors són alhora agents de la CIA". I va citar el cas d'un pastor d'una secta protestant que va saber-se que era un coronel de l'exèrcit americà.

Des de 1864

PERE ROVIRA

La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

C.C.

LA SARDANA I LA DANSA

Concurs "Conrad Saló"

CONCURS DE COMPOSICIÓ DE SARDANES PER A COBLA

L'Ajuntament de la Ciutat de la Bisbal, convoca el concurs de composició de sardanes per a Cobla "Premi Mestre Conrad Saló". El concurs se celebrarà cada dos anys i es girarà per les següents

BASES (extracte)

1.—Cada participant podrà presentar dues obres com a màxim, originals i rigorosament inèdites.

2.—El Jurat també prendrà en consideració les obres que siguin instrumentades per a cobla de tretze instruments, o sia, amb un tercer trompeta, i un segon trombó addicionals. Cada partitura s'haurà de presentar en paper pautat mida foli, plantat o apaïsat, i obligatòriament original, acompanyada de les corresponents partel·les per a sengles instruments, i d'una reducció per a piano a la part inferior.

3.—En les partitures originals es posarà el lema de la sardana, però no el títol de la sardana ni el nom de l'autor. A part, en un sobre clos, s'hi adjuntarà una targeta on constarà l'adreça i el número de telèfon, el nom i els cognoms, el títol i el lema de composició.

4.—Premis:

Primer premi	125.000 Ptes.
Segon premi	75.000 "
Tercer premi	40.000 "
Premi Popular	75.000 "

Les obres finalistes tindran, a més, un trofeu en ceràmica, confeccionat expressament i exclusivament per a aquest certamen.

5.—El Jurat estarà compost per cinc personalitats del nostre món musical, que formaren part, en vida del Mestre Saló, del cercle de les seves amistats professionals. Aquest Jurat seleccionarà cinc obres entre totes les presentades, les quals seran interpretades una vegada per la Cobla la "Principal" de la Bisbal, i una altra per la Cobla els "Montgrins", durant el transcurs del concert de sardanes que tindrà lloc a la Ciutat de la Bisbal el dissabte dia 12 de desembre de 1987. Un cop s'hagin interpretat, el jurat atorgarà els tres premis pel sistema de votació secreta. El premi popular serà atorgat, per votació també secreta del públic assistent, d'entre una de les cinc obres finalistes.

6.—La Cobla la "Principal" de la Bisbal, enregistrarà en disc, la sardana guanyadora amb el primer premi.

7.—Els treballs es faran arribar a l'Ajuntament de la Ciutat de la Bisbal, fent constar en el sobre "Concurs Mestre Conrad Saló" de sardanes i s'admetran fins a les 24 hores del dia 30 d'octubre de 1987.

Poesia i article periodístic

Convocats de nou els premis "Enric Ferran"

Les revistes **Foc Nou** i **El Ciervo** convoquen per a 1987 els "Premis Enric Ferran" en memòria de qui va presidir el Consell d'Administració de la Societat Editora de les revistes, impulsà els seus premis anuals i va ser col·laborador de tantes coses i amic de tots sempre.

Els premis s'ajustaran a les bases següents:

ARTICLE

EL CIUTADÀ I L'ESTAT

1.—En convocar aquest premi, les revistes **Foc Nou** i **El Ciervo** volen propiciar l'anàlisi dels problemes i l'examen de les solucions corresponents a les sempre delicades relacions entre el ciutadà i l'Estat. Pot tractar-se el tema en general o en qualsevol dels seus aspectes particulars, però en tots els casos fent referència al present i/o al futur de les relacions entre el ciutadà i l'Estat entre nosaltres.

2.—L'extensió serà de tres a set fills holandesos a doble espai o equivalent. Hi podran concórrer textos inèdits o publicats i escrits en qualsevol de les llengües hispàniques. Els publicats ho hauran d'haver estat entre l'1 de maig i el 31 d'octubre de 1987. El Jurat podrà prendre també en consideració articles que s'ajustin a les bases del premi, per més que no hagin estat presentats a concurs pels seus autors.

3.—Els treballs caldrà que siguin enviats per quintuplicat

a: Revista **Foc Nou**, Calvet, 56, 08021-Barcelona. Cal fer constar el nom, adreça i telèfon de l'autor.

4.—El premi està dotat amb 100.000 pessetes.

5.—El termini de recepció d'originals finalitzarà el 15 de novembre de 1987.

6.—La composició del Jurat es donarà a conèixer al mateix temps que el veredict del premi al desembre de 1987.

7.—La revista no retornarà els originals presentats i es reserva el dret de publicar els treballs que cregui interessants, retribuint-los talment una col·laboració i fent-ho avariant als seus autors abans de la publicació.

8.—No es mantindrà correspondència amb els concursants.

9.—La participació en aquest concurs suposa l'acceptació de les seves bases.

POESIA

1.—Les revistes **Foc Nou** i **El Ciervo** convoquen dos pre-

mis de poesia: un en llengua catalana i un altre en llengua castellana.

2.—Es pot concórrer a aquests premis amb un poema o breu col·lecció de poemes que pel seu tema, to i tractament responguin a una concepció religiosa o cristiana de la vida. Els textos seran inèdits.

3.—Els originals d'aquests premis de poesia, que es concediran al mateix temps que l'anterior, caldrà que s'enviïn per quintuplicat a: Revista **Foc Nou**, Calvet, 56, 08021-Barcelona. El termini de recepció d'originals finalitzarà el 15 de novembre de 1987. Es farà constar, en trametre'ls, el nom, l'adreça i telèfon de l'autor.

4.—Aquests premis estan dotats amb 50.000 pessetes cadascun d'ells.

5.—La revista no retornarà els originals presentats.

6.—No es mantindrà correspondència amb els concursants.

7.—La participació en aquest concurs suposa l'acceptació de les seves bases.

Es donen a conèixer els goigs catalans a Alemanya

El n.º 54 de la revista que editen els "Amics dels goigs" ha publicat una notícia que pel seu interès reproduïm:

El departament d'Antropologia Europea de la universitat de Göttingen (R.F.A.) em va oferir la possibilitat l'any 1986 d'organitzar una exposició sobre els goigs. L'exposició, que sota el títol de "Populäre Druckgraphik Kataloniens" també incloïa algunes auques, fou inaugurada el dia 29 d'abril i havia de clausurar-se el dia 18 de setembre del mateix any. L'èxit però amb què fou acollida pel públic, aconsellà de prolongar-la fins el passat mes de desembre.

La mostra d'imatgeria popular catalana aplegà a contenir de fulls originals —goigs principalment— dels segles XVIII, XIX i XX. La majoria dels exemplars exposats eren procedents de Catalunya; s'inclogueren però, també, originals mallorquins, valencians, sards i algunes auques madrilenyes d'influència netament catalana.

Ja que el principal objectiu d'aquesta exposició era de fer conèixer al públic alemany aquesta important manifestació d'art popular català, fou imprescindible de dotar la mostra de divers material complementari (fotografies, boixos) i de textos explicatius referents a la gènesi i història, difusió geogràfica, tipologia, elements formals i de contingut i tècniques de producció dels goigs i les auques. Sense aquest tipus d'informació, hom no hauria pogut arribar a copsar el sentit, valor i importància del material etnogràfic exposat.

El contingut divulgatiu d'aquesta exposició es complementà amb dues conferències sobre els goigs. La primera, feta el dia mateix de la inauguració tractà aspectes generals dels goigs i inclogué una audició musical d'algunes melodies d'aquests himnes religioses populars. La segona conferència, realitzada dins del marc de les "Segones Jornades Internacionals sobre investigació de la imatgeria popular" que se celebraren en el mes de setembre de 1986 a Göttingen, versà sobre la funció dels goigs en la societat catalana.

Dr. JOSEP MARTÍ I PÉREZ

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms de persona (i 6)

Continuant amb l'arrelleplega de cognoms i els seus significats en trobo alguns que es refereixen a nuclis de població com: Vila, Vilar, Vilardell, Vilaterçana, Vila-rasa, Vilardobò, Vilarnau, Capdevila, Soldevila, Ciutat, Carreres, Estrems.

No oblidem els formats per fruites i flors: Clavell, Viola, Llimona, Pruna, Codony, Cirera, Móra, Ametlla, Pinyol, Pera.

Ni els que vénen d'objectes inanimats: Jou, Ballesta, Llibre, Capell, Mac, Cendra, Carbonell, Espasa, Borràs, Tió, Buc.

Els que ens expliquen circumstàncies de naixement: Gener, Febrer, Abril, Nadal, Lereu, Major, Pubill, Tardà, Duran, Vives, Bordoi, Mitjà, Sol, Company, Miracle, Deulofeu, Deulovol, Donadeu, Benages, Benejam, Bonavia, Salvat, Bonastre, Estruc.

O bé qualitats o defectes físics com: Blanc, Ros, Negre, Roig, Bru, Castany, Cendrós, Gris, Rossell, Bellet, Ga-

ALBERT PERA

llard, Formosa, Boniquet, Lletjós, Tort, Canyelles, Garrell, Arrufat, Calbet, Canudes, Arruga, Barbat, Poc, Llarg, Gras, Prim, Magre, Petit, Secanell, Rodon, Llongueres, Min, Noi.

Qualitats o defectes morals: Dolç, Agut, Espert, Cortès, Alegre, Salat, Vivó, Brau, Gai, Amigó, Massuet, Just, Profitós, Bonet, Sensat, Bonín, Bofill, Cert, Saborit, Claret, Moll, Roí, Espriu, Beüt, Esquiú, Malet, Espiell, Moix.

I finalment, els precedents de l'adjectiu sant: Santamaria, Santfeliu, Santpere, Santponç, Santamans, Santasusagna, Santeulària, Santa creu, Santanna, Santaló, Santandreu, Santapau, Santcliment.

Amb aquest recull de cognoms catalans he pretès demostrar com és de rica l'onomàstica familiar i gairebé es podria dir que només amb les paraules que fem servir

per anomenar-nos, podríem conjuminar un vocabulari bàsic de la llengua.

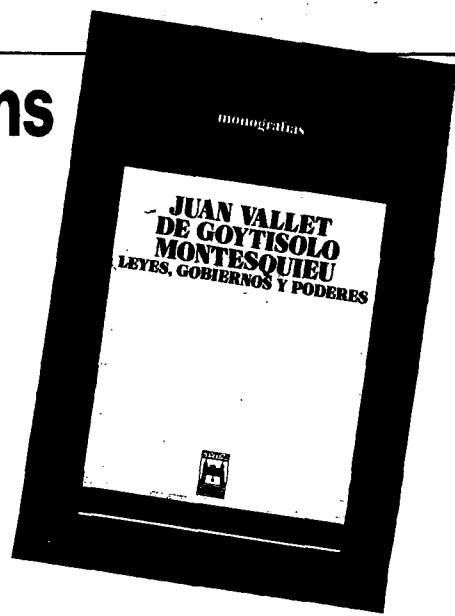
Vull remarcar també que quan he anat agrupant-los segons llur significat he escollit únicament els més corrents i coneguts, amb preferència els que corresponien a persones de la meua relació o coneixença. Amb això queda dit que les llistes que he reportat podrien ser molt més crescudes, i encara reconec haver-me'n oblidat de molts que se m'han acudit després d'haver lliurat la col·laboració. Si n'hi trobeu falta penseu que només es tracta d'una mostra improvisada amb la qual he cridat l'atenció sobre aquesta parcel·la del llenguatge que és l'onomàstica.

Perles ortogràfiques

Tancat per vacances del 31 de juliol al 10 d'agost inclusiu. Aquest darrer mot és una mala traducció massa servil de l'adverbi castella **inclusive**. En català ha de dir **inclusivament**.

LLIBRES

L'estat modern segons Montesquieu (1)

L'Església catòlica ha tingut al llarg de la seva història especial dificultat a resoldre el problema de la relació entre el "poder temporal" i el "poder espiritual". I això ha estat especialment rellevant des de la Il·lustració i la profunda unió església-estat (L'anomenat "regalisme"), que ha durat fins avui. D'altra banda, sorgeix l'estat modern amb la Revolució Francesa i la Independència dels Estats Units. És el sistema liberal-burgès, que encara avui regeix. Per això, la democràcia ha esdevingut el règim de defensa de les llibertats, vetllant —de vegades amb massa zel— per la total independència de l'estat. I de tota aquesta problemàtica n'és bon exemple Montesquieu (1689-1775), que va ser un dels teòrics i fundadors d'aquest nou estat democràtic.

Joan Vallet de Goytisolo (doctor "Honoris Causa" per la Universitat de Barcelona i la de Buenos Aires; membre de les Reials Acadèmies de Jurisprudència i Ciències Morals i Polítiques; i escriptor amb uns trenta llibres) és —com a jurista i filòsof del dret— una autoritat en aquest camp, i ens ho ofereix amb objectivitat i acuradament, en la seva visió de Montesquieu, molt suggerent en tots aquests temes.

L'obra, després d'una introducció, aborda el tema de la legislació en un estat just o "de dret" al

llarg de 12 capítols. El primer és, potser, el més interessant: tracta de la religió al si del nou ordre polític, en la seva obra fonamental *L'esperit de les lleis*. L'autor ens comenta: "No sembla que Montesquieu aïlli la religió i les lleis polítiques, ni que perdi la perspectiva universal i de la seva diversa jerarquia, determinada pel seu origen, naturalesa i fins" (p. 76). Després analitza la llibertat, les lleis i el dret d'aquest nou estat de Montesquieu, passant tot seguit a tractar els sistemes de govern —que seran "moderats i en un règim de llibertats"—, i la divisió de poders (legislatiu, executiu i judicial). I aquest darrer punt (el més conegut de Montesquieu) estava garantit per una constitució. Montesquieu —catòlic amb tendències il·lustrades—, però, no defensa un estat anàrquic, sinó un estat medieval, coronat com a seu fonament últim, en l'ordre social cristià i de tipus participatiu.

L'obra de Vallet, en fi, demost-

tra conèixer tots els comentadors de Montesquieu (petits i grans), però sobretot se centra en els seus escrits i ens introdueix en un pensador que tant ha influït en la filosofia política democràtica i sobretot cristiana (Lamennais i el catolicisme liberal, la democràcia cristiana, etc.) i en la formulació d'un nou ordre jurídic, on la religió assoleixi el lloc que li pertany.

L'autor, per fi, constata —molt encertadament, crec jo— que Montesquieu ja ens va advertir d'una societat massificada, "tecnocrata" i de l'oblit del que nosaltres diríem "autonomies", certament tres mals dels quals ni la nostra societat ni la nostra església en són aliens.

Fr. AGUSTÍ BOADAS i LLAVAT, *Ofm.*

(1) JUAN VALLET DE GOYTISOLO, *Montesquieu, leyes, gobiernos y poderes*, Ed. Civitas, Madrid, 1987, 452 pp.

Un nou nom al catàleg dels sants (1)

ENS PARLEN DE SANT JOSEP MARIA TOMASI CARDENAL TEATÍ

El dotze d'octubre de 1986, fou canonitzat el beat Josep Maria Tomasi, destacat membre de l'orde Teatí. Els textos d'aquesta celebració litúrgica, així com l'homilia que pronuncià S.S. Joan Pau II són de gran contingut bíblic.

Poc després el cardenal Jubany, arquebisbe de Barcelona, celebrà una Missa d'acció de gràcies, per aquest do que ens ha fet Déu, de donar-nos un nou sant, amb els textos litúrgics propis de la Missa del nou sant, que subratllen la Saviesa i la veritable adoració a Déu.

Sant Josep Maria Tomasi Caro nasqué a Sicília el 1649. Disset anys més tard abandonà uns grans béns terrenals —el Principat de Lampedusa i el ducat de Palma de Montechiaro— per ingressar a l'orde de clergues regulars teatins, la de sant Gaetà i sant Andreu Avelí. Tot i que per humilitat rebutjà la porpra cardenalícia, la insistència del papa Climent XI, feu que finalment l'acceptés. Perquè ell preferia dedicar-se a la ciència i a promoure la litúrgia. Mort el 1713, fou proclamat beat per Pius VII l'any 1803.

El llibre s'arrodoneix amb uns goigs en lloança del nou sant i una novena breu en castellà.

F.C.V.

(1) "Ens parlen de Sant Josep Maria Tomasi, cardenal teatí". Editorial Claret. Barcelona 1987.

Quaderns "Cristianisme i Justícia"

¿pagar o no pagar?

DEUTE DEL TERCER MÓN

I ÈTICA CRISTIANA

Luis de Sebastián
José I. González Faus

quaderns
"cristianisme i justícia"

18

Els "Quaderns Cristianisme i Justícia", constitueixen una col·lecció de quaderns breus, àgils, que responen a problemes del moment actual, des de la nostra reflexió cristiana sobre la pràctica del moment actual, des de la nostra reflexió cristiana sobre la pràctica de la justícia. Han tractat temes com:

- "Atur, treball i planificació de futur"
- "Grans injustícies avui"
- "Vers una ètica d'entrada a la Comunitat Europea"
- "Niciesa de la creu i saviesa de les armes" (com a contribució al debat sobre l'entrada a l'OTAN).
- "Fe i Justícia en l'educa-

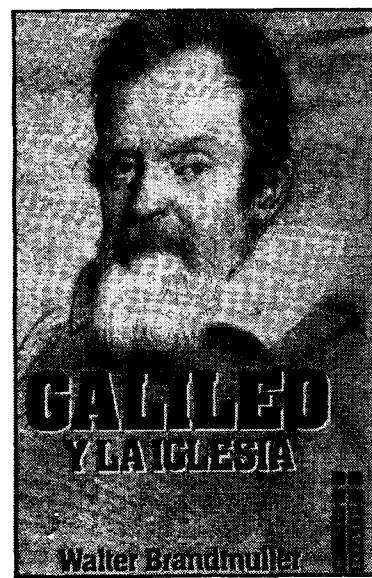
ció", etc.

Els publica el Centre d'Estudis "Cristianisme i Justícia", centre cristià dedicat a activitats d'investigació i difusió en relació amb la temàtica fe i justícia. Col·laboren, en l'edició d'aquests quaderns, persones com J.I. González-Faus, J. Vives, R. Sivatte, J.M. Rambla, F. Riera, etc. en l'àrea teològica i J.N. García-Nieto, J. Travé, L. Magrià i L. de Sebastián, entre d'altres, en l'àrea sociològica.

Fins ara aquest quaderns es publiquen preferentment en català. Atenent nombroses peticions d'Espanya i fora d'Espanya, tant de lectors, com d'altres persones que s'interessin per la temàtica que s'hi tracta, tindran d'ara endavant, i a partir del número 17, una edició catalana i una altra de castellana que des d'aquí oferim. És esperançador comprovar que en la nostra societat, tantes vegades injusta i dividida, nombroses persones es plantegen les exigències de la seva fe cristiana en relació amb la pràctica de la Justícia. Contribuir a la difusió del pensament cristià en aquest aspecte concret, és allò que el Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia es proposa, a través de la publicació d'aquests quaderns.

M.S.

Galileu sempre notícia

S'ha volgut convertir Galileu en un símbol. Al conjur del seu nom s'ha pretès identificar el seu excés amb un inevitable enfrontament entre la ciència —exponent de la llibertat, del progrés i de la modernitat— i l'Església —a la qual es presenta varada a uns criteris petrificats i sense vida—. La investigació històrica s'ha encarregat de demostrar com és de desencertat el plantejament. El procés de Galileu, rodejat sempre d'una rara atmosfera dominada per l'emotivitat, s'ha pres, sobretot, com a pretext per justificar actituds, ruptures o allunyaments de la fe mantinguts, en realitat, en un altre gènere de motius.

En aquest llibre s'analitza l'episodi amb serenitat i amb rigor. Efectivament, els eclisàstics que jutjaren l'astrònom s'equivocaren. També Galileu. Però contada i jutjada la història des de la perspectiva del temps en què tingué lloc —no amb la mentalitat de tres segles després— recupera el seu just relleu i contribueix a desmuntar tòpics i falcesats,

fent que la veritat recuperi el seu propi resplendor.

El mateix Galileu es considera actualment un avançat en la creença que la fe cristiana i la investigació científica poden anar agafats de la mà en l'harmonia fecunda de la persona humana. Si fins aquí ha pogut presentar-se Galileu Galilei com un paradigma del conflicte entre la ciència i la fe, a partir d'ara podrà invocar-se el seu nom com el més fidel exponent de la compenetració entre ambdues.

Walter BRANDMULLER ha reunit en aquest llibre les dades precises, la bibliografia justa i una narració objectiva que comuniquen al lector la sensació gratificant d'haver trobat, per fi, la veritat de tan apassionant episodi de la història.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

La firma Clotilde Zurita, acreditada i creativa pels seus models plens d'imaginació i bon gust, presentà la seva col·lecció primavera estiu'87, les característiques de la qual es basen principalment en la sobrietat i la desimboltura, dos aspectes distintes, però sempre a tenir en compte. En aquest cas, s'han compaginat de forma molt positiva amb la finalitat de satisfer els gustos més exigents. Així, doncs, tres apartats de moda formats íntegrament per models dissenyats per la pròpia Clotilde Zurita i

que responen a: "el nou texà", "l'atmosfera africana" i "el punt casual", han estat presentats i àmpliament desenvolupats.

COLORS: Tots els anomenats ecològics, com el blanc, sorra, beig, caqui, torrat i àmplia gamma de marrons.

ESTAMPATS: Gran diversitat de ratlles i línies de totes les mides i dibuixos, així com una gran presència de temes africans a base d'animals

Un estil molt actual

de la selva.

TEIXITS: Molt lli i cotó de textures i aspectes nous, bambules, gofrats, arrugats, lonetes, texans, molta seda i acabats de tacte sec.

LÍNIA: Una nova versió del vestit texà en cotó blau o negre, que insinua graciosament les formes i el llarg del qual gairebé tapa el genoll. Ornaments de randa que recorden l'estil colonial.

L'estil safari ve emmarcat

per una tendència de faldilles més llargues i més amples, frunzides, acampanades i fins i tot drapejades.

El gènere de punt aporta un aspecte casual, en combinar ratlles i franges a base de tons llisos, destacant l'harmonia dels colors i les proporcions de les peces.

En la línia de més "vestir", vestit i conjunts d'espatlles molt amples i marcades per espatllera. Molts cinturons o ca-

denes, que se cenyeixen a la cintura o es recolzen en els malucs i ornament de repunt per donar un nou realçament a les peces.

Molt acurat el capítol dedicat als complements que ha sabut coordinar tots els models amb moneders de teixit, rematats amb cadenes metàl·liques.

En resum, una col·lecció molt bonica que cobreix totes les necessitats del vestir femení, a través d'uns models evidentment acurats de línies i formes.

MARIA JOSE EJARQUE

Graciós conjunt de cotó, que combina quadres i color cru. Sobre pantalon cenyit, faldilla oberta.

Combinació de ratlles i color llis, en gènere de cotó, per a aquest conjunt de tall juvenil.

Estampat africà per a aquest vestit de tall lleugerament drapejat. Cinturó a base de cadenes.

COSTUMS I TRADICIONS

L'ànima d'En Jordi Nas

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Encara que no estiguem en el mes de les Ànimes del Purgatori, deixeu-me referir una llegenda apropiada. Al capdavant, a les ànimes dels difunts hem de tenir-les sempre presents i pregar tothora per elles.

La llegenda es refereix a Jordi Nas, darrer membre d'una família barcelonina que tenia el seu palau en un carreró sense sortida del carrer del Mar, en el segle XIV. En el XVII s'instal·là en aquell carreró, l'hostal de Manresa, però quan es féu la Reforma foren enderrocats el palau, l'hostal i d'altres cases per obrir el carreró, avui convertit en carrer de Manresa i que va de la Via Laietana al carrer de l'Argenteria.

El tal Jordi Nas era un sant home que, quan morí arribà al Cel sense dificultats. Al cap d'un temps, donà una llambregada sobre Barcelona i s'esverà davant l'espectacle que oferia el seu palau, brut i llefardós. Contrastat demanà permís al Pare Etern per anar a donar un tomb pel barri i Déu li'l concedí.

Ja el teniu altra vegada a casa. Allò que abans era un casal noble, s'havia convertit en una foneria. Fum per aci, pols i teranyines més enllà, parets ennegrides, artesonats esvorancats... Tornà al Cel:

—Pare—pregà Déu—no permeteu que la foneria malmeti la casa pairal...

El Pare accedí a deixar-li anar a veure com el fonedor se'n anava. Però aleshores s'hi establí un drapaire i la cosa fou pitjor.

De bell nou, en Jordi Nas se'n tornà al Cel:

—Déu meu! Aquell drapaire ha omplert de porqueria i de puces el meu casal. Foragiteu-lo, Senyor!

El Creador el va complaure novament. I en Jordi Nas arribà a la terra just per veure com el drapaire sortia del casalot, puig que ja no se'n podia dir palau ni cosa semblant.

Es va sentir alleujat. De cop, però, veié arribar paletes, pintors i un carro ple de catifes i mobles nous. Va pensar que finalment la casa tornaria a fer goig i a dignificar-se. Sí, sí! Aviat es convencé que és ben veritat allò que diuen: A cada mudada es perd un llençol. Cert que netejaren les estances; que en traqueren les teranyines, que repintaren les parets —amb força mal gust, pensà— però s'hi instal·là una "tribu" de dones escandaloses, vestides indecentment i amb posats provocatius. S'hi havia plantificat un bordell.

Jordi Nas no plorà perquè les ànimes no tenen llàgrimes —segons deia Clovis Eimeric que recollí la llegenda— però no s'atreví a tornar al Cel. Errà pels environs fins que l'any 1912, quan els obrers que iniciaven la Reforma del barri, començaren a tirar l'edifici a terra. L'ànima de Jordi Nas es sentí alleujada. Ja no s'hauria de preocupar més de la casa i podia retornar al Cel.

Aleshores passà un fet graciós. Quan la seva ànima emprengué la volada cap a l'Eternitat, fregà la cara d'un paleta que va exclamar: Vaja! Una arna que canvia de casa!

CUINA

Amanida d'escarola Fló

1 escarola molt blanca
3 rodanxes de pa de motlle
4 ous durs

100 gr. beicon que no sigui molt fi
salsa vinagreta

Talleu l'escarola molt petita, amaniu-la amb bastant d'oli, vinagre i sal. Peleu i talleu el ous a trossos no gaire petits, col·loqueu-los sobre l'escarola. Fregiu el beicon tallat a tiretes petites, amb una mica d'oli, remouent-lo contínuament, perquè no es cremin i quedin daurades. Traieu les crostes del pa i talleu-lo a quadradets petits, fregiu-lo amb oli, vigileu que quedin daurats sense cremar-se. Barregeu beicon fregit i pa, i cobriu tota l'amanida.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

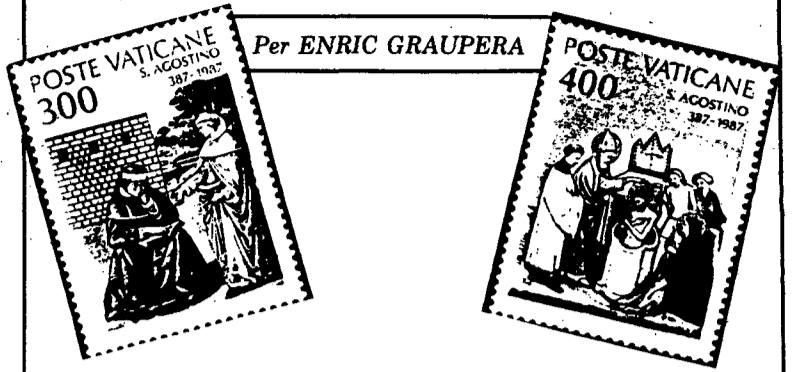

FOTO. QUE DÒNA UN SO.	FOTO. FOU CONSGRAT BISBE A... LLETRA GRECA.	ALIMENT. TRIBUNAL ECLESIASTIC.
DEL MOT GRAS. CIUTAT DE CALDEA.	CONSONANT REPETIDA. CONSONANTS DIFERENTS.	FARA SORTIR A ALGÚ O A QUEL. COM.
NOM D'ARBRE. ESQUERR. VOCALS DIFERENTS.	ALIMENT. MANGANITA.	NOM DE LLETRA. COSA FORA DE TO. DE LA POCA.
ES. JEU. HI ES PER FORÇA.	CONSONANT REPETIDA. BONICA. FORMOSA.	DARRET PROTECTOR DEL CAP.
CINQUE. FOTO. BISBE DE...	CONSONANT S.	NOM DE LLETRA. NORANTA. NOU. ESTIC.
VERGAS. FOTO. ACTIVITAT.	ORGANITZACIO MUNDIAL DE LA SALUT.	ORG.
QUATRE. PLENS D'OCAS.		

P	R	A	T	R	A	D	R	A	C	A	S	C
M	O	N	T	S	E	R	R	A	I	S	S	C
T	O	R	N	S	E	R	R	A	I	S	S	C
S	J	A	T	I	P	O	B	A	G	B	E	S
A	R	A	T	I	P	O	B	A	G	B	E	S
O	M	I	J	A	C	R	D	E	S	A		

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

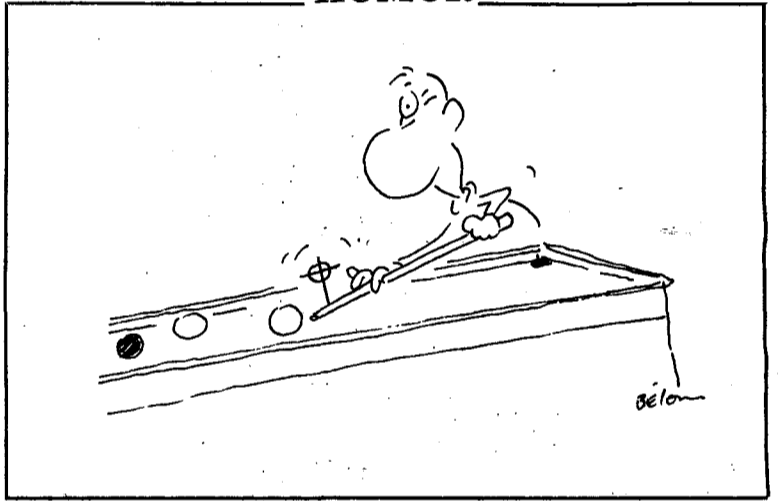
Enguany se celebra el 16 Centenari de la conversió i baptisme de sant Agustí. Per a commemorar-ho, el 7 d'abril el Vaticà emeté una sèrie de quatre valors en què s'hi representa el sant en diferents moments de la seva vida.

Fitxa tècnica: Tiratge: 550.000 sèries completes. Format: vertical 30 x 40 mm. Dentat: 13 1/4 x 14. Folis: de 20 ex. Paper: blanc, setinat, estampat i gravat al buit, multicolor, a càrrec de l'Institut Poligràfic i Zecca de l'Estat Italià. Valors: 300, 400, 500 i 2.200 lires.

Avui parlarem dels dos primers. El de 300l. presenta sant Agustí llegint les Cartes de sant Pau; pintura al fresc de Benozzo Gozzoli. El de 400, és el bateig del sant; pintura de Bartolomé di Gentile.

Aurelius Augustinus nasqué a Tagaste, ciutat de Numídia (Àfrica), el 13 de novembre del 354, fill de Patrici, pagà, i de Mònica, cristiana. Gran llatinista, fou professor de Retòrica a Tagaste, Cartago, Roma i Milà. Atret per les seves predicacions visità sant Ambrós, bisbe de Milà. Això, les pregàries i l'exemple de la seva mare santa Mònica, i la lectura dels Evangelis, varen decidir la seva conversió. Sant Ambrós, el batejà l'any 387. En el de 400l. s'hi contempla el baptisme per immersió de sant Agustí, amb la mare agenollada, contemplant el "nou neixament" del seu fill.

HUMOR

JEROGLÍFIC

Per SNOF

FA MOLT QUE TÉ AQUEST VICI?

DD D

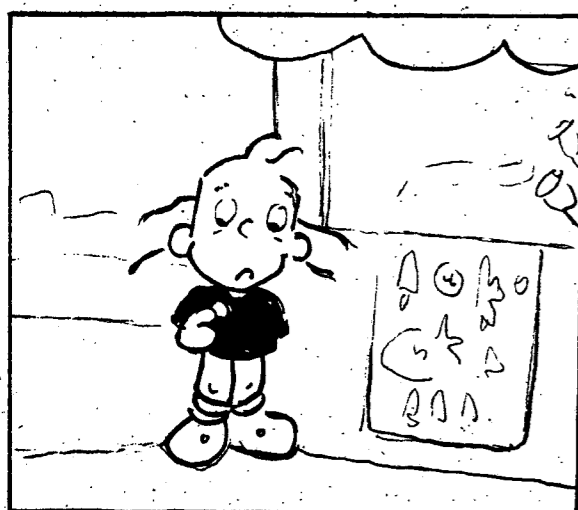
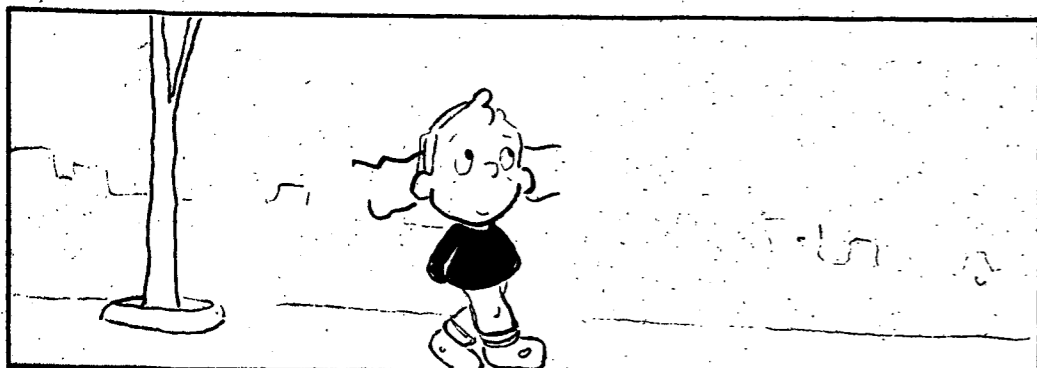
Solució al 401:

ACIDES

ACI (DD) DES

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
R. Madrid-S. Gijón 4-0	PJ GF GC Ptos.	1. R. Madrid-Gijón (1) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 33	Zaragoza-Gijón
Español-Zaragoza 2-1	1. R. Madrid 41 75 34 61 + 19	2. Español-Zaragoza (1) 1	Lineker (Barcelona) 20	Zaragoza-Gijón
R. Mallorca-Barcelona 0-1	2. Barcelona 41 58 25 59 + 19	3. Mallorca-Barcelona (2) 2	Magdaleno (Mallorca) 19	Barcelona-Español
R. Sociedad-Valladolid 2-0	3. Español 41 58 42 48 + 6	4. R. Sociedad-Valladolid (X) 1	Rincón (Betis) 18	Barcelona-Español
Sevilla-At. Madrid 2-2	4. Zaragoza 41 41 39 43 + 3	5. Sevilla-At. Madrid (2) X	Calderón (Betis) 17	Mallorca-Real Madrid
R. Murcia-R. Betis 3-2	5. S. Gijón 41 54 47 41 - 1	6. Murcia-Betis (2) 1	Contreras (Las Palmas) 16	Mallorca-Real Madrid
Osasuna-Sabadell 0-1	6. R. Mallorca 41 47 55 41 + 1	7. Osasuna-Sabadell (2) 2	"Pichi" Alonso (Español) 15	At. Madrid-Valladolid
Santander-Ath. Bilbao 2-0	7. R. Sociedad 41 56 44 45 + 3	8. Santander-Ath. Bilbao (1) 1	Ramón (Sevilla) 15	At. Madrid-Valladolid
Cádiz-Las Palmas 2-4	8. At. Madrid 41 52 50 45 + 5	9. Cádiz-Las Palmas (2) 2	Julio Salinas (At. Madrid) 13	Betis-Sevilla
	9. R. Betis 41 57 55 42 + 2	10. Valencia-Huelva (X) 1	Andrés (Las Palmas) 12	Betis-Sevilla
	10. Valladolid 41 39 40 38 - 4	11. Elche-Logroñés (X) X	Flores (Gijón) 12	Murcia-R. Sociedad
	11. Sevilla 41 46 48 36 - 6	12. Sestao-Málaga (1) 1	Perico Alonso (Sabadell) 12	Murcia-R. Sociedad
	12. R. Murcia 41 40 60 36 - 4	13. R. Vallecana-Coruña (2) 2	Sarabia (Ath. Bilbao) 11	Ath. Bilbao-Sabadell
	13. Ath. Bilbao 41 48 46 39 - 1	14. Oviedo-Barcelona At. (1) 1	Pineda (Español) 11	Ath. Bilbao-Sabadell
	14. Las Palmas 41 53 62 37 - 3		Marina (At. Madrid) 11	Cádiz-Osasuna
	15. Sabadell 41 35 55 36 - 6		Cholo (Sevilla) 11	Cádiz-Osasuna
	16. Osasuna 41 33 46 34 - 8		López Ufarte (Real Sociedad) 9	Logroñés-Huelva
	17. Santander 41 41 59 31 - 11			
	18. Cádiz 41 30 56 26 - 15			

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 357

Històries d'Eixerits

El meu gerani està content

Home, ben bé ben bé no ho sé segur, però a mi m'ho sembla. Òndia, ja m'agradaria ja que em contestés quan li pregunto alguna cosa: Si un dia, però, ho fes, ¿quin espant, oi?

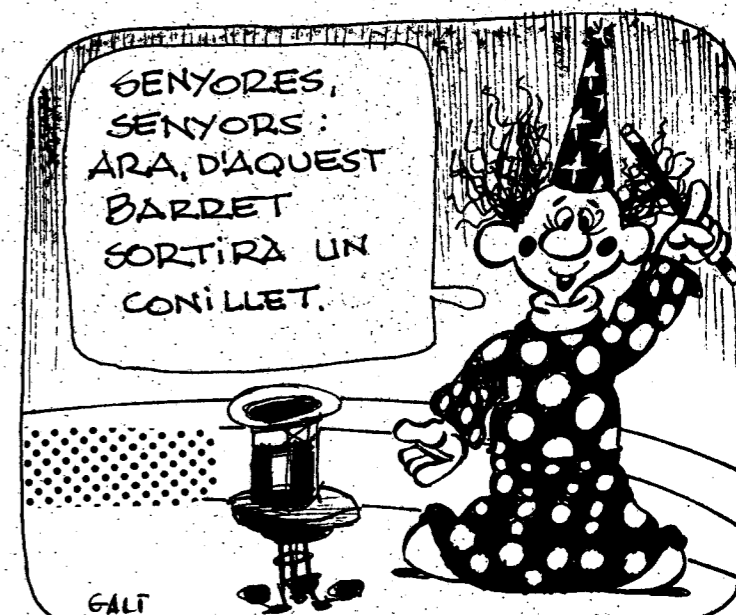
Ara no recordo qui, però sé que algú m'explicà que a les plantes, els agrada i els va molt bé que els diguin coses i que els toquin música. Em sembla que deu ser una bòfia, o una exageració. Però, seria bonic, oi?

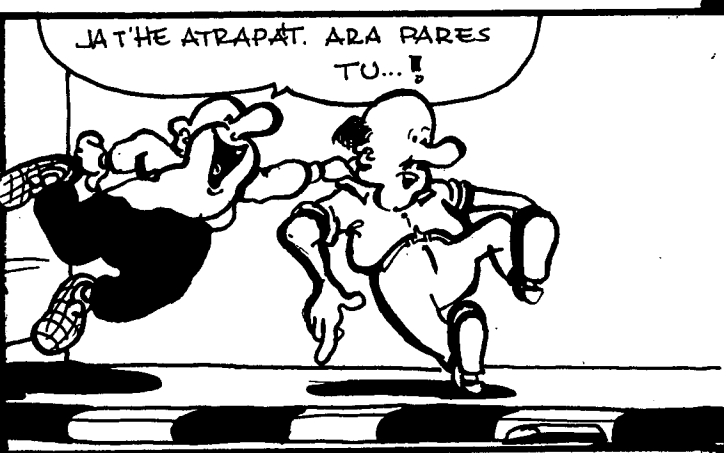
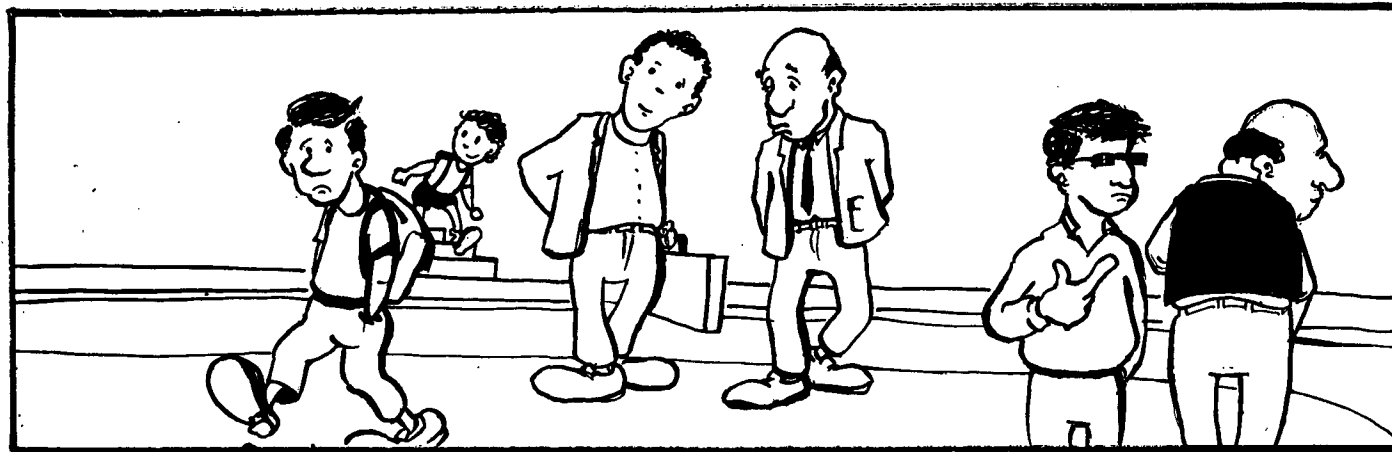
Gairebé tinc la certesa que n'està de content. Per què? Mireu l'altre dia vàreig entrar a una floristeria, i vaig comprar-li una bossa de vitamines (amb diners de la meva guardiola, eh).

Vet aquí que, aquests dies, entre la pluja, el sol, les vitamines, les coses que jo li dic, etc., està més ben peixat i atès que un rei de debò, i per tant, m'imagino que deu estar també content.

Jo penso que tots nosaltres rebem també cada dia moltes atencions i molta estimació (casa, escola, companys i amics), i que hi ha moltes coses al nostre entorn que ens poden omplir d'alegria. Penseu-hi. Ja veureu com em donareu la raó.

L'Eixerit

Jesús ens parla

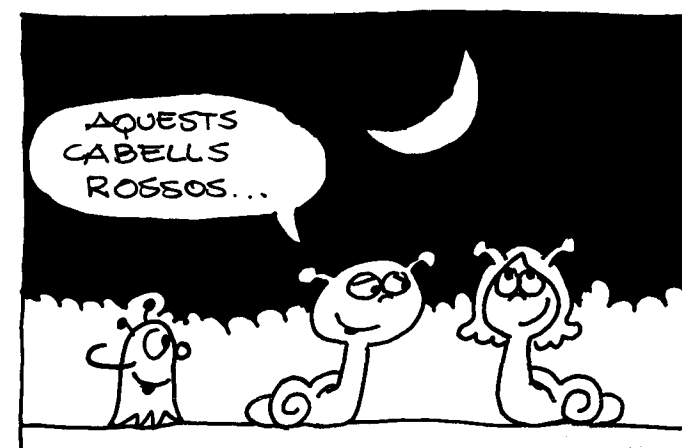
Busqueu l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 20, versets del 19 al 23 (Jo 20:19-23).

Reflexionem: 1. "Pentecosta" és un mot grec que vol dir: "cinquanta". Perquè tal com ara té establerta la celebració de la fe cristiana l'Església Universal, totes les comunitats cristianes del món, cinquanta dies després de celebrar la Pasqua de Jesús, és a dir la seva Resurrecció, celebrem la Pasqua de l'Esperit Sant, és a dir, el do del seu Esperit que ell fa a l'Església.

2. Jesucrist havia promès als Apòstols i primers deixebles que després de la seva partença física, no els deixaria pas deseparats, orfes; sinó que els enviaria l'Esperit Sant que els donaria a entendre i conèixer plenament la gran importància de la Salvació que ell havia obrat, i la fortlesa i el coratge necessaris per expandir-la arreu del món.

3. Així l'Esperit Sant constitueix a l'Església de Jesús que, sota el guiatge dels Apòstols i dels seus successors, formem tots els cristians del món, en continuadora de l'obra de Jesús. Tots nosaltres, en el Baptisme i en la Confirmació hem rebut el do de l'Esperit, perquè amb cor valent i sense vergonya, visquem i proclamem la nostra fe i el nostre amor a Jesucrist. Tots els nois i noies cristians han rebut també la "missió" de fer tot allò que estigui al nostre abast, perquè Jesús sigui conegut, estimat i lloat arreu de la terra.

El mossèn

DIUMENGE - 7

- 11.45 Temps d'esperança - Repetició.
- 12.25 Matinal a TV3.
- 14.00 Olímpics en acció - Repetició.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Fèlix, el gat.
- 16.00 No passa res - Rep.
- 17.00 La gran vall: "Li deien Dalila".
- 18.00 Vida salvatge: "L'àliga americana".
- 18.30 Retrat: "Kathy Acker".
- 19.30 La ruta de la seda.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 A cort obert: "Agressió".
- 22.30 Gol a gol.
- 23.40 Fi d'emissió.

DILLUNS - 8

- 13.30 TV3, segona vegada-Gol a gol.
- 14.30 Avanç informatiu.
- 14.32 Migdia.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.32 Espais electorals gratuïts.
- 16.00 Magnum: "Un record és per sempre" (I).
- 16.45 La dona biònica: "El dimoni de la nit".
- 17.45 Digui, digui... - 60.
- 18.00 Caputxeta de pics.
- 18.30 Avanç informatiu.
- 18.32 Fes flash.
- 19.00 Buddy - 3.
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Espais electorals gratuïts.
- 21.20 Informatiu cinema.
- 21.50 Cinema 3: "El bell Antonio".
- 23.50 Telenotícies.
- 00.05 Fi d'emissió.

DIMARTS - 9

- 13.10 Servei d'informació agrària.
- 13.30 TV3, segona vegada - "30 minuts" "Informatiu Cinema".
- 14.30 Avanç informatiu.
- 14.32 Migdia.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum: "Un record és per sempre" (III).
- 16.15 La dona biònica: "Ferralla i homes".
- 17.15 Music Box.
- 18.00 Caputxeta de pics.
- 18.30 Avanç informatiu.

- 18.32 Fes flash.
- 19.00 Simbad.
- 19.20 Buddy.
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Perry Mason: "El cas de l'esposa perillosa".
- 22.00 Galeria oberta.
- 24.00 Telenotícies.
- 00.15 Fi d'emissió.

DIMECRES - 10

Programació especial municipals.

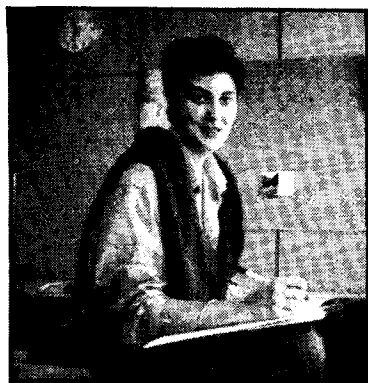
DIJOUS - 11

- 13.10 Servei d'informació agrària.
- 13.30 TV3, segona vegada - "Angel Casas Show".
- 14.30 Avanç informatiu.
- 14.32 Migdia.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum: "¿Per què no ho oblidem?".
- 16.15 La dona biònica: "El gos biònic" (II).
- 17.15 Music Box.
- 18.00 Caputxeta de pics.
- 18.30 Avanç informatiu.
- 18.32 Fes flash.
- 19.00 Simbad.
- 19.20 Els cavallers de Déu - 1.
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.

- 21.00 Vostè jutja.
- 22.30 A tot esport.
- 23.50 Telenotícies.
- 00.05 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 12

- 13.30 TV3, segona vegada - "A tot esport".
- 14.30 Avanç informatiu.
- 14.32 Migdia.

- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Magnum: "No juguem amb nines xineses".
- 16.15 La dona biònica: "Música mortal".
- 17.15 Botó fluix - Rep.
- 17.50 Digui, digui... - 30 Repàs.
- 18.00 Caputxeta de pics.
- 18.30 Avanç informatiu.
- 18.32 Fes flash.
- 19.00 Fes video flash.
- 19.30 Els cavallers de Déu - 2.
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 No passa res.
- 22.05 Trossos.
- 22.35 Telenotícies.
- 22.50 Tot va bé si acaba bé o Shakespeare.
- 01.05 Fi d'emissió.

DISSABTE - 13

- 13.23 Sardanes.
- 13.53 Avanç informatiu.
- 13.55 Maya: "Energia solar".
- 14.20 Divulgatiu: "Energia solar".
- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Els barrufers.
- 16.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew: "La dama: dijous a les 10".
- 16.50 Olímpics en acció - Handbol.
- 17.50 Digui, digui... - 60.
- 18.10 Or - 8.
- 19.30 Botó fluix.
- 20.00 Joc de ciència magazine: "Galícia: amb la cara al mar".
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 Pel·lícula: "Aquells anys difícils".
- 22.45 Brut i perillós - 1.
- 23.45 El món del cinema.
- 00.15 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 7

- 9.00 Informe setmanal.
- 10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
- 11.00 Concert.
- 12.00 Poble de Déu.
- 12.30 El triomf d'occident.

- 13.30 Curro Jiménez: "Entierro en la serranía".
- 14.30 Set dies.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 L'inspector Gadget.
- 16.05 Parada de postes.
- 17.00 Capitals culturals d'Europa.
- 18.00 El mateix dia a la mateixa hora.
- 18.45 Estrenes TV: "Nacer para ser vendido".

- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 Revista de viatjes.
- 21.35 Cançó trista d'Hill Street: "Luna de verano, legado final".
- 22.30 Estudi Estadi.
- 24.00 Comiat.

DILLUNS - 8

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Pel matí
- 9.05 Follow me - Ep. 59 i 60.
- 9.35 Els rics també ploreu - 45.
- 11.35 Rituals - 11.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.45 Espais electorals.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.25 Eleccions 87.
- 15.50 Loteria.
- 16.50 La tarda.
- 18.00 Barri Sesamo.
- 18.30 A mitja tarda.
- 19.00 Mister Belvedere: "Votos".
- 19.30 De pel·lícula.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 Eleccions 87.
- 21.35 Un, dos, tres.
- 23.15 I vostè què opina?
- 00.15 A portada.
- 00.40 Telediari - 3.
- 01.00 Eleccions 87.
- 01.10 Telesport.
- 01.20 Comiat.

DIMARTS - 9

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Pel matí.
- 9.05 Follow me - Examen 1.
- 9.35 Els rics també ploreu - 46.
- 11.35 Rituals - 12.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.30 Terenci a la fresca.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Loteria.
- 16.30 La tarda.
- 18.00 Barri Sesamo.
- 18.30 Els electrofollets.
- 19.00 La quarta part.
- 19.30 Les noies d'or - Ep. 30.
- 20.00 L'hora del lector.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.15 Quina nit la d'aquell dia.
- 22.20 Sessió de nit: "Estación terminal".
- 23.45 Curtmetratge.
- 24.00 Telediari - 3.
- 00.30 Testimoni.
- 00.35 Comiat.

DIMECRES - 10

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Pel matí.
- 9.05 Follow me - Examen 2.
- 9.35 Els rics també ploreu - 47.
- 11.35 Rituals.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.30 Punt de fuga.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Loteria.
- 16.30 La tarda.
- 18.00 Barri Sesamo.
- 18.30 La volta al món de Willy Fog.
- 19.00 A tope.
- 20.00 Especial eleccions.
- 00.15 Telediari - 3.
- 00.45 Comiat.

DIJOUS - 11

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Pel matí.
- 9.05 Follow me - Examen 3.
- 9.35 Els rics també ploreu - 48.
- 11.35 Rituals - 14.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.30 Què vol veure?
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Loteria.
- 16.30 La tarda.
- 18.00 Barri Sesamo.
- 18.35 El quiosc.
- 18.55 Toros.
- 21.15 Telediari - 2.
- 22.00 Tres soberans per Sarah - 3.
- 23.00 Debat.
- 00.30 Telediari - 3.
- 01.00 Comiat.

DIVENDRES - 12

- 7.30 Bon dia.
- 9.00 Pel matí.
- 9.05 Follow me - Examen 4.
- 9.35 Els rics també ploreu - 49.
- 11.35 Rituals - 15.

- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 Music mots.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Loteria.
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Toros.
- 20.00 L'hora de Bill Cosby.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.15 En família.
- 22.20 Divendres cinema: "El Yang-Tsé en llamas".
- 01.25 Telediari - 3.
- 01.55 Jazz entre amics.
- 02.50 Comiat.

DISSABTE - 13

- 9.00 Un, dos, tres.
- 10.35 Don Quijote de la Mancha.
- 11.00 Gent jove.
- 11.55 La bola de cristall.
- 13.15 Loteria nacional.
- 13.30 Objectiu - 92.
- 14.30 Pel matí... aquesta setmana.

- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Daniel l'entremaliat - 5.
- 16.05 Primera Sessió: "Horizontes lejanos".
- 17.45 Dibuixos animats.
- 18.00 Número 1.
- 18.30 La vall secreta: "Pony Express".
- 19.00 Les aventures dels ossos Gummy.
- 19.35 L'equip "A".
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.20 Dissabte nit.
- 23.50 Misteri.
- 01.00 Cinema de mitjanit: "Los cuentos de Canterbury".
- 03.00 Comiat.

DIUMENGE - 7

- 10.00 Santa Missa.
- 11.00 La bona música.

- 12.00 Estudi Estadi.
- 17.30 Connexió amb Madrid.
- 17.30 Sessió de tarda: "Johnny Raton".
- 19.20 Connexió amb Sant Cugat.
- 19.20 Molt personal.
- 20.15 L'informatiu cap de setmana.
- 20.45 Connexió amb Madrid.
- 20.45 Com gat i gos.
- 21.45 Connexió amb Sant Cugat.
- 21.45 Debat.
- 22.45 Connexió amb Madrid.
- 22.45 Diuenge cinema: "Charly".
- 00.25 Comiat.

DILLUNS - 8

- 18.00 Follow Through.
- 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.

- 18.35 Picapuça.
- 19.30 Som-hi.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 So-terrani.
- 21.00 Geografia de Catalunya.
- 21.15 Connexió amb Madrid.
- 21.15 Cinema club: "Alma rebelde".
- 23.05 Últimes preguntes.
- 23.35 Viure cada dia.
- 00.35 Comiat.

DIMARTS - 9

- 18.00 Follow through.
- 18.15 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.18 Digui, digui (59).
- 18.35 Picapuça.
- 19.30 Som-hi.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 El jardí de l'emperador.
- 21.00 Connexió amb Madrid.
- 21.00 El món és un escenari.
- 21.55 El temps és or.
- 22.50 L'ull de vidre.
- 00.30 Comiat.

DIMECRES - 10

- 18.00 Follow through.
- 18.20 Avanç de l'informatiu.
- 18.25 Picapuça.
- 19.30 Som-hi.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Connexió amb Madrid.
- 20.30 Consum.
- 21.00 El pols de Hollywood.
- 21.50 Fi de segle.

- 23.20 Tendido cero.
- 23.50 Temps de creure.
- 00.05 Comiat.

DIJOUS - 11

- 18.00 Follow through.
- 18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.25 Picapuça.
- 19.30 Som-hi.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 20.20 a punt.
- 21.00 Connexió amb Madrid.
- 21.00 L'estació de Perpinyà.
- 22.00 Dijous cinema: "Héctor, el estigma del miedo".
- 23.45 Metròpolis.
- 00.05 Comiat.

DIVENDRES - 12

- 18.00 Follow Through.
- 18.20 Avanç de l'informatiu vespre.
- 18.25 "20-60" Vint seixanta.
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Panorama.
- 21.00 Connexió amb Madrid.
- 21.00 Els comptes clars.
- 21.30 L'art de viure.
- 22.00 Concert.
- 23.20 Temps moderns.
- 00.15 Comiat.

DISSABTE - 13

- 11.30 Mirades.
- 12.00 Una història particular.
- 13.00 El meu fill, el meu fill.
- 14.00 L'informatiu cap de setmana.
- 14.30 135 escons.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Estadi 2.
- 21.00 Connexió amb Sant Cugat.
- 21.00 L'informatiu cap de setmana.
- 21.30 Amor, salut i feina.
- 22.00 Connexió amb Madrid.
- 22.00 Teatre 2.
- 23.40 Diàlegs amb la música.
- 00.10 Comiat.

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix una setmana de vacances a Suïssa

Del 3 al 10 d'agost del 1987

visitant:

Ginebra
Lausanne
Berna
Fribourg-Regió de la Gruyère
Interlaken
Andermatt-Sion
Chamonix

Per informació i inscripcions:

“ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA”
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3^a, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Sra. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

Del 20 al 29 d'octubre, TERRA SANTA